

BURMESE
CLASSIC

နတ်သမီး

ဘိလူးနစ်ကောင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-တင့်၅၀၆) (ဇနီးမောင်နှံ)

အမှတ်- ၅၂၀(က) အင်းဝ (၄)လမ်း

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာဝမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်ထုတ်နှာခိုးပုံနှိပ်

ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၅၄၁၅) (ရွှေမြင့်သို့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂) သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်နှာခိုးဝန်းချီ

ဆိမ်းရွှေကြည်

အတွင်းစလင်း

တိုင်းဒေသကြီး - ၀၉ ၄၂၀၂၄၃၃၂၇, ၀၉ ၇၉၆၈၂၅၄၉၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြန်မာ့အသံ

ဇနီးမောင်နှံ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၀၄

၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

နတ်သမီး တီလွန်းနှစ်တောင် ဇနီးမောင်နှံ ၂၀၁၅ ၂၃၂ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ (၁) တီလွန်းနှစ်တောင်	၈၉၅- ၈၃
--	---------

အခန်း (၁)

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ နောင်လတ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သော ဦးနောင်လတ်ကိုမြင်ပြီး မကြည်လင်သောစိတ်တွေ ပို၍ပင် နောက်ကျိသွားရသည်။

“နင့်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေတာလေ မမြင်ဘူးလား မြလေးရဲ့”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ပိတ်ရပ်ရတာလဲ၊ နင်နဲ့ငါ ဘာမှပတ်သက်စရာမရှိဘူး”

“နင့်ကိုစကားပြောစရာရှိလို့ပေါ့”

ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်နှာပို၍တင်းမာသွားကာ

“နေစမ်းပါ နောင်လတ်ရယ် နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာစကားမှ ပြောစရာ

မရှိဘူး”

ဇနီးမောင်နှံ

“နင်က မရှိပေမယ့် ငါကရှိတယ်။ နင်လည်း မုဆိုးမပေမယ့် နင့်အလှက လတ်ဆတ်နေသေးတယ်။ ငါကလည်း လူပျိုကြီးဆိုတော့ဟာ ငါတို့ဘဝနှစ်ခု ပူးပေါင်းကြရအောင်၊ ငါ နင့်ကို ခုချိန်ထိ မေ့လျော့ရသေးဘူး။ အမြဲတမ်း ချစ်နေသေးတယ်”

“လဲသေလိုက် နင်မို့ အရှက်သိက္ခာမရှိ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဒီစကားလာပြောရတယ်။ ဒီအကြောင်းသာ ငါ့သားနှစ်ယောက်သိကြည့် နင့်ကိုပြဿနာ လာရှာလိမ့်မယ်”

ရန်သူတစ်ယောက်လို ပြန်၍ တုန့်ပြန်နေသော ဒေါ်မြကမ္မလာ စကားကြောင့် ဦးနှောင်လတ် တဟားဟား ရယ်သည်။

“နင့်သားတွေက ပြဿနာမရှာပါဘူးဟာ ငါနဲ့ဘော်ဒါတွေဖြစ် နေပြီ။ ငါ့ကို သူတို့ဖအောနေရာမှာအစားထိုးဖို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံ မှာပါဟာ”

“နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့။ ငါ့သားတွေနဲ့နင်နဲ့ ဘယ် လိုပဲ ဘော်ဒါဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နင့်ကိုခေ ဟိုးတုန်းကလည်း စိတ် မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ခုဆိုရင် ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကိုနှောင့်ယှက် တာ ဒီတစ်ခါနှောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

ခပ်တင်းတင်း သတိပေးစကားဆိုပြီး ဦးနှောင်လတ်ကို ဝင် တိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တန့်န့်နှင့်။

နှောင်လတ်ဆိုတဲ့ကောင်က မြကမ္မလာကို ခုမှနှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်။ ဟိုးငယ်စဉ်အပျိုဘဝကတည်းက အရှူးအမူး စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်နေ

သူ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လောက်အထိ ကြံသလဲဆိုလျှင် ကားတင်ပြေးဖို့ အထိတောင် ကြံစည်ဖူးသူပါ။

သူ ဘယ်လောက်ပဲဒေါ်မြကမ္မလာကို ချစ်ခဲ့ချစ်ခဲ့ နောင်လတ် ဟာ ဒေါ်မြကမ္မလာရင်ထဲကို မရောက်ခဲ့သလို ဘယ်တုန်းကမှလည်း အကောင်းမမြင်ခဲ့ဖူး။

ယခု သားတွေတောင် လူပျိုတွေဖြစ်လာသည့် မုဆိုးမဘဝမှာ ဆိုလျှင်တော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။

ဒေါ်သအတွေးနှင့်အတူ စိတ်မသင့်စွာဖြင့် ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့် လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သာမြင်သွားခဲ့လျှင် အားလုံးတစ်မျိုးတစ်ပြည် ထင်ကုန်မည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာဘဝက မုဆိုးမဆိုပေမယ့် အပျိုစင်တစ်ယောက် နှင့်ပင် ပို၍သာသော အလှတရားတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်အပြင် ခေ့စဉ် မျိုးဆက် ပိုင်ဆိုင်လာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့က မနည်းမနော။ ဒါ့အပြင် ဂုဏ်နှင့်မာန်ဆိုသော သားနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုတွေနှင့်အတူ ဒေါ်မြကမ္မလာဘဝ အမှန်ပင် ငြိမ်းအေးခဲ့ပါသည်။

လူချစ်လူခင်ပေါများစေသလို မနာလိုမုန်းတီးသူတွေကပါ ရှိ နေသည်မို့ အရာရာကို စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းမနေ။ သားနှစ်ယောက် အတွက်သာ အသက်ရှင်နေရသူနယ် သားနှစ်ယောက်ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ဂုဏ်တက်ခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်

၈

နှစ်သိမ်း

သည်။

ခေါ်ကြံတမ္မလာဘဝမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိနေလျှင် ဘာမှမလို အပ်တော့ ဆရာရာပြည့်စုံသည်။ သားတွေကလည်း သူတို့ဘဝမှာ အမေ ဘာလျှင် အရေးကြီးဆုံးမို့ သားအမိသုံးယောက်၏ဘဝလေးကို ငြိမ်းချမ်း သည်ဟုပင် ပြော၍ရသည်။

အခန်း (၅)

“မေမေ ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆွမ်းချိုင့်သွားဖို့မလို သားရဲ့၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကို ဘယ်သွားလဲ၊ မနက်ကတည်းက တွေ့ကိုမတွေ့ဘူး”

“ဆီစက်ထဲ ဆင်းတယ်လေ၊ ဒီနေ့ စားအုန်းဆီကားဝင်မယ်ဆို ပြီး မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာပဲ”

မာန် လက်ထဲမှ ပေါက်တူးကို နံရံမှာမှီးကာ ထောင်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်ကို အိမ်နံရံမှာ ချိတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မေမေက ဘယ်ခိုင်းမလို့လဲ”

“ဆွမ်းချိုင့်သွားဖို့ရမယ်လေ၊ ဆရာတော်မှာထားတဲ့ဆေးလေး၊ လည်းလျှာရင်းပေါ့”

သနပ်ခါးဖုံဖုံလေးနှင့် ကျက်သရေရှိနေသော မိလပ်ဖြစ်သူကို

ကြည့်ပြီး မာန်မျက်နှာတည်သွားသည်။

“မနေ့က ဦးနှောင်လတ်နဲ့ မေမေနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ်ဆို”

အမေးကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“သားကိုဘယ်သူပြောလဲ မာန်”

“ညီဇော်အစ်မ ပြောတာလေ”

ညီဇော်အစ်မ မသင်းကြွယ်ဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်သူ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို လိုက်စပ်စုနေသော မိန်းမ။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ သားရယ်၊ မေမေတို့မြေကိုရောင်းဖို့ပဲ လာပြောနေတာလေ”

အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လျှင် သား စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တခြားအကြောင်းအရာဖြင့် ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် ဒီလူကြီး ဘာကြောင့်များ မရောင်းပါဘူးဆိုတဲ့မြေကို ဇွတ်အတင်းလိုက်ဝယ်နေရတာလဲ၊ ဒီလောက်တောင် ဝယ်ချင်နေရင် သိန်းငါးထောင်ပေးမလားလို့ မေးလိုက်ဦးမယ်၊ ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ရောင်းသာရောင်းလိုက်တော့”

ဒေါ်မြကမ္မလာ မဲ့လိုက်ပြီး

“သားရယ် အမြဲတမ်း အချို့အချောင်လိုက်နှိုက်နေတဲ့သူက ပေါက်ဈေးထက် နှစ်ဆလောက်တိုးတောင်းတာကို ဝယ်မှာလားကွယ်”

“သူကျေနပ်ရင်ဝယ်ပေါ့ မေမေရ၊ မသိရင်ခက်မယ်၊ ဒီလူကြီး

မေမေနားကိုကပ်ချင်လို့ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာနေတာ၊ တွေ့ရင်တော့ ပညာပေးလိုက်ဦးမယ်”

စိတ်ဆတ်သော မာန်စကားကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ စိတ်ပူသွားကာ

“သား အဲဒီလူနဲ့သွားမပတ်သက်စမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလူက အရှက်တရားရှိတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး လူ့ခိုက်တွေမွေးထားတာ”

“သူ့လူ့ခိုက်မွေးတိုင်း သားကကြောက်ရမှာလား မေမေရ၊ ဂုဏ်နဲ့မာန်မှာ ကြောက်ရမယ့်သူရှိသေးဘူး၊ ကြောက်သွေးပါရင် ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ်”

ကြောက်စိတ်မရှိသည့်အပြင် စိတ်ဆတ်ရဲတင်းသော သားတွေကြောင့် နောင်လတ်နှင့်ထိပ်တိုက် မတွေ့စေချင်။

“ကဲပါ သားရယ် ဒီလူ့ခိုက်အကြောင်းကို စကားထဲထည့်ပြောမနေနဲ့တော့၊ သားတို့လာရင်စားဖို့ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ခဲ့ပြီ မေမေကတော့ ဆရာတော်ဆွမ်းစားအမီ ဒါလေးသွားကပ်လိုက်ဦးမယ်ကွယ်”

နောင်လတ်အကြောင်း စကားထပ်ဆက်နေမှာစိုး၍ ဒေါ်မြကမ္မလာ အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

သားတွေ လူပျိုအရွယ်ရောက်သည့်အထိ အလှသွေးကြွယ်နေဆဲ မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မချတာ သားတွေမှာအပြစ်မရှိ။

ဒေါ်မြကမ္မလာဟာ နေရောင်အောက်မှာ လှလှပပပွင့်ပွင့်နေပန်းတစ်ပွင့်လို ပုရိသတွေမျက်စိကျချင်စရာပါ။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ မြကမ္မလာခြံတွင် ဒေါ်မြကမ္မလာ၏မွေးနေ့ပွဲကို အကျဉ်းချုံး၍ ကျင်းပနေသည်။

ထိုမွေးနေ့ပွဲသည် ဒေါ်မြကမ္မလာ၏ခင်ပွန်း ဦးဝေဇင်ရှိစဉ်က တည်းက အမြဲတမ်းကျင်းပပေးခဲ့သည်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ဦးဝေဇင် မရှိတော့၍ မွေးနေ့ပွဲလုပ်ဖို့ စိတ်မပါတော့ပေမယ့် လည်း သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဂုဏ်နှင့်မာန်က သူတို့ဖခင်၏အစဉ်အလာကို ဆက်၍ ထိန်းပေးသည်။

ဒါ့အပြင် ဦးဝေဇင် အကြိုက်ဆုံး အုန်းထမင်းနှင့်ကြက်သားကို အလှူအပယ်ချက်ပြီး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ခေါ်ကျွေးသည်။

ခြံထဲသို့ ရွာလုံးကျွတ် မဖိတ်ပေမယ့် တစ်ရွာလုံးနီးနီးကိုတော့ တစ်အိမ်မကျန်စေရ။ အထုပ်နှင့်လိုက်ဝေလိုက်သည်။

ရွာဆိုပေမယ့် ရှေးဆန်သောရွာမျိုးမဟုတ်။ ရွာဟုသာ ရှေးရိုးစွဲ အမည်တပ်ထားပေမယ့် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ဆိုင်ကယ်ရှိသည်။ ဖုန်းသုံးလေးလုံး ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေဖြစ်သည့် Sky Net တို့ 4 HD တို့ 5 network တို့ရှိကြသည်။

အလွန်ဆင်းရဲသော ဖားရွာ ငါးရှာစားရသော အိမ်သည်ပင်လျှင် တီဗွီတစ်လုံးတော့ရှိသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်ကြံ၍သာ ရွာဟု အမည်တွင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံထဲတွင် ကာရာအိုကေဆိုကြသူကဆို စားကြသူကစား။ ဒိုင်ခံတည်ခင်းကျွေးမွေးသူကကျွေးနှင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဦးဝေဇင်ကို သတိရလာ၍ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တို့ ဝေ့တက်လာသည်။

သားတွေမြင်မည်နိုး၍ မျက်ရည်တို့ပါးပေါ်မကျခင် မျက်တောင်တို့ဖြင့်ပုတ်ခတ်သွင်းလိုက်သည်။

“မေမေ ဒေါ်ကြီးရွှေက မေမေ့အတွက် သနပ်ခါးပင်ကြီးကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ယူလာတယ်ဗျ”

သနပ်ခါးပင်ထမ်းလာသော သားမာန်ကို အပြုံးဖြင့်အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းဆတ်ပြုလိုက်သည်။ မျက်နှာမလန်းသော ဒေါ်မြကမ္မလာကို မာန် သေချာအက်ခတ်ပြီး

“မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ မေမေက ဖေဖေ့ကို သတိရနေတာ မင်းတလည်း ဒါလောက်တောင် အထာကမနပ်ဘူးလား”

ဂုဏ် အနားရောက်လာပြီး မိခင်ကိုယ်စား စပ်ဖြူအမူအရာဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

“ကဲပါ သားတို့ရယ် မေမေ့ကိုလာပြီး ဂရုစိုက်မနေကြနဲ့၊ ဧည့်သည်တွေကိုပဲ လိုအပ်ချက်မရှိအောင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ပါကွပေး”

“စိတ်ချ မေမေ၊ သားတို့ မကုန်မချင်းကိုကျွေးမှာ နိတ်ချ” သားအမိသုံးယောက် ကျယ်လောင်လှသော ဆိုင်ကယ်ထဲ

ကြောင့် ခြံဝကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဂုဏ်နှင့်မာန်လည်း မျက်နှာတွေကိုယ်စီ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

“နောင်လတ်”

ခြံထဲဝင်လာသော ဆိုင်ကယ်သုံးလေးစီးဝင်လာပြီး ဦးနောင် လတ်က ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးသောသူ။ သေခါနီးတရားမရှိသောသူ။ မိသားစုမရှိ သံယောဇဉ်မရှိ သူ့ကိုဖား၍ ပေါင်းနေသော တပည့်တွေက မြောက်စားထား၍ မာန်တက်နေသူ။

သူ့ကိုယ်သူ မာဖီးယားကိုဏ်းခေါင်းဆောင်လိုလို ဘာလိုလို မျက်မှန်အနက်ဝတ်ဆံ့အနက်တွေဝတ်ကာ သူ့များမင်္ဂလာယူနေသောနေရာသို့ ရံမ်းကားရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကယ်တွေက ဒေါ်မြကမ္မလာရှေ့မှာ ဂဏယ်ကွေ့ကွေ့ကာ ရပ်လိုက်သည်။ တပ်ထားသော မျက်မှန်အနက်ကြီးကို ဟန်ပါပါချွတ်ကာ ဒေါ်မြကမ္မလာကို စတိုင်ကျကျ ပြုံးပြသည်။

ဦးနောင်လတ်ရှုပ်ရည်ရူပကာမှာ ကြည့်ကောင်းသော်လည်း ဗီလိန်ရှုပ်ပေါက်နေသည်။

“ငါ့ခြံထဲကို ငါမဖိတ်ဘဲ ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ နောင်လတ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာအသံက လိုအပ်တာထက်ပို၍ တင်းမာနေသည်။ ဦးနောင်လတ်ထံမှ အရွယ်နှင့်မလိုက်သော မနိုးမခန့် ရယ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ အကြည့်တွေက တောင့်တင်လှပနေသော ဒေါ်မြကမ္မလာ၏

ကျော့ရှင်းသောခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က မခွာ။

“ဟေ့ လူကြီး”

ဂုဏ်အသံက ဒေါသဖြင့် ဟိန်းထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင်စားကိုယ်စီနှင့် သားနှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက စားပြေးယူထားလိုက်ကြသည်မသိ။

ဒေါ်မြကမ္မလာရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောင်လတ်လို တန်ဖိုးမဲ့သောဗူယုတ်မာနှင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သားနှစ်ယောက်ကို လှည့်မဖြစ်စေချင်။

“နင်က ငါ့ကိုကျတော့ ဘာလို့မဖိတ်တာလဲ မြကလေး။ ငါက ဒီရွာမှာ လူရာမဝင်တဲ့သူမို့လား”

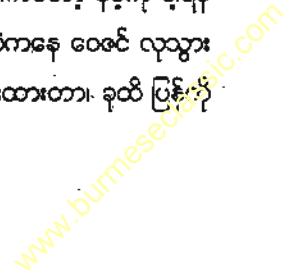
စားကိုင်ထားကြသော ဂုဏ်နှင့်မာန်ကို ဂရုမစိုက်။

ဒေါ်မြကမ္မလာကိုသာ စကားပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် နင်က ငါ့အတွက် ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်း ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာမယ့် ငါတို့ရဲ့ရန်သူပဲ။ ဒါကြောင့် အရေးအရာလုပ်ပြီး ဖိတ်စရာမှမလိုတာ”

“နင်က ရန်သူလို သတ်မှတ်ပေးမယ့် ငါကတော့ နင့်ကို ငါ့ရန်သူလို ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ဘူး။ ငါ့လက်ထဲကနေ ဝေဇင် လှသွားပြီးကတည်းက ငါ့အသည်းကို အကွဲအတိုင်း ထားထားတာ။ ခုထိ ပြန်ဘဲ ဆောက်ရသေးတာ”

“ပါးစပ်ပိတ်စမ်း”

ဆက်ပြီးနားမထောင်ဝံ။ သားတွေနှင့် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ မလိုအပ်တာတွေ ဖွင့်ချပြောပြဖို့ ဟန်ပြင်နေသော ဦးနောင်လတ်ကို ဆက်မပြောရန် ခပ်ထန်ထန် တားလိုက်သည်။

ဦးနောင်လတ် သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဟန်ပါပါ ပိတ်ဟန်ပြု လိုက်ပြီး

“ငါ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လို့ရပေမယ့် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက စကားသံတွေ ကိုတော့ ပိတ်လို့မရဘူး”

“သေလိုက်စမ်း မောဟိုက ငုတ်တုတ်မှာ သွားဆောင့်ပြီး သေ လိုက်စမ်း”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားတို့ တရားလွန်လာပြီနော်၊ ကျွပ်လက်ထဲက စားက ခင်ဗျားတို့လည်ပင်းကသွေးတွေကို တောင်းနေကြပြီ”

“လူလေးရယ် ဒေါသထိန်းစမ်းပါ။ ငါနဲ့မင်းအမေ မြကမ္မလာ ဆိုတာက ဟိုတုန်းကတည်းက လည်ပင်းဖက်ကြီးလာကြတဲ့ ငယ်ဖေမင်း ကြီးဖော်တွေလေး ခု ငါလာတာလည်း ပြဿနာလာရှာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့အလှူမှာ ဝါးတီးဆွဲဖို့လာတာ”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဆင်းကာ ဂုဏ်နှင့်မာန်အိပ်ခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ လေပြေနှင့်ပြောနေသော ဦးနောင်လတ်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသောအကြည့်ဖြင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“နင်က သိပ်စားချင်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ စားချင်တယ် နင်သာကျွေးရင် သေဆေးတောင်

နောက်မတွန့်ဘဲ စားမယ် ရှင်းလား”

“ကောင်းပြီလေ ကဲဟေ့ ငါတို့အလှူမှာ ငါတို့ကျွေးတာကို သေဆေးဆိုရင်တောင် စားမယ်တဲ့ သေဆေးတော့မကျွေးပါဘူး ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ငါတို့ ဘာကျွေးသင့်သလဲဆိုတာ သိတယ်နော်”

အလှူမှာ လာဝိုင်းလုပ်ပေးသော ဝေယျာဝစ္စသမားတွေက လည်း ဦးနောင်လတ်အား တူးခါးနေအောင် ‘မုန်းကြသူများမို့ စားကြွင်း စားကျန်တွေထည့်ထားသော စဉ့်အင်တုံကြီးကို ဝိုင်းမလာပြီး ဦးနောင် လတ်တို့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။

“ဟမ် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“နင်ပဲ ငါ့အလှူလာစားတာ ငါ ဘာကျွေးကျွေးစားမယ်ဆို”

“ဒါ ဒါကြီးက ငါဘယ်လိုစားမလဲ”

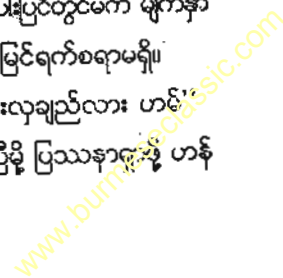
“ဪ နင်မစားတတ်ဘူးလား၊ ကဲဟေ့ သူ ဘယ်လိုစားရမုန်း ထေဘူးတဲ့ ကျွေးလိုက်ကြစမ်း”

ဒေါ်မြကမ္မလာ စကားအဆုံး အင်တုံထဲမှ စားကြွင်းစားကျန် တွေကို ပစ်ပေါက်ပြီး ကျွေးကြသည်။

စားကြွင်းစားကျန်တွေက ဦးနောင်လတ်ပါးပြင်တွင်မက မျက်နှာ အနံ့နှင့်ခေါင်းတွေပေါ်မှာ ပေကျံ့ကုန်ပြီး လူက မြင်ရက်စရာမရှိ။

“ဟာ ဟေ့ ဒါ ဒါဘာလုပ်တာလဲ ရိုင်းလှချည်လား ဟမ်”

တပည့်တွေက သူ့ဆရာကို ဝိုင်းဖဲ့နေပြီမို့ ပြဿနာရှေ့မှာ ဟန် ပြင်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့တစ်ယောက်မှ မရည်ကြနဲ့”

“အာ အာစရိုကို စော်ကားနေတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ငြိမ်ခံနေရမှာလဲ”

“ရတယ် မင်းတို့ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးကြည့်နေ၊ အခု ငါ့ကိုလုပ်နေတာက မြကလေးရဲ့ဆန္ဒကြောင့်၊ ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်လို့ မြလေး ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး လည်စင်းပေးပြီးသား၊ ဒါကြောင့် မင်း တို့သောက်ပါးစပ်တွေ တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်နဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရို”

ဦးနောင်လတ်အမိန့်ကို ဘယ်တပည့်မှ မလွန်ဆန်ရဲ အားလုံး ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ မြကလေး နင့်ရဲ့စေတနာက ငါ့ပိုက်ဝရံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာပါ ပြည့်သွားပြီ”

ရက်ရက်စက်စက် အရှက်ခွဲခွဲလိုက်ရသည့်အတွက် တပည့်တွေ ရှေ့မှာရော လူအများရှေ့မှာပါ သိက္ခာကျသွားရသည်။ ရင်ထဲက အငြိုး အတေးတွေက ရေခန်းအိုးလို ပွက်ပွက်ဆူဆူနေသည်။ သို့သော် မျက်နှာ ပေါ်မှာတော့ အပြုံးတစ်စက်မှမလျော့။

ဒေါ်မြကမ္မလာနားသို့ ပေကျံနေသော ကိုယ်ကြီးဖြင့် တိုးကပ် လာပြီး

“ဒီမှာ မြလေး သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်တုန်ပြန်မှုရှိ တယ် နံရံကို လက်သီးနဲ့ အားပြင်းပြင်းထိုးလိုက်လို့ လက်နာသွားပေမယ့်

နံရံမှာ သက်ရောက်မှုတစ်ခုတော့ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိသင့် တယ်၊ ခု ဒီလုပ်ရပ်က မင်းငါ့ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာပဲကွ၊ နောင်တဆိုတာ နောက်ဆုံးမှရတာ ဓမ္မတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို ဒီလောက်ထိတော့ ပြန်မတုန်ပြန်ပါဘူး၊ မဖြစ်စလောက်လေးပဲ ပေးမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး မကြာစီပေါ့ကွာ”

ပြောရင်းဖြင့် ဦးနောင်လတ် တပုဂ္ဂိုလ်များ ချမ်းသာရယ်သည်။

“ကဲ ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရင် ပြန်တော့၊ ဒီထက်ပိုနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့လက်ထဲက ဓား တွေက ဆက်ပြီးသည်းခံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“သွားမှာပါကွာ ငါက မင်းတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြဿနာအဖြစ် မခံပါဘူး၊ ငါဘယ်လောက်မှန်နေပါစေ မင်းတို့ကို ငါ အနိုင်ပေးပြီးသားပါ ကွ”

“ရှင်သွားတော့နော် နောင်လတ်”

“အိုကေ သွားပြီ နောက်မှတွေ့မယ်နော်”

မကျေနပ်ခြင်းတွေကို အရယ်နှင့်ဖုံးသွားပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသော ဦးနောင်လတ်တို့ လူရမ်းကားတစ်စုကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်နှင့်မာန် တက်တစ်ချက်ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

“မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ဆိုရင် ဒီလူကြီးကို

ဒီဓားနဲ့အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီ”

“မင်းပဲလားကွ ငါကရော အမေ့ရှေ့မှာ တွေးသံရဲရဲတွေ လုပ်

မပြချင်လို့ ဒေါသတွေကို မနည်းမျှော်သိပ်ထားရတာ၊ ငါ ဒီလူကြီးကို ကြည့်မရနေတာ ကြာပြီ”

“မင်းတို့ဖြစ်လို့ကတော့ ငါတို့ကလည်း ဝိုင်းဖို့ပြီးသားပဲ၊ မာန်”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“အရေးအကြောင်းရှိလာလို့ကတော့ မင်းတို့နောက်မှာ ငါရှိ တယ်ကွ”

သူငယ်ချင်းတွေကပါ ဂုဏ်နှင့်မာန်ဘက်က ဝိုင်းပြီးဖဲမယ်ဆိုတာ ချည်းပင်။

“ကဲယိ ဒီကောင်နဲ့ရန်ဖက်ဖြစ်လို့ကတော့ မင်းတို့ပါ သိက္ခာကျ ပါတယ် သားတို့ရယ်၊ ကဲ ကဲ ဧည့်သည်တွေကိုလည်း အားနာပါတယ် စားစရာရှိတာ ဆက်စားကြပါလို့ နော်”

မွေးနေ့ပွဲလေးက စောစောကလို ပြန်၍ အေးချမ်းသွားသည်။

ဒေါ်မြကမ္ဘလာ ရင်ထဲမှာတော့ မရှင်းလင်းမှအေးချမ်းသေး နောင်လတ်လုပ်ရပ်တွေက တစ်နေ့တခြား ပို၍ရဲတင်းလာသည်။ သား တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ပြဿနာက ဒီတစ်သက်ပြီးပါတော့မလား။

နောင်လတ်လို့ ငိုနက်သားကြောင့် သားတွေကို မထိခိုက်စေချင်

ပါ။

အခန်း (၂)

ဂုဏ် ဒီနေ့ ဆန်စက်ကိုလိုက်မသွားဘဲ အခန်းထဲမှာ ဖုန်းတစ် လုံးနှင့် မြေပုံစာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“သားရေ ဂုဏ်”

“ဗျားလို့”

“ထမင်းစားမယ်လို့”

သားအမိနှစ်ယောက် စိတ်တွေကြည်လင်နေ၍ လေယူလေသိမ်း တွေ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည်။

“စားနှင့်မေမေရေ ဒီမှာ သားအလုပ်လုပ်နေတယ်ဗျ”

“အံ့မယ် အိမ်ခန်းထဲမှာအောင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ် ဟုတ် သား ဘာများလုပ်နေသလဲ”

ဒေါ်မြကမ္ဘလာ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ ဒါ ဘာစာရွက်ကြီးလဲ”

“မြို့ပြမြေပုံလေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မြေပုံစာရွက်ကြီးကို ကြမ်းခင်းပေါ်ဖြန့်ခင်းပြီး ပေတံတစ်ချောင်း

ဖြင့် တိုင်းတာတွက်ချက်နေသော ဂုဏ်ကို မေးတော့၏။

“မြို့ပြမြေပုံလေ မြေတိုင်းစာရေး ကိုညွှန်ရွှေဆီကနေ တောင်းထားတာ”

သားဖြစ်သူတာတွေလုပ်နေသည်ဆိုတာကို ဒေါ်မြကမ္မလာ နည်းနည်းလေးမှကို နားမလည်နိုင်။

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ သားရယ်၊ မေမေတော့ နားကို မလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ အငယ်ကောင်က ဆန်စက်သွားပြီး သား ကျတော့ ဘာကြောင့် ဆီစက်ကို မသွားတာတုန်း၊ အမြဲတမ်း မန်နေဂျာ နဲ့လွှဲထားလို့ အလုပ်မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဒီမှာလည်း အလုပ်ဖြစ်တဲ့အလုပ်လုပ်နေတာ မေမေ့ရဲ့သား နယ်မြေချဲ့မလို့ မေမေရဲ့”

“ဟင် ဘယ်လို နယ်မြေချဲ့မလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့၊ သားတို့အတွက် ဖေဖေရှာပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေကနည်းမှမနည်းဘဲ၊ ဒီအတိုင်းထားမယ့်အတူတူ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ လုပ်ထားရင် သားစဉ်မြေးဆက် မဂ္ဂမပင်ရတော့ဘူးပေါ့”

ရည်းစားတောင်မထားရသေးဘဲ စကားကြီးစကားကျယ်ပြောနေသော သားစကားကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ မွဲပြားလေးပြုံးလိုက်သည်။

“အရင်ဆုံး အဖြစ်ရှိအောင် မိန်းမယူဖို့ပဲ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး သားရယ်၊ ကဲ ပြောပါ ဒီမြေပုံနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီလို မေမေရဲ့ သားမြေကွက်တွေဝယ်မလို့”

“အို သားမြေကွက်တွေဝယ်ရင် ဟိုအကောင် နောင်လတ်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာပေါ့၊ သူက အိမ်၌မြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းမှာ လုပ်နေတော့ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့မြေကွက်မှန်သမျှ သူက ချုပ်ထားပြီးသားမဟုတ်လား၊ အေးအေးနေစမ်းပါ သားရယ်”

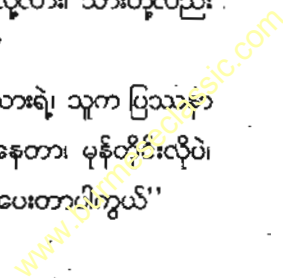
ဂုဏ် မြေပုံစာရွက်ကြီးကို ခေါက်သိမ်းလိုက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်ပူရန်ကောဟူသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“ဒီလူကြီးနဲ့အလွတ်ကြီးပဲ၊ မေမေရဲ့ အခု သားဝယ်မယ့်မြေကွက်ပိုင်ရှင်က သူနဲ့တာမှမပတ်သက်ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ နောင်လတ်က သိပ်ယုတ်မာတာ သားရဲ့၊ သားရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို လိုက်နောင်ယုတ်လိမ့်မယ်”

“သူ အခုငြိမ်နေသားပဲ မေမေရဲ့၊ မေမေ့သင်ခန်းစာတွေကို ကြောက်ပြီး မေမေ့ရှေ့ကိုတောင် ပေါ်လာတော့လို့လား၊ သားတို့လည်း ရှောင်နေပုံရတယ်၊ ထိပ်တိုက်ကိုမတိုးတော့ဘူး”

“အဲဒါကိုက မေမေ စိတ်ထင်နေတာ သားရဲ့၊ သူက ပြုသားတာ တစ်ခါရှာဖို့အတွက် ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်နေတာ၊ မုန်တိုင်းလိုပဲ၊ ထိုက်ဖို့နီးလေ လေငြိမ်လေပဲမို့ မေမေက သတိပေးတာပါကွယ်”

ခေါင်းစာလွန်သော သားတွေကို ဖျောင်းဖျာရတာ သိပ်တော့
တွေ့မယ်။

“သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မေမေရယ်၊ မေမေစိတ်ထင်လို့
ခါ သူ သားတို့ကို ဘာမှမလုပ်ရဲပါဘူး။ အလကား တပည့်တွေအားကိုး
နဲ့ လေကျယ်နေတဲ့လူကြီး၊ ဒါကြောင့် မေမေ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ခဏ
သိမ်းပြီး မြေကွက်ဝယ်ခွင့်ပေးပါမေမေရာ နော်”

ကလေးမုန့်ပူဆာနေသလိုမျိုး ပူဆာနေသော သားကို ကြည့်ပြီး
ဒေါ်မြကမ္မလာ သက်မတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်သည်။

သားဖြစ်သူ၏သဘောထားကို ဒေါ်မြကမ္မလာ မသိဘဲနေမ
လား။ သားသဘောက နောင်လတ်ဝယ်မည့်မြေကွက်မှန်သမျှကို သူက
လှူပြီးလိုက်ဝယ်မည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ခြံဝင်းတွေကို တိုးချဲ့ပြီး မွေးမြူရေး
လုပ်ငန်းတွေလုပ်မည်။ ငါးမွေးမည်။ ဆေးဝါးပင်တွေစိုက်ပျိုးမည်။

ဒါက ကိုဝေဇင်အတွေး။ ထိုအတွေးတွေကို အကောင်အထည်
ဖော်မည်ဟု ကိုဝေဇင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

သူတို့အဖေ၏ဆန္ဒတွေကို သူတို့မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အကောင်
အထည်ဖော်မည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ဖူးသော သားတွေ၏ဆန္ဒနှင့် ကွယ်လွန်
သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ချစ်ခင်ပွန်း၏ဆန္ဒတွေကို ဒေါ်မြကမ္မလာကရော
အကောင်အထည်မဖော်ဘဲ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။

ကိုဝေဇင်သာ ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး ကားအုတ်ဆီးဒင်မဖြစ်
ခဲ့လျှင် ယခုအချိန်ဆိုလျှင် သူ့ဆန္ဒတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ကောင်း

ဖော်နေလောက်ပါပြီ။

တွေးရင်းဖြင့် မျက်ရွည်တို့ဝေ့လာသည်။

ခုချိန်ထိလည်း ကိုဝေဇင် ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတာ
ဟာ နောင်လတ်၏လက်ချက်ဟု သံသယဝင်ခဲ့သည်။ ထိုသံသယသည်
ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်။ သို့သော် သက်သေမခိုင်လုံ၍ အရေးယူနိုင်ခြင်း
မရှိခဲ့။

ခုတော့ သားက ဖခင်ရဲ့ရန်ကြွေးကို စီးပွားရေးတိုက်ကွက်နှင့်
တိုက်ယူပြီး တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေလေပြီ။

ဒေါ်မြကမ္မလာ ချစ်လင်၏ဆန္ဒမို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မကန့်ကွက်
ရက်တော့။

“ဘယ်လိုလဲ မေမေ သဘောတူမယ်မဟုတ်လား”
ဆန္ဒခံယူနေသော သားကို ညှိုးနွမ်းစွာကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်လိုက်မိသည်လား ခေါင်းခါလိုက်မိသည်လားပင် မသိတော့။

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရာ”

ဂုဏ် ဝမ်းသာလွန်း၍ မိခင်ဖြစ်သူ၏ပါးကို တရွတ်ရွတ် နမ်း
လိုက်သည်။

“မေမေဘက်က ခွင့်ပြုလိုက်ပေမယ့် သားဘက်က သတိထား
ပျောက် နောင်လတ်နဲ့ထိပ်တိုက်ပြဿနာတက်ရမယ့်လုပ်ရပ်မျိုးကို မလုပ်
မိစေနဲ့လို့ပဲ မေမေ ပြောချင်တယ်ကွယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ သားကလည်း သူနဲ့လွတ်ကင်းလို့ မြေတွေ

ကိုယ် ဝယ်မှာပါ။”

မိခင်စကားဆို အမြဲနားထောင်တတ်သော သားတွေမို့ ကိုယ့် သားတွေကတော့ စပြီး ပြဿနာသွားရာမှာမဟုတ်။ ဒေါ်မြကမ္မလာ ကိုယ့်သားတွေကိုတော့ ယုံသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ မယုံရတာ ကံကြမ္မာကိုပါပဲ။ အဲဒီကံကြမ္မာက ကိုဝေဇင်နှင့် သူ့ကိုလည်း သေကွဲကွဲခဲ့ပြီးပြီပဲ။

“ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ သန္နိဋ္ဌာန် ရင်မှာစွဲမှတ်ထား ဘယ်သူမပြု မိမိမူ ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား တဲ့”

“တင်ပျံ သိပ်ကိုမှန်ကန်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးပါ ဘုရား”

ဆရာတော် ရွတ်ပြသော နိတိလေးကို ဒေါ်မြကမ္မလာ သဘော ကျမိသည်။

“အိမ် မှန်ကန်ရုံနဲ့မပြီးဘူး။ ဒီထဲကအတိုင်းကျင့်ကြနိုင်မှ လောကမှာ လူတော်လူကောင်းဆိုတဲ့ဂုဏ်သတင်းက မွှေးယုံနေမှာပါ။ ဒီကဗျာလေးရွတ်ပြတာ အလကားမဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက သတိပေးတဲ့ သဘောပဲ”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“ဒေါသတွေဖြစ်လာတိုင်း ဘုန်းကြီးရွတ်ပြတဲ့ ဒီကဗျာလေးကို ပြန်ရွတ်ကြည့် ဟုတ်ပြီလား”

“တင်ပျံဘုရား တပည့်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေက ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ အမေ့ရဲ့ပြုစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာကြတာမို့

ဒေါသကို အသိဉာဏ်နဲ့ထိန်းပါ့မယ် ဘုရား”

မာန် အပြောကောင်း၍ ဘုန်းကြီး ကွမ်းတမြုံမြုံ ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့်

“သာသနာရဲ့အဆုံးအမအောက်က ကလေးတွေမို့ ဘုန်းကြီးက လည်း မင်းတို့ကို ယုံပါတယ်ကွယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရားတည်ဖို့အတွက် ရွာ အနောက်ပိုင်းက ပန်းရံဆရာ ကိုလှအောင်တောင် မနေကလာသွားလို့ ကုန်ကျစရိတ်ကို ခန့်မှန်းခြေတွက်ခိုင်းထားသေးတယ် ဒကာမကြီးရဲ့”

“တင်ပျံဘုရား ဆရာတော် သင့်သလို စီစဉ်ပေးတော်မူပါ။ တပည့်တော်တို့ သားအမိတွေက လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးပမာဏကို အားလုံး ထုတ်ပေးမှာပါ”

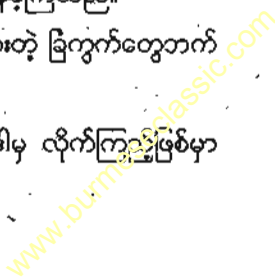
“ဒါကတော့ ဒကာလှအောင်နဲ့တွေ့ပြီး ကုန်ကျစရိတ်ကို ပြော ကြဆိုကြပေါ့”

“မှန်လှပါ ဘုရား။ ဒါဆို တပည့်တော်တို့လည်း ပြန်လိုက်ပါဦး မယ်”

ဆရာတော်နှင့် ဘုရားတည်ဖို့ကိစ္စပြောဆို လျှောက်ထားပြီးသည် နှင့် သားအမိတွေ ထောက်လာရုံစီးပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။

“မေမေ အချိန်ရရင် သားတို့ဝယ်ထားတဲ့ ခြံကွက်တွေဘက် ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“သွားလေ သားရဲ့။ မေမေလည်း ဒါမှ လိုက်ကြည့်ဖြစ်မှာ တကူးတကဆိုရင် မကြည့်ဖြစ်ဘူး”

ထော်လာဂျီကို ခြံကွက်တွေရှိရာ လမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့မောင်း
လာလိုက်သည်။

“ဟာ အရေးထဲ ရွာသူတွေ ရေခပ်ဆင်းတဲ့အချိန်နဲ့မှ လာတိုး
ရတယ်လို့”

ညည်ညည်ညည်ညည်ပြောရင်း ထော်လာဂျီကို အချိန်လျှော့မောင်း
နေသော ဂုဏ်ကိုကြည့်ပြီး မာန် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ထရယ်သော မာန်ကိုကြည့်ပြီး

“အသားလွတ်ကြီး ထရယ်နေပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒီအချိန် ရေခပ်ဆင်းချိန်မှန်းသိလို့ မင်း မေမေ
ကို အကြောင်းပြပြီး ဒီဘက်မောင်းလာတာ မဟုတ်လား”

“နားစမ်းပါ ဂုဏ်ရား ငါ ဒါတွေစိတ်မဝင်စားတာ မင်းလည်း
သိသားနဲ့”

“တီ တီ တီ တီ”

ထော်လာဂျီဟွန်းကို အကြာကြီး ဖိနှိပ်ပြီး အရေးမထားသည့်
ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အပျိုတစ်သိုက် ဟွန်းသံကြောင့် အုပ်စုဖွဲ့လျှောက်နေရာမှ ဖရို
ဖရဲ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းပြေးကုန်ကြသည်။

“ဟေ့ လူလေးတို့ မင်းတို့ကြောင့် မဒီလေးတွေ ကတ်ဝေါ
လျှောက်နေတာ ဟန်ချက်ပျက်သွားကြပြီကွ”

မကျည်းပင်ကြီးကို ကွယ်ရပ်နေသော ဦးနှောင်လတ် လမ်းပေါ်

သို့တက်လာပြီး ထော်လာဂျီရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြကမ္မလာ
ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေရာမှ ဦးနှောင်လတ်ကိုလည်း မြင်ရော ဆတ်ခနဲ ထလိုက်
သည်။

“ဟဲ့ အကောင်နှောင်လတ် ရှေ့ကဖယ်စမ်း”

“ငါ့ကိုအကောင်လို့ မပြောနဲ့၊ ငါ ခွေးမဟုတ်ဘူး”

ဦးနှောင်လတ် အကောင်ဟု အခေါ်ခံရ၍ မျက်စိပျက်မျက်နှာ
ပျက်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ခွေးတောင် မောင်းလိုက်ရင် လမ်းဖယ်သေးတယ်၊ နှင်က
ခွေးလောက်တောင် အသိဉာဏ်မှမရှိတာ”

“မြကလေး မင်း မင်းကွာ”

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ကျုပ်အမေကို မြကလေးလို့ ခေါ်စရာ
မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားပါးစပ်နဲ့မတန်ဘူး၊ ခုရှေ့ကနေ ဖယ်လိုက်နော်၊ မဖယ်ရင်
ကန္တာပိတ်တိုက်ပစ်လိုက်တော့မှာ”

ဒီတစ်ခါ ဂုဏ်ရော မာန်ရော သွေးဆူကုန်ကြပြီ။

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဒေါသတို့ကို ပြန်ချိုးနှိမ်ကာ

“သားတို့ တော်ပြီ မပြောကြနဲ့တော့”

ကိုယ်ကဒေါသထွက်ပြနေလျှင် သားတွေကိုပါ ထိန်းမရဖြစ်တော့
မည်မို့ ပြန်ထိန်းရသည်။

“အေးပါ ထားလိုက်ပါတော့ ငါက ခွေးပဲထားလိုက်ပါတော့
ဟား ဟား ဟား ဟေ့ကောင်တွေ ငိုသားလေးတွေကို လမ်းဖယ်ပေးလိုက်

ဝင်း”

ဦးနောင်လတ်စကားကြောင့် ထော်လာဂျီရှေ့ ပိတ်ရပ်နေကြသော တပည့်တွေ တုတ်တွေရွယ်ထားရာမှ ဖယ်လိုက်ကြသည်။

ထော်လာဂျီကို တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်လိုက်သည်မို့ ရှောင်ချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ အားလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက် ကျဉ်းမြောင်းလှသော လမ်း၏ဘေးဘက် ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသူကျ၊ လဲကျသူလဲကျနှင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန် ထော်လာဂျီကို အရှိန်နှင့်မောင်းနေရင်းမှ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးနောင်လတ် ဒေသိန်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသည့် အရှိန်ဖြင့် ပါးကိုသစ်ကိုင်းနှင့်ထိုးမိပြီး သွေးတို့ထွက်နေသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရယ်သံတို့က လွင့်ကျန်ခဲ့ကာ ဦးနောင်လတ်အဖို့ နောက်တစ်ကြိမ် အရှက်ခွံခံလိုက်ရသည့်အတွက် အငြိုးထို့ ပို၍ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အသံကုန်ဟစ်ကာ

“မြကမ္မလာ နင် ငါ့ကိုနာကျင်အောင်လုပ်တာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ ထို့ ငါ့ကိုများ ခွေးတုံး နင်ကခွေးလို့ပြောမှတော့ ငါကလည်း နင့်ကိုခွေးဖာတ်ခင်းပြုတာပေါ့”

ဦးနောင်လတ်၏ ကြိမ်းဝါးသံကြောင့် ရေခပ်ဆင်းလာသည်ကောင်မလေးတွေ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ ဘာကြည့်တာလဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလမ်းကရေခပ်ဆင်းခဲ့ ကြားလား၊ နင်တို့ကို ငါ ဆွဲစိလိုက်မယ်”

ဒေါသတွေက ပျိုမေတစ်သိုက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ပျိုမေတစ်သိုက် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် နောက်ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

ညနေခင်း၏ဆည်းခောအလှသည် ဦးနောင်လတ်၏ဒေါသတွေကြောင့် ရှုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သွားလေသည်။

“တောက် ငါ့ခွေးဖာတ်ခင်းရင် မင်းပါ ပါဝင်ကပြရမယ် မြကလေး အဲဒါကို မြမြမှတ်ထား”

“ဦးဖိုးထူးက သူ့ မြေကွက်ကို သားတို့မို့ရောင်းတာ မေမေရ၊ ဦးနောင်လတ်ကြီး ကျွန်တို့ပေးပြီးဝယ်တာတောင် မရောင်းဘူးလေ”

ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြောနေသော သားနှစ်ယောက်စကား ကြောင့် ရင်မှာထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“သားရယ် ဒီကောင်နဲ့လွတ်အောင်နေပါဆိုကာမှပဲ သွားပြီး ရန်စနေပြန်ပါပြီ”

“ဟာ မေမေကလည်း ရန်စစ်ရာလား၊ ပိုင်ရှင်ကျေနပ်လို့ ရောင်းလိုက်တာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့သားရယ်၊ ဒီကောင်က သူဝယ်လို့မရတဲ့မြေကွက် ကို သားတို့ကဝယ်လို့ ရသွားတာ ကျားနာခဲ ခဲဦးမှာလေ”

“အဲဒီလောက်ထိ အရှည်ကြီးတွေးပြီး ပူမနေပါနဲ့ မေမေရာ၊ အခုဝယ်ပြီးတဲ့မြေကွက်ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ပဲ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရတော့မှာ”

စိုးရိမ်လွန်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို ဂုဏ် ဖြေသိမ့်စကား ဆို လိုက်သည်။

“ဂုဏ် မာန် ဂုဏ် မာန်ရေ”

သားအမိသုံးယောက် စကားကောင်းနေတုန်း စိုးမြင့်သူ ရောက် လာသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏နာမည်ကို တစ်ပြိုင်တည်းခေါ်ပြီး ဝင် လာသော စိုးမြင့်သူ၏မျက်နှာက သတင်းတစ်ခုကို အရေးတကြီး မြှော့ ချင်ဟန်ပေါက်နေသည်။

“စိုးမြင့် လာလေကွာ၊ ဘာတွေရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်လာတာ

အခန်း (၃)

“မေမေရ ဒီနေ့ သား ဦးဖိုးထူးရဲ့ပေတစ်ရာကွက်ကြီးကို ဆွဲလိုက်ပြီ”

“ဟယ် ပေတစ်ရာတောင်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဂုဏ် ငွေချေလို့ သားပါလိုက်သွားတာ လေ၊ မေမေ့ကိုအသိပေးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿဒါး ရက်ရာစာရွေးနေ ရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အစီအစဉ်ပျက်မှာစိုးတာနဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ထဲ သွားလိုက်တာ၊ ဈေးကလည်း သင့်တယ် မေမေရ နောက်ပြီး အဲဒီမြေက မြေဆီကောင်းတယ် ဆေးရွက်ကြီးပင်စိုက်ရင် သားတို့အတွက် အကျိုးရှိမှာ”

စီးပွားရေးအကွက်မြင်တတ်သော သားတွေကို ဒေါ်မြကမ္မလာ ဘာမှမပြောလိုတော့၊ သူတို့လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ဦးဆောင်ချင် တဲ့စိတ်ရှိနေတာကိုပဲ ဒေါ်မြကမ္မလာ ကျေနပ်ပါသည်။

လဲ”

“အရေးကြီးသတင်းတစ်ခု ပေးစရာရှိလို့”
စိုးမြင့် ဂုဏ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အရေးကြီးသတင်း ဟုတ်လား”

မာနဲ့အမေးကို အလောတကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဦးနှောင်လတ်ကြီး သူ့ခြံထဲမှာ ဒေါသုပုန်ထနေ

ပြီ”

“ကျွတ် ဒါလား အရေးကြီးတဲ့သတင်း မင်းကွာ ဘာများလဲ

လို့”

“အဲဒါ မင်းတို့ကြောင့် သူ ဒေါသုပုန်ထနေတာ”

“ဟေ့ ငါ့သားတွေကြောင့် ဟုတ်လား စိုးမြင့်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး ဦးဖိုးထူးရဲ့မြေကွက်ကို သူက ကြိုက်
ဈေးပေးပြီး အသည်းအသန်လိုက်ဝယ်နေတာကို၊ မင်းတို့က သူ့ထက်
ငွေပိုပေးပြီး ဝယ်လိုက်လို့ဆိုပြီး မင်းတို့ညီအစ်ကိုကို ကြိမ်းဝါးနေတာ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒါ သူ့ဒေါသနဲ့သူပဲလေ”

“လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ကိုမာနဲ့ ဒါပြဿနာဖြစ်တော့မယ့်အခြေ
အနေပဲ၊ သူက သူ့ကိုခေါင်းချင်းလာတိုက်ရင် အကွဲပြန်တိုက်မယ်လို့
ဟစ်နေတာကွ၊ သူ ယုတ်မာချက် မင်းတို့လည်း သိသားနဲ့”

စိတ်ပူပန်နေသော စိုးမြင့်စကားအဆုံး ဂုဏ် ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုတ်

ပြီး

“နေစမ်းပါ စိုးမြင့်ရာ မင်းက ဘာလိုင်းကြီး ကျွတ်နေတာ၊ ခု
ငါတို့မြေကွက်ဝယ်တာ သူ့အလွတ်ကြီး၊ သူလိုချင်ရင် ရအောင်ဝယ်ပေါ့၊
သူများယူသွားမှ လာပြီး လွတ်တဲ့ငါးကြီးပြန်တယ်၊ အစောကြီးကတည်း
ဇာ ဦးဖိုးထူး ငွေလိုနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အောက်ဈေးလိုက်နိုက်
နေတာ မသိဘူးများထင်နေလား၊ ငါတို့က တန်ရာတန်ကြေးထက်ပိုပြီး
ပေးထားတာ၊ မရှိဆင်းရဲသားတွေအပေါ် ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ကျိုးကြည့်
အမြတ်မထုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေရှင်ကတည်းက ဦးဖိုးထူးမြေကွက်ကို အောက်
ဈေးနိုက်လာတာ ခုချိန်ထိပဲ”

တစ်စက်ကလေးမှ နောက်တွန့်ခြင်းမရှိသော ဂုဏ်နှင့်မာန်ကို
ကြည့်ပြီး စိုးမြင့် သက်ပြင်းချစ်သည်။ ဒေါ်မြကမ္မလာလည်း မျက်နှာသိပ်
မကောင်း။ ဒီပြဿနာက ပြီးမှာမဟုတ်။

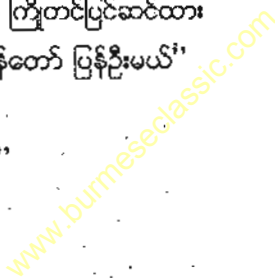
နောင်လတ် တစ်ခုခုနှင့်တော့ ပြန်၍ တုန့်ပြန်လိမ့်မည်ဆိုတာ
စိတ်ကသိနေသည်။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တားရမှာပေါ့။ သို့သော် ခုမှ
တော့ အချိန်တွေလွန်ကုန်ပြီ။ ကိုယ့်ဘက်က သတိပီရိယနှင့်နေပုံပဲ ရှိတော့
သည်။

“အေးပါ ငါကစိတ်ပူလို့ မင်းတို့ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား
ထို့ရအောင် သတိလာပေးတာပါ၊ ဒေါ်လေး ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်”

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လေ စိုးမြင့်ရဲ့”

“သားစားပြီးသွားပြီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

ကြည့်ကာ

စိုးမြင့် ပြန်သွားတော့မှ ဒေါ်မြကမ္မလာ သားနှစ်ယောက်ကို

“သား ဂုဏ်နဲ့မာန်”

“ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား မိခင်ကိုကြည့်ကာ ပြိုင်တူထူးလိုက်ကြသည်။

“ခြံဝယ်တဲ့လုပ်ငန်းကို ရပ်တန်းကရပ်ပါတော့ သားတို့ရယ်၊ ဒီမြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း လုပ်နေသမျှ ဒီကောင် နောင်လတ်နဲ့ အမြဲထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေရမှာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေရာ”

“သားတို့ မေမေစကားကို နားထောင်ကြစမ်း၊ မေမေစကားက မင်းတို့အတွက် အရာမရောက်တော့ဘူးလား”

“ရောက်ပါတယ် မေမေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားတို့က ဖေဖေဆန္ဒ တွေကို အကောင်အထည်ဖော်နေကြတာလေ”

“အေး အဲဒီမင်းအဖေဆန္ဒဆိုတာ သူသေပြီးကတည်းက သူနဲ့ အတူ ပါသွားပြီးသား၊ မင်းတို့ဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်စရာ မလို တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မေမေ အပြတ်ပြောမယ်၊ သားတို့ရပ်တန်းကရပ် ပါ၊ သစ်ပင်ကောက်တာမြင်ရပေမယ့် လူစိတ်ကောက်တာတော့ မမြင်ဘူး သား၊ မင်းတို့အဖေကိုဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို မင်းတို့ကိုထပ်ပြီး အဆုံးရှုံးမခံနိုင် တော့ဘူး”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဒေါသကြောင့် အသံတွေ မာနေသည်။

ဂုဏ်ရော မာန်ရော ဘာဆင်ခြေမှ ထပ်မပေးလိုတော့။ မြေ တွက်ကလေးဝယ်ပြီးလို့ ပျော်မယ်ကြံကာနိသေးသည် ထိုအပျော်တွေ၏ နောက်မှာ စိတ်တို ဒေါသဖြစ်စရာက တစ်ပါးတည်း ကပ်ပါလာသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာမှာသာ ရင်ထဲမှာအပူသောက်မငြိမ်းတော့။ နောင် ထုတ်ဆိုတဲ့ကောင်က လောကကြီးထဲမှာ ယုတ်အညံ့ဆုံးလူတစ်ယောက်၊ ထူဆိုပေမယ့် လူစိတ်ပျောက်နေသူ။

ကိုယ့်သားတွေကို သူ့ရဲ့ယုတ်မာမှုအောက်မှာ မကျရှုံးစေလိုပါ။

အခန်း (၄)

“အာစရိ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခုလို ဒေါသဖြစ်နေရုံနဲ့ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ဆုပ်ခြေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးနောင်လတ်၏ဒေါသတွေကို တပည့်တွေက ပို၍ဆွပေးသည်။ ဒေါသထွက်လွန်း၍ အရက်တွေပဲ လှိမ့်သောက်နေသဖြင့် တော်တော်လည်း မူးနေပြီ။

“ငါ ဒီနှစ်ကောင်ကို မရှုမလှခံစားရအောင် လုပ်ချင်တာကွ”

“ဒါများ လွယ်ပါတယ် အာစရိရာ၊ နည်းလမ်းတွေအများကြီး ပါ”

တပည့်ကျော် မောင်ကီး သောက်ကောင်းစားကောင်းအောင် လူမဆန်သောအကြံတွေပေးဖို့ ဦးနောက်ထဲမှာ အစီအစဉ်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ဘာနည်းလမ်းလဲ”

“ဒီလို အာစရိရ”

သီလှပိုင်ကောင်

မောင်ကီး ဦးနောင်လတ်နားကို တိုးကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ဦးနောင်လတ်၏မချီတင်ကဲ ဒေါသဖြစ်နေသည်မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။ ပြုံးရာမှ တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ အော်ရယ်ရာမှ ဝါးလုံးကွဲအောင်အော်ရယ်တော့သည်။

ဦးနောင်လတ် ရယ်သလို မောင်ကီးလည်း တဟားဟား အော်ရယ်တော့သည်။

“မင်းကို အဲဒါကြောင့် ငါ့တပည့်ထဲမှာ အတော်ဆုံးလို့ ပြောတာပေါ့ကွ၊ ကဲ ဒါဆိုရင် မင်းပေးတဲ့အကြံကို ငါ့ချက်ချင်းပဲ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တော့မယ် ဟား ဟား ဟား၊ ငါ့စိတ်တွေ ခုကတည်းက မရိုးမရွဲဖြစ်နေပြီ”

ဦးနောင်လတ် လက်ကျန်အရက်ကိုမော့ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ခွဲလိုက်သည်။

“ငါ နောက်တစ်နာရီတိတိမှာ ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ် သွားပြီ၊ ပြီးရင် ဒီညထပ်ပြီး အောင်ပွဲခံမယ်”

“အာစရိ အောင်မြင်ပါစေဗျာ”

“ပြန်လာရင် အသေးစိတ်ပြောပြနော် အာစရိ”

“လိုချင်တာတွေ အကုန်ရပါစေ”

တပည့်တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆီ ကောင်းနိုးကြသည်။ တပည့်တွေကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ရိုက်ထိုး

မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူ့ဦးတည်ရာက မြကမ္မလာခြင်သို့။

ဦးနောင်လတ် ဒီနေ့မှအပေါ်တွေပြန်၍ ဆိုသွားသည်။ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းနေသော ဆိုင်ကယ်ပင်လျှင် နေ့နေသလားဟု ထင်ရ၏။

ဆိုင်ကယ်စက်သံ တဘုန်းဘုန်းက မြကမ္မလာ ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ ခြံတံခါးသော့ ပိတ်ထားသည်။ သိပ်တော့ကိစ္စမရှိ။ ဒီသော့လောက်နဲ့ ကိုယ့်လာရင်းကိစ္စကို ပြန်ခေါက်သိမ်းရမှာတဲ့လား။

နောင်လတ်ဘဝမှာ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူခဲ့တာချည်းပဲ။ မရသေးတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိသေးသည်။

ထိုအရာကား မြကမ္မလာ ဖြစ်သည်။

ဦးနောင်လတ် ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ပြန်ဖြင့်လိုက်ပြီး သစ်သားတံခါးကြီးကို အရှိန်ဖြင့်၍ ဝင်တိုက်လိုက်သည်။

သစ်သားတံခါးကြီး သိပ်ပြီးတောင်မခံနိုင်။ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည်။

ထိုအခြေအနေအထိ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ ထွက်လာခြင်းမရှိ။ ဒါဆိုလျှင် သေချာပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဂုဏ်ရော မာန်ရော မရှိကြ။ မြကမ္မလာ တစ်ယောက်ထဲရှိတာ သေချာသည်။

ခြံထဲရောက်သည်နှင့် စက်ရှိန်ကိုသပ်ကာ အိမ်ရှေ့အထိ ဆိုင်ကယ်မောင်းမဝင်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်သို့ လမ်းလျှောက်လာလိုက်သည်။

ကျွန်းတံခါးကြီးက သော့ခတ်မထား။ စေ့ရုံစေ့ထားသည်မို့ ဦး

နောင်လတ် ကောက်ကျစ်သောအပြုံးကို ခပ်အေးအေးပြုံးပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အိမ်ကြီးထဲဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပုံထောက်ရင် မြကမ္မလာ သူ့အခန်းထဲမှာ နေခင်းနေလယ် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေလောက်ပြီ။

ဘယ်လောက် အဆင်သင့်လိုက်သလဲ။

■ ■ ■

အိမ်အပြင်တွင် ဘာဖြစ်နေသည်။ အကုသိုလ်ပြိုလ်ဆိုတဲ့ တွေ အိမ်ထဲဝင်လာသည်ကို ဒေါ်မြကမ္မလာ နည်းနည်းမှမရိပ်မိ။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် လျှော်စရာအဝတ်ကလေး လျှော်ဖွတ်ပြီး ရေကိုဖိမ်ခံချိုးနေသည်။

သိပ်ပြီး ကြာကြာလည်း ချိုး၍မဖြစ်။ အသက်ကလေးရလာသည်နှင့်အမျှ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုလည်း အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နေရသည်။

ရေချိုးပြီးသည်နှင့် ရေချိုးခန်းနံရံတွင် လွှားထားသည့် ရေလဲစုံချည်ကို ကောက်ဝတ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်းတွင်းရောက်သည်နှင့် မွှေးပွသဘက်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်တွေကိုခြောက်အောင်သုတ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်မှ လုံချည်ကိုချွတ်ချပြီး အဆင်သင့်ထုတ်ထားသော လုံချည်ကိုယူ၍ ကိုယ်မှာစွပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲရှိသည်မို့ လွတ်လပ်စွာ အဝတ်အစား ထဲလှယ်နေသော ဒေါ်မြကမ္မလာ မှန်တင်ခုံမှ ပုံရိပ်ကြောင့်

“အမလေး ဘုရားရေ”

ဦးနောင်လတ် ခုတင်ဘေးရှိ ဗီရိုနားတွင် ကွယ်ရပ်နေသော မြင်ကွင်းက မှန်ထဲမှာအတိုင်းသား။

ဒေါ်မြကမ္မလာ လွတ်နေသော ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို လုံစေရန် သဘက်ဖြင့် ကပျာကသီ ပြန်ဖုံးလိုက်ပြီး

“နင် နင် ငါ့အခန်းထဲကို ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ၊ ခွေးသူနိုး ကောင်ရဲ့”

ဦးနောင်လတ် ဒေါ်မြကမ္မလာ၏အမေးကို စိတ်မဝင်စား။ သူ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေက တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်ခံစားချင်သော ဒေါ်မြ ကမ္မလာ၏ခန္ဓာကိုယ်အလှတရားတွေကို အသေးစိတ်မြင်လိုက်ရသည့် အာရုံပေါ်မှာသာ ဝေ့ဝဲနေသည်။

“လှလိုက်တာ မြကလေးရယ်၊ မင်းက ခုမှ ပွင့်အာဆဲပန်းလေး တစ်ပွင့်လိုပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ အလှပန်းအိုးထဲမှ နင်းဆီပန်း ကိုလှမ်းယူကာ ပွင့်ဖတ်တွေကို တစ်ဖတ်ချင်း ကိုက်ဝါးလိုက်သည်။

“ဝါး စိမ့်နေတာပဲကွာ၊ မင်းအရင်က ဒီလောက်အပျိုရှုံးအောင် လှပန်း ငါမသိခဲ့ဘူး။ ခုမှ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ပိုပြီးချစ်ချင်သွားပြီကွာ”

ဦးနောင်လတ်၏ခြေလှမ်းတွေ ဒေါ်မြကမ္မလာ၏အနားသို့ တစ် လှမ်းချင်း။

“နင် ရှေ့ကိုတိုးမလာနဲ့နော်”

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် နီးရာပန်းအိုးကို ကောက်ကိုင်ကာ ရွယ်လိုက်သည်။

“မတိုးလို့မရဘူး နင်က ငါ့ကိုအမြဲတမ်း ခွေးဇာတ်ခင်းတယ် ပြောတော့ ငါလည်း နင်နဲ့အတူ ခွေးဇာတ်ခင်းကြည့်ကြမလားလို့”

“နင် မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ငါ့အသားကို တစ်စက်ကလေးထိ ကြည့်”

စိတ်ထဲမှ ကြောက်နေပေမယ့်လည်း တမင်မကြောက်ဟန်ဖြင့် ပြန်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“အသားမထိဘူး မင်းရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါးမျိုပစ်မှာလေ” တဖြည်းဖြည်း လူချင်းနီးကပ်လာပြီမို့ ဒေါ်မြကမ္မလာ ကြိရာ မရတော့ဘဲ လက်ထဲမှ ပန်းအိုးဖြင့်ပေါက်လိုက်သည်။

“ချလွမ်း”

ပန်းအိုးက ဦးနောင်လတ်ခေါင်းကိုမထိ။ အရှောင်ကောင်း၍ နံရံကိုသာထိပြီး ကွဲသွားသည်။

“ငါ အရှောင်အတိမ်းတော်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား မြက လေးရယ်၊ လာပါကွာ ခုနေမှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း တို့စိတ်တွေလွှတ်ပြီး ပျော်ကြရအောင်၊ နင်လည်း လူ့လွတ် ငါလည်းလူပျို ဘယ်သူကမှ ဇောက်ပြန်တယ်လို့ စွပ်စွဲလို့မရပါဘူး”

“လဲသေလိုက် ငါက နင်လိုကောင်ကို ရွံလွန်းလို့ ခွေးချီးပုံ

လောက်တောင် တန်ဖိုးမထားဘူး”

ယုန်သူငယ်ဖြစ်နေတာတောင် ဒေါ်မြကမ္မလာ လေကြောက လုံးဝမလျော့။ တရွေ့ရွေ့နိုးလာလေ ခြေလှမ်းတွေက နောက်ကိုတဖြည်းဖြည်းဆုတ်လေနှင့် ခုတင်စွန်းနှင့် တိုက်မိကာ ခုတင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ကျ သွားသည်။

မြထားသော သဘာဝမှာ ကိုယ်ပေါ်မှ လျှော့ခနဲ ကျသွားသည်။ ဝင်းနုဖြူဖျတ်သော ရင်ညွန့်အစုံက အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်နေသော ဦးနောင်လတ်၏ရာဂကို ပို၍ကြီးထွားလာစေသည်။

ဦးနောင်လတ် အချိန်ဆွဲမနေတော့။ ဒေါ်မြကမ္မလာ ပေါ်ကို အုပ်မိုးလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲသိပ်လိုက်သည်။

“နောင်လတ် နင် လူယုတ်မာ၊ ငါ့ကိုအတင်းအကျပ် မယုတ်မာ နဲ့နော်၊ ငါ အော်လိုက်မှာ”

အင်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်တွန်းထုတ်သည်။ ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်သည်။

ဦးနောင်လတ် နောက်ကိုယိုင်သွားပေမယ့် ရှေ့ကိုပြန်၍တိုးလာပြီး ဒေါ်မြကမ္မလာ ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ဖိချလိုက်သည်။ ဗလာကျင်းခန္ဓာကိုယ်က ဟာဆင်းသွားသည်။

“မအော်ပါနဲ့ အချစ်ရယ် ခုချိန်မှာ အော်လည်း မင်းသားတွေ မကြားနိုင်ဘူး။ ဒီအချိန် ဘေးခြံတွေမှာလည်း လူတွေမရှိတော့။ ကိုယ့်အချစ်တွေကို အသာတကြည် လက်ခံလိုက်စမ်းပါ”

အရက်နဲ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ရမ္မက်ထန်သည် စကားလုံးတွေကို ဒေါ်မြကမ္မလာ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တို့တွင်တွင်ကျလာသည်။

လက်အစုံက စမ်းမိစမ်းရာ လျှောက်စမ်းပြန်သည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဓာတ်မီးကို စမ်းမိသွားသည်။ မထူးတော့ပြီမို့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့တို့ အသာငမ်းငမ်း နမ်းရှိုက်နေသော ဦးနောင်လတ်၏ခေါင်းကို ဓာတ်မီးဖြင့် အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အာ”

“ဟင် ကောင်မ နင် နင်က ငါ့ကိုလုပ်တယ်ပေါ့ ရတယ် တွေ့မယ်၊ နင်ဒီလိုခုခံမယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ ငါကလည်း ကြိုတင်စီစဉ်လာ ပြီးသား”

ဒေါ်မြကမ္မလာ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုချုပ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်တက်မိထား ထောက်နှင့် လက်တစ်ဖက်မှ သူ့အိတ်ထဲကို နှိုက်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှ စပရေးဘူးအသေးစားလေး ပါလာသည်။

“ရွှီး ရွှီး”

“အား အမလေး”

မျက်စိကို အဖျန်းခံလိုက်ရ၍ ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်ဝန်းအစုံ နှုတ်ထောင်ရှားသွားကာ မျက်ဝန်းထဲမှ သွေးတို့ယိုစိမ့်ကျလာသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ လူးလှိမ့်ကာ ခံစားနေသည်ကို ဦးနောင်လတ်

ဂရုမစိုက်။ သူလိုချင်တာကိုသာ ယူမည့်ပုံစံဖြင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ၏အသွေး အသားတို့ကို မြိန်ယှက်စွာ စားသုံးနေတော့သည်။

မျက်စိအောက်ရာကတစ်ဖက် ရှက်စိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်ကတစ်ဖက် ဖြင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ အသိစိတ်တွေသည် အမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ ကျရောက် သွားသည်။

ဦးနောင်လတ် သူ့စိတ်ကြိုက် သိမ်းပိုက်နေဆဲ။

“မှတ်ပြီလား မြကမ္မလာ၊ အဲဒါမှ ခွေးဖာတ်ခင်းတယ်လို့ခေါ် တယ်။ ခုတော့ ငါပြုသမျှကို နင် နုနေရုံပဲမဟုတ်လား၊ ခုကစပြီး နင် ငါ့မိန်းမဖြစ်သွားပြီ”

ဦးနောင်လတ် အသွေးအသားတွေကို ဝါးမျိုရင်း လှိုက်မော သံကြီးဖြင့် ကြိမ်းခါးလိုက်သည်။

အခန်း (၅)

“ဟင် မြတံခါးက ကျိုးနေပါလား၊ ဒါ ဒါ ဘယ်သူဝင်တိုက် နှာတာလဲ”

မြင်ရသည်မြင်ကွင်းက ဂုဏ်နှင့်မာန်၏မျက်ဝန်းအစုံကို ပြူး သွယ်သွားစေသည်။

“မေမေ မေမေ”

နှစ်ယောက်သား ခုတင်ပေါ်တွင် သတိလစ်မေ့မျောနေသော နိုင်နားသို့ သွေးပျက်စွာ ရောက်သွားကြသည်။

“ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအထားနှင့် ရင်ဘတ်ကို ဖုံးရုံ ခြုံထားပြီး အောက်ပိုင်းကို ခြုံထားသောစောင်က ဒူးအထက်ရောက်နေ သည်။

ဆံပင်တိုရွာဖျက် မျက်လုံးပတ်ပတ်လည်တွင် သွေးတို့အကျကာ

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှ ကြည့်ရက်စရာမရှိ။

“ဂုဏ် မေမေ့ကိုကြည့်ဦး သေပြီလားမသိပါဘူးကွာ၊ မေမေ မေမေ ထပါဦး”

မာန် အတင်းလှုပ်နှိုးသည်။ ဒေါ်မြကမ္မလာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ မရှုမလှမြင်ကွင်းကြောင့် ဂုဏ်ရော မာန်ရော အသည်းတွေတာဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်လျက် သူတို့အမေကိုးကွယ်ကာ အသည်းအသန် လူးလှိန်ပိုယိုနေလေတော့သည်။

မာန်နှင့်ဂုဏ်၏အော်ဟစ်သံတွေကြောင့် အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားသော ဒေါ်မြကမ္မလာ၏ဆွေမျိုးအချို့ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

“ဂုဏ်မာန် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့အမေကို ကြည့်ပါဦးဗျား ခေါ်လို့လည်း မရတော့ဘူး”

“မြမြ ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာတုန်း၊ မနက်ကတောင် အိမ်ကိုလာသေးတယ်၊ ရေမိုးချိုးပြီး ပွဲရုံသွားမယ်ဆိုပြီး ဒိပ်ကနေပြန် သွားတာ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မေမေ ပွဲရုံကိုလိုက်မလာတဲ့အခုံး လိုက်လာတာ၊ ပြန်ရောက်တော့ ခြံတံခါးလည်းကျိုးပဲ့ပြီး မေမေအခန်းတစ်ခန်း လုံးရှုပ်ပွနေတယ်၊ မေမေကတော့ ဦးကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ”

“ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ၊ မေမေ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဒီလိုပုံစံဖြစ်အောင်လုပ်သွားတာ သေချာတယ်”

ဂုဏ်ရောမာန်ရော အံ့တကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်။

“မင်းတို့အမေ မသေသေးဘူး၊ သတိလစ်နေတာ၊ ဆေးရုံကို အမြန်ပို့ကြရအောင်”

လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးခနဲနှုန်းကိုစမ်းပြီး ပြောလာသော ဦးကြီးစကားကြောင့် ဆေးရုံပို့ဖို့ အရေးပေါ်စီစဉ်ကြရသည်။

“ဆေးရုံမပို့ခင် ရဲစခန်းကိုတိုင်ရမယ်၊ ဒါ ရာဇဝတ်မှု”

ရွာလူကြီးတွေပါ ရောက်လာကြပြီး အကြံဉာဏ်ပေးကြသည်။ ဂုဏ်ရော မာန်ရော မိခင်ဖြစ်သူအတွက် ထူပူနေကြ၍ ဘာလုပ်၍ဘာကိုင့် ဇယန်းမယ်။ မြင်မကောင်းသော မိခင်ကိုယ်ပေါ်ကို စောင်လွှမ်းပေးထားလိုက်၏။

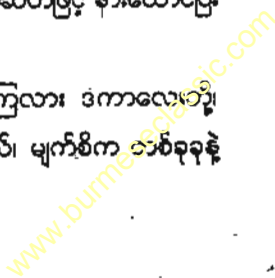
“ဆရာတော် ကြွလာပြီ”

ဆရာတော် ကြွလာပြီဆို၍ ဒေါ်မြကမ္မလာဘေးမှ အံ့နေကြသူများ လက်အုပ်တချီချီဖြင့် ဖယ်ပေးကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း ဒကာလေးတို့”

ဆရာတော် အခြေအနေကိုမေးလာ၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် လျှောက်လိုက်သည်။ ဆရာတော် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် နားတောင်ပြီး အခြေအနေကို သုံးသပ်မိပုံရသည်။

“ရန်ကို ရန်ချင်းမတုန်နှင်းနဲ့ ကြားကြလား ဒကာလေးတို့၊ ဘုန်းကြီး သတိပြန်ရလာအောင် လုပ်ပေးခဲ့မယ်၊ မျက်စိက ဘစ်ခုခုနဲ့ အဖျန်းခဲလိုက်ရပုံပဲ”

ဆရာတော် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ သတိပြန်ရ
လာအောင် နားထင်ကြော့ကို တစ်ချက်နှိပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ၏အစ်မဖြစ်သူမှာ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်

“ဆရာတော် တပည့်တော်ညီမလေးရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြန်ကောင်း
လာပါတော့မလား ဘုရား”

“အနာရှိရင် ဆေးရှိရမှာပေါ့ ဒကာမကြီးရယ်၊ မကြာခင် သတိ
ပြန်ရလာမှာပဲ၊ မျက်စိအတွက်ဆေးကုသမှုခံယူလိုက်ပေတော့၊ ခုလော
လောဆယ်တော့ ဘုန်းကြီးလည်း ဆေးမပါဘူး”

ဂုဏ်နှင့်မာန် ဆရာတော်မိန့်တာကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်
ချက်။

ရင်ထဲမှာ မိခင်ကို ခုလိုပုံစံဖြစ်အောင်လုပ်သွားသူကိုသာ အမှုန်
ကြိတ်ပစ်ချင်နေသည်။ သိပ်မကြာခင် ယာယီရဲကင်းမှ ရဲတွေရောက်လာ
ပြီး စစ်ချက်တွေယူကြသည်။ ပြီးမှ ဆေးရုံကို ပို့ကြသည်။

“လူနာက သားတို့နဲ့ ဘာတော်လဲ”

စမ်းသပ်ခန်းရှေ့တွင် ပျားပန်းခတ်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော
ဂုဏ်နှင့်မာန်နားသို့ ဆရာဝန်မ ရောက်ရှိလာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့အမေပါ”

“ဪ”

ဆရာဝန်မ ပြောရခက်နေဟန်ဖြင့် နှုတ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော်တို့အမေရဲ့အခြေအနေလေးကို ပြောပါ

ဗျာ”

ဆရာဝန်မထံမှ သက်ပြင်းခပ်ငွေ့ ငွေ့ချသံနှင့်အတူ

“မင်းတို့အမေ အစော်ကားခံထားရတယ်”

“ဗျာ”

“ဟာ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး၏အာမေခိုက်သံက ပြိုင်တူထွက်ကျ
လာသည်။ မိုးကြိုးဆယ်စင်းပစ်ခွင်းခံလိုက်ရသလို ခဲခါင်းမွှေးတွေ ထောင်
ဆသွားသည်။ ရင်ထဲမှဆိုတက်လာသည့်ဒေါသတွေက မီးတောင်ပေါက်ကွဲ
သလို ဖွာလန်ကြသွားသည်။

“တောက်”

“ဒါ ဟိုခွေးသူခိုး လူယုတ်မာကြီး လက်ချက်”

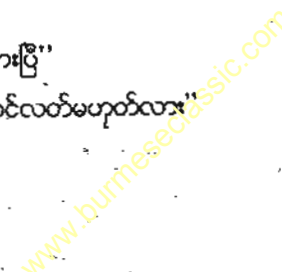
ဆရာဝန်မှာ ဘာမှထင်မပြောလိုတော့၍ အနားမှ လှည့်ထွက်
သွားသည်။ စိုးဖြင့် ဆေးရုံထဲဝင်လာသည်။ အံတကြိတ်ကြိတ် တက်တစ်
ဒေါက်ခေါက်လုပ်နေသော ဂုဏ်နှင့်မာန်နားသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်
လာသည်။

“ဂုဏ်မာန် တရားခံကို ရဲတွေဖမ်းမိသွားပြီ”

“ဘယ်သူလဲ ဟိုခွေးသူတောင်းစား နောင်လတ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ မဟုတ်ဘူး ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုဘက်ရွာက ပဲလှော်စက်မှာလုပ်တဲ့ စိုးရွှေလို့ ပြောတယ်”

“ဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီကောင်လုံးဝမဟုတ်ဘူး တကယ့်တရားခံကို ငါတို့သိတယ်။ အဲဒါ ဟိုကောင်နောင်လတ် သူ့ကိုငါတို့သတ်မှာ”

ဂုဏ်စကားကို မာန် ထောက်ခံပြီး သတ်ပစ်ဖို့ပင် ကြံစားဝါးလှောင် သည်။

“ဂုဏ် စိတ်ကိုထိန်းပါကွာ။ မျက်မြင်သက်သေဆိုလို့ မင်းအဖေ တစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ။ ခု ဒေါ်လေးက မျက်စိမှပြန်မမြင်သေးတာ စကားလည်းမပြောတော့ဘူးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“စိုးရွှေ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူက စခန်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် သွားအဖမ်းခံတာပဲ မင်းတို့ညီအစ်ကိုကို မုန်းတာရော နောက်ပြီး အပျိုရွှားအောင်လှတဲ့ မင်း အမေကို ကြိတ်ပြီးစွဲလမ်းနေတာနဲ့ လူလစ်တုန်းဝင်ပြီး စော်ကားလိုက်တာ တဲ့”

စိုးရွှေပြောသော စကားလုံးတွေက နားထဲသို့ ခါးသီးစွာ ဝင်လာသည်။

“တော်ပြီ စိုးမြင့်ရာ ငါတို့လုံးဝကိုမယုံဘူး။ စိုးရွှေနဲ့ငါတို့ကြား ဘာရန်ငြီးမှမရှိဘူး။ နောက်ပြီး စိုးရွှေက ဟိုဘက်ရွာမှာနေတာ”

“လာ မာန် ဒီကိစ္စကို မေမေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိနိုင် မေမေပါးစပ်က မပြောနိုင်ပေမယ့် စာရေးပြီးပြောခိုင်းရမယ်”

စာရွက်နှင့်ဘောပင်ကိုယူပြီး မေမေရှိရာ ဆေးရုံခန်းထဲသို့ ဝင် ထားခဲ့ကြသည်။

“မေမေ”

ဂုဏ်၏ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်တောင်တစ်ချက် ဖော်ခတ်ပြသည်။ သောကအပူတွေကြောင့် မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ချောင်ကျသွားသည်။

“နေသာရဲ့လား”

မာန့်အမေးကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။

“မေမေ့ကို ယုတ်မာသွားတဲ့ကောင်ကို မေမေသိတယ်မဟုတ် သာဟင်”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဘာမှမပြေ။

“မေမေ ပြန်မပြောနိုင်ဘူးဆိုတာ သားတို့သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သားတို့ကို စာနဲ့ရေးပြပါနော်”

ဒေါ်မြကမ္မလာ လက်ထဲကို ဘောပင်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မြ ကမ္မလာ ခေါင်းခါရမ်းသည်။

နောင်လတ် လက်ချက်ပါဆိုတာကိုသာ သားတွေသိလျှင် သောက ပြီးဆုံးမှာမဟုတ်တော့။ ဒီကောင် ယုတ်မာမှုတွေက ကမ်းကုန် ပြီးသွားသောအခါ သားတွေကိုမထိခိုက်စေချင်။ ထို့ကြောင့် ‘နောင်လတ်ပါဟု လုံးဝ ပြောမိအောင် ရာသက်ပန် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရတော့မှာပင်။

“မေမေ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့။ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို စာရွက်ပေါ်

ချရေးလိုက်ပါ”

ဒေါ်မြကမ္ဘလာ ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း ဘောပင်ကို တွန်းထုတ်သည်။

“မေမေရယ် မေမေ ခုလို မတရားခံသွားရတာကို သားတို့က ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေမယ်ဆိုရင် မေမေ့အပေါ်သားတို့ မကာကွယ်မစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့သားတွေ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဒေါ်မြကမ္ဘလာ ဘာမှမပြော။ ဓာတ်ဖက်ကိုသာ လှည့်သွားသည်။ ဘဝက ဆုံးနေပြီ။ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ တရားခံက တခြားလူအဖြစ်နဲ့ပဲ သားတို့သိပါစေတော့။

နောက်ထပ် တရားခံဖြစ်မည့်သူဟာ သားတို့လုံးဝမဖြစ်စေဘူး။

အခန်း (၆)

ကျုံးပဲ့သွားသော ခြံတံခါးကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူ ဖြိုပြီး ပြုပြင်နေကြသည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အမှန်တရားကို မဖော်ထုတ်ချင်တာလဲ သေပါဘူး”

“အဖြေကရှင်းနေတာပဲ၊ ရန်ကို ရန်ချင်းတုန့်ပြန်မှာစိုးလို့ ငါတို့ တို့ မပြောပြတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေရမှာလား၊ ငါတို့ အမေ ခံစားလိုက်ရတာ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ခံစားလိုက်ရတာ”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာသိလို့ကတော့ ငါ့အမေခံစားရသလို ခံစားရမယ် မှတ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တံခါးပြင်ရင်း မကျေမနပ်ပြောနေကြသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟီး ဟီး ပြင်ကြ ပြင်ကြ ဒီတစ်ခါ နိုင်အောင်ပြင်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ဆိုင်ကယ်နဲ့တိုက်ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကားနဲ့တိုက်ဝင်မှာ၊ ဟား ဟား ဟား မိုက်တယ်ကွာ သောက်ရမ်းမိုက်တယ်၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့တံခါးကိုဝင်တိုက်သွားတာ ဂျမ်းစံတွန်းအတိုင်းပဲ၊ မိုက်မိုက် မိုက် မိုက် ဟစ် ဟစ် ဟစ်”

စကားတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်အောင် ပြောပြီး ရယ်နေသော အရူးတာရိုးစကားကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တာရိုးကို ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင် တာရိုး”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ၊ ငါတို့ခြံတံခါးကို ဘယ်သူဝင်တိုက်တာလဲ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဟုတ်လား”

ဂုဏ် သိချင်တာတွေကို တရစပ် မေးသည်။ အရူးတာရိုးမဖြေ၊ ဂုဏ်နှင့်ဟန်အိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာတွေကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ကွမ်းချိုးတက်နေသော သူ့သွားကြံကြီးကို ပေါ်အောင်ပြီးခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး

“ပြောဘူး သတ်ရင် သတ်ပစ်လိုက်”

“ဂုဏ် သူ့ကိုချောပြောမှရမှာကွ”

“အေးပါ ငါ သဘောပေါက်တယ်”

ခပ်တိုးတိုးပြောနေကြသော ဂုဏ်နှင့်ဟန်ကို အရူးတာရိုးကြည့်

“နင်တို့ ငါ့အတင်းပြောနေတာလား၊ မနေ့က ငါနဲ့မိုးဟေကို ထည့်ခိုခန်းမှာသွားအိပ်တဲ့ကိစ္စကို နင်တို့မနာလိုဖြစ်နေတာမှတ်လား၊ ဟား ဟား ဆုတောင်း ဆုတောင်း နင်တို့ရုပ်နဲ့ လမ်းထိပ်အကြော်ဆိုင်ကချာပနားကိုတောင် မရဘူး”

“သိပါတယ်ကွာ ငါတို့ထက် မင်းကပိုချောတယ်ဆိုတာ မင်းရုပ်နဲ့ဆိုရင် ဆိုင်ကယ်လေးစီးပြီး ကောင်မလေးတွေတွေ့ကြောအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ”

“အဟီး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“မင်းဆိုင်ကယ်လိုချင်လား ငါတို့ဝယ်ပေးမယ်”

“ဂယ် ဂယ်လား”

“ဂယ်ပေါ့ အဲ တကယ်ပေါ့ မင်းသာ ဘယ်လိုဆိုင်ကယ်မျိုးကို လိုချင်လဲ”

“ငါ ပွဲစားနှောင်လတ်လို ဆိုင်ကယ်မျိုး လိုချင်တာ၊ ဟိုနေ့က ဒီဗြဲကိုဝင်တိုက်ပြီး အထဲကိုမောင်းဝင်သွားတဲ့စတိုင်က စောက်ရမ်းမိုက်တယ်ကွာ ဟီး ဟီး”

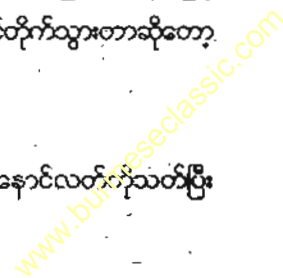
တာရိုးစကားထဲတွင် သူ့တို့လိုချင်သော အဖြေက ပါသွားပြီမို့

“ဒီတံခါးကို နောင်လတ်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝင်တိုက်သွားတာဆိုတော့

နောင်လတ်ဆိုင်ကယ်မျိုးကို လိုချင်လား”

“အေး လိုချင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းပြန်လိုက် ငါတို့ဒီနေ့ပဲ နောင်လတ်ကိုသတ်ပြီး

သူ့ဆိုင်ကယ်ကို မင်းဆီယူလာပေးမယ်”

ဂုဏ်စကားကြောင့် အရှုံးတာရိုး ဆွေဆွေခုန်ကာ ဖျော်ရွှင်သွားသည်။

“ဝေး ဖျော်လိုက်တာ သတ်ရင် ခုချက်ချင်းသွားသတ် ငါ ငါ အဲ့ဆိုင်ကယ်လိုချင်တယ် ဘူး ဘူး ဘွန်း ဘွန်း ဘရွန်း ဘရန်း”

ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကွဲကာ ဆိုင်ကယ်ဖီးဟန်ပြနေသော တာရိုးဝါးစစ်မှန်ဆိုင်ကယ်သံလုပ်အော်ပြီး အနားမှခုန်သွေခုန်သွေအော်၍ ထွက်သွားသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန် လက်သီးကိုကွပ်ကွပ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

“နောင်လတ် မင်းသေရမယ် ငါ့လက်ချက်နဲ့ မင်းလုံးဝ သေစေရမယ်ကွ”

မာန်ထံမှ နာနာကျည်းကျည်း ကြိမ်းဝါးသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းလက်နဲ့ သတ်စရာမလိုဘူး မာန်း ဒီကောင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်မယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ထဲပြေးဝင်ကာ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားနှစ်လက်ကို ပြေးယူကြသည်။

ဒေါသတွေက အသိစိတ်တွေကို ဖြိုခွင်းနေ၏။

ခြေလှမ်းတွေ အိမ်အပြင်သို့အလှမ်း အိမ်ပေါက်ဝတွင် တုန်ချီစွာ ရပ်နေသော ဒေါ်မြကမ္ဘာကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

“မေမေ မေမေ့ကိုစော်ကားသွားတဲ့ကောင်က လူယုတ်မာ

နောင်လတ်တဲ့ မေမေရ၊ သားတို့ ဒီကောင်ကြီးကို ခုပဲသွားသတ်မယ်” ဒေါ်မြကမ္ဘာလာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းတခါခါဖြင့် တားသည်။

“မတာနဲ့ မေမေ၊ သားတို့ဒီအတိုင်းတော့ ခေါင်းငုံ့မခံနိုင်ဘူး”

“အ အာ ဝူး ဝူး”

အသံပလုံးပထွေးဖြင့် တားကာ ဂုဏ်နှင့်မာန်ကိုပြေးဖက်သည်။ သွေးပျက်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်နှင့်မာန် လက်ထဲမှ စားတွေကို လွှတ်ချလိုက်ကြသည်။

“ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ ခင်ဗျားအသက်ဆက်ရှင်ထားလိုက်ပေါ့ လူယုတ်မာကြီးရာ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို တမလွန်ကို လာပို့ပေးမယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စိတ်ထဲမှ ပြိုင်တူ ကြိမ်းဝါးလိုက်ကြသည်။

“မာန် မာန်”

မနက်မိုးလင်းကတည်းက မာန်ကိုမတွေ့၍ ဂုဏ် ခြံထဲမှာ လှည့်ပတ်ရှာနေသည်။ ပွဲရုံကိုများသွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခြံထဲသွားတာလား။

ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ဖုန်းက အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည်။ မေမေများသိမလားဟု တွေးကာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဂုဏ်ရေ ဂုဏ်”

အိမ်ပေါက်အရောက် ခြံဝမှ အမောတကော ပြေးလာသော စိုးမြင့်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မနက်စောစောစီးစီး”

“မာန် မာန်ကို ဦးနှောင်လတ်တာပည့်တွေ ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်ပြီး ဖမ်းသွားကြတာ”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားက မိုးကြိုးသွားလို ဒေါသတို့ လက်ခနဲ ထသွားသည်။

“ဘာ ဝါညီကို ဒီကောင်တွေ ခေါ်သွားတယ် ဟုတ်လား ဘယ် ကိုလဲ”

“သူ့ရဲ့ဒေါ ကောင်ပျက်ကြီးရိုတဲ့တက်ကို ထွက်သွားတာပဲ၊ ငါတို့ ခုချက်ချင်းလိုက်မှဖြစ်မယ်၊ ဒေါ်လေးကိုတော့ ပေးမသိနဲ့ဦး”

“အေးပါ၊ ငါသိတယ်၊ တောက် ဒီဇွေးသူတောင်းစားတွေ တွေ့ ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဂုဏ်အိမ်ထဲပြေးဝင်ကာ နံရံမှ ဝှက်ကြီးတောင်စားနှစ်လက်စလုံး ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ဂုဏ်ပုံစံက သွေးဆာနေသော ကျားတစ်ကောင်နယ်။

“စိုးမြင့် မင်းက ရဲစခန်းကို အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားပြီး လိုက်လာခဲ့၊ ဒီကောင်တွေကို ငါတစ်ယောက်ထဲ သွားရှင်းမယ်”

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပါ့မလား ဂုဏ်”

“သူ့သေကိုယ်သေပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေကိုသတ်ပြီးမှ ငါသေရ

မယ်ဆိုရင်တောင် ကျေးကျွန်ုပ်နှစ်ကြီး သေပစ်လိုက်မယ်”

“မင်း မင်းကွာ နိမိတ်မရှိ မပြောစမ်းပါနဲ့”

“ယောက်ျားပဲကွာ ဘာလို့ သွေးကြောင်ရမှာလဲ၊ နောင်လတ်ကို သတ်ပြီး ငါသေခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ညီမာန်ကိုတော့ ပေးမသေနိုင်ဘူး”

သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ရမည့်ပွဲမို့ ဂုဏ် သူ့အသက်ကိုပင် သူ့ကိုယ်တိုင် အာမမခံနိုင်။

လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ။ ဘာကိုကြောက်စရာလို လဲ။

အမေ့အတွက် ရှန်ကြေးဆပ်ပြီး အဖေ့နောက်လိုက်သွားရတော့ ရော ဒါဟာ နောင်တရစရာကိစ္စမဟုတ်။

ဝိုဒေါင်ပျက်ကြီးနားကို တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လိုက်သည်နှင့် ဝိုဒေါင်ထဲမှ ကြာပွတ်သံ တရွှမ်းရွှမ်း ကြားနေရသည်။

ဂုဏ်ရင်ထဲ မာန်ကိုနှိပ်စက်နေသည်ဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်ထဲ မှာ ဆို့နှင့်သွားသည်။ ဝိုဒေါင်ကို ကာထားသော သွပ်ပေါက်ထဲမှ ချောင်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မာန်ကိုထုပ်တန်းမှာ ကြိုးနှင့်ချည်ကာ တွဲလောင်းချထားသည်။ နောင်လတ်က ကြာပွတ်နှင့်တရွှမ်းရွှမ်း ရိုက်နေသည်။

တာပည့်တွေက ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်ကာ လဟားဟား ရယ်

နေကြသည်။ မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွေးလွှက်သည်အထိ ဖိကိုက်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းမှ သွေးတို့စိမ့်ထွက်လာသည်။ ရိဒေါင်နောက်ဖက်မှ ပတ်၍ ပေါက်ပြဲနေသော ထရပ်ပေါက်တွေကြားထဲမှ ကိုယ်ကိုလျှိုဝင်လိုက်ပြီး ဆန်အိတ်တွေနားမှာ အကာအကွယ်ယူပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

“ခွေးမသား နောင်လတ်”

ခပ်တိုးတိုး ကြိမ်းဝါးကာ ဓားကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြာပွတ်ဖြင့် တရွမ်းရွမ်းရိုက်နေသော နောင်လတ်နောက်မှ ပြေးဝင်ကာ ကြာပွတ်ကိုင်ထားသောလက်ကို အားကုန်စေ့ရမ်းပြီး ပိုင်းချလိုက်သည်။

“အား”

ဓားကထက်လွန်း၍ ကြာပွတ်ကိုင်ထားသော နောင်လတ်၏ လက်မောင်းရင်းမှာ တိခနဲ ပြတ်ကျသွားကာ မြေပြင်ပေါ်တွင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ရုတ်တရက် လက်ဖြတ်ခံလိုက်ရသော နောင်လတ်မှာ မြေပြင်ပေါ် ဒူးညွတ်လဲကျသွားသည်။ အဝိုက်မိသွား၍ ကြောင်ကြည့်နေကြသော တပည့်များမှာ တုတ်တွေ ဓားတွေဆွဲကာ ဂုဏ်ထံသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ဂုဏ် ရှေ့ကို တိုးလာသမျှလူတွေကို ရမ်းသမ်းပြီး ခုတ်သည်။

လက်မောင်းရှုပ်ထိသူကထိ မျက်နှာခုတ်မိသူက ခုတ်မိ၊ ဗိုက်ကို ထိုးမိသူက ထိုးမိနှင့် အားလုံး ဝရန်းသွန်းကား။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့လက်ကိုဖြတ်တဲ့ ဒီခွေးသူတောင်းစား၊ အေပေးကို လည်ပင်းလှီးလိုက်စမ်း”

ဦးနောင်လတ် မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေတာတောင် တပည့်တွေကို ရန်တိုက်ပေးသေးသည်။

အားလုံး အတုန်းအရန်နုတ်နေကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဓားကိုချည်ထားသောကြိုးကို ခြေဖျားထောက်ကာ ဦးခနဲ ခုတ်ချလိုက်သည်။

ကြိုးပြေသွားသည်နှင့် မာန် သူ့လက်မှ ကြိုးထုံးကို ကုန်းရှူးထိုးဖြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးနောင်လတ်၏တပည့်မှာ ဓားကိုင်ပြီး ဒဏ်ရာထန်းနှင့်ပြေးဝင်လာကာ ဂုဏ်ထံခါးကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

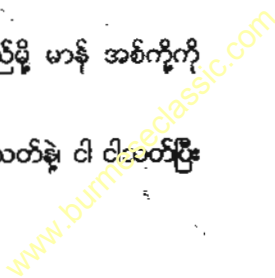
“ကဲ သေစမ်းကွာ”

“အ”

“ဂုဏ် ဂုဏ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဓားဖြင့်ထိုးခံလိုက်ရသည်မို့ မာန် အစ်ကိုကို မြီးဖက်သည်။

“အ အား မာန် ဒီကောင်ကြီးကို မင်းမသတ်နဲ့ ငါ ငါ့သတ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်မယ်”

ခါးနှင့်ပါးစပ်မှ သွေးတွေထွက်ကျလာသည့်တိုင်အောင် ဂုဏ်
ဒေါသတွေက ဆူဝေနေဆဲ။

ဦးနောင်လတ် သူ့ဘေးမှာရှိနေသော ဓားတစ်လက်ကို ကျန်
နေသေးသော လက်ဖြင့်လှမ်းယူကာ မာန်အနားသို့ တရွတ်ဆွဲပြီး တိုးလာ
သည်။

ဦးနောင်လတ်ကို မမြင်။ ဂုဏ်ကို ဓားဖြင့်တိုးလိုက်သော တပည့်
ကိုသာ ဒေါသတကြီးဖြင့် အနီးရှိ သုံးတစ်ချောင်းကိုဆွဲယူကာ ခေါင်းကို
အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့အစ်ကိုကို လုပ်တဲ့အတွက်ကွ ကဲကွာ”

“ဖြောင်း ဖြောင်း”

“အား”

သုံးတစ်ချောင်းဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်လိုက်
သဖြင့် ထိုလူခေါင်းမှ သွေးတွေသည် ရေပန်းကဲ့သို့ ဖွာထွက်လာကာ
မာန်ကိုပင်လာ၍စင်ပြီး ထိုလူမြေကြီးပေါ် မှောက်ခုံလဲကာ တုတ်တုတ်ပင်
မလှုပ်တော့။

လက်ထဲမှ တုတ်ကိုချပြီး ဂုဏ်ကိုပြေးပွေ့ပြန်သည်။ အစ်ကို
ဖြစ်သူ အသက်မျော့မျော့ပဲ ကျန်တော့သော မြင်ကွင်းကြောင့် မာန်
ချုံးပွဲချင်သည်။

“ဂုဏ် အားတင်းထား၊ မင်းမသေရဘူး။ စိုးမြင့် ရဲတွေသွား
ခေါ်နေတယ်။ ဆေးရုံကားပါလာလိမ့်မယ်။ မင်းကိုအချိန်မီ ဆေးရုံပို့မယ်”

“အ ငါ ငါမသေပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ်။ ဒီလူကြီးလည်းပင်း
တို့ ငါ့မြတ်ပစ်ဦးမှာ၊ ပြီးရင် ငါ့အမေကိုစော်ကားတဲ့ သူ့ဟာကိုလည်း
မြတ်ပစ်မယ်ကွ”

“အစ်ကို မင်းမလုပ်နဲ့ ငါလုပ်မယ်”

“ရွှစ်”

“အ”

မာန်စကားမဆုံးလိုက်။ ဦးနောင်လတ် မာန်ကျောပြင်ကို ဓား
ဖြင့်လှမ်းရမ်းလိုက်သည်။

မာန် ဂုဏ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။

သွေးတွေပေလူးနေသော ဦးနောင်လတ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
၏မချီမဆန်မြင်ကွင်းကို ဝမ်းသာအားကြေည့်ကာ တဟားဟား ရယ်သည်။

“မှတ်ပြီလား၊ မင်းတို့အဖေကိုလည်း ငါသတ်ခဲ့ပြီပြီ၊ ခု မင်းတို့
အလှည့်ပဲကွ”

တစ်ဖန် နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးစိုက်ဖို့ အရွယ်

“ဟိတ် ရပ်လိုက်စမ်း”

ဦးနောင်လတ် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စိုးမြင့်နှင့်
အတူ ရဲတွေဝင်လာသည်။

“ဂုဏ် မာန်”

စိုးမြင့် ဂုဏ်နှင့်မာန်ဆီသို့ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးလာသည်။
မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မချိ။

“အ စိုး စိုးမြင့် ငါ ငါတို့အဖေကို သူသတ်တာကွ၊ ငါ့အမေကို လည်း ဘဝပျက်အောင်လုပ်တယ်၊ ဒီ ဒီလူကြီးကို ငါတို့ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။ နောင်ဘဝထိ ဆက်ပြီးသတ်မယ်”

ကျောမှစားဒဏ်ရာနှင့် မာန်ထပ်ပြီး ကြိမ်းဝါးဆဲ။

လက်တစ်ဖက်ပြတ်သွားသော ဦးနှောင်လတ်ကို ရဲတွေ ဖမ်းခေါ် သွားကြသည်။

“ဂုဏ်မာန် မင်းတို့စိတ်တင်းထားပါကွာ၊ ငါ ငါ ဆေးရုံကား ခေါ်ထားတယ်၊ လာလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့မသေနိုင်ဘူး ပြန်ကောင်းလာမှာ”

“မေမေ့ကို ငါတို့အစား စောင့်ရှောက်ပေးပါ အ အ”

ဂုဏ် ပါးစပ်မှ သွေးတို့ တပွက်ပွက် ထွက်နေတာတောင် မိခင်အတွက် ပူပန်နေသေးသည်။

စိုးမြင့် တဟီးဟီး ငိုချကာ ဂုဏ်နှင့်မာန်ရဲ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပြီး

“မင်းတို့မသေပါဘူးကွာ၊ ငါ ငါ ဒေါ်လေးကိုလည်း ခေါ်ထား တယ်၊ ဒေါ်လေးကို ကိုသက် သွားခေါ်နေတယ်ကွ၊ အားတင်းထား”

ပြောရင်းဖြင့် စိုးမြင့် ဆက်မပြောနိုင်တော့။

ဂုဏ်နှင့်မာန် အမေလာမည်ဆို၍ စိတ်ကိုတင်းကာ စိတ်ထဲမှ မိခင်ဖြစ်သူကို ဦးခိုက်ကန်တော့လိုက်သည်။

နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း ဖေဖေနဲ့မေမေ ဒီလိုအဖြစ် ဆိုးမျိုးနဲ့ မကြုံပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်မြကမ္မလာ ဂိုဒေါင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“အ အား အ”

ပါးစပ်မှလည်း သားတွေကို မပိမသံ ခေါ်နေသေးသည်။

ကိုသက်ဆိုသည့် ဂုဏ်နှင့်မာန်၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူက ဒေါ်မြကမ္မလာ တို့ တွဲခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးမြင့် မျက်ရည်တို့ကိုသုတ်ကာ ‘

“ဒေါ်လေးလာပြီ ဒေါ်လေးရောက်လာပြီကွ”

စိုးမြင့်စကားကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နာကျင်သော ဝေဒနာတွေကြားထဲမှ ငဲ့စောင်းကြည့်ကြသည်။

“မေ မေမေ”

အသံတွေက တိုးသက်နေပြီး ဒေါ်မြကမ္မလာပင် တိုးမျှင်းသော အသံတွေကို မကြားနိုင်။

ဂုဏ်နှင့်မာန် အားတင်းပြီး ထပ်ခေါ်သည်။

“မေ မေမေ မေမေ”

သားနှစ်ယောက်၏ခေါ်သံက ဒေါ်မြကမ္မလာ၏နားထဲမှာ ကျယ် လောင်စွာတိုးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

နာကျင်ခံခက်နေသောအသံလှိုင်းက ခြေလှမ်းတို့ကို အားအင် ခွဲသွားစေသည်။ နေရာမှာတင် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်လျက် ရင်အစုံလှိုင်းထန် ထာသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်နှင့်သွေးရောင်ဖျော့ဖျော့ ရောဘင်းလာ သည်။

သားဟု ခေါ်ဖို့အတွက် လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေသည်။

“အ အ”

“မေမေ”

“အ သ သ သား သား”

မိခင်ဖြစ်သူထံမှ သားဆိုသောခေါ်သံကြောင့် ဂုဏ်နှင့်မာန် ဝေဒနာတွေကြားမှ ဝမ်းသာသွားသည်။

“သား သ သားတို့ မေ မေမေ့ရဲ့သားတွေ”

ပီပီသသ ခေါ်နိုင်ပြီမို့ သားတွေ၏ခေါ်သံလာရာဆီသို့ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းသွားလိုက်သည်။ မမြင်မစမ်းနှင့်မို့ ရှေ့ကိုဟပ်ထိုးလဲကျ သွားသည်။

“သား”

“မေ မေ မေ”

သားတွေရှိရာသို့မှန်းပြီး လက်လှမ်းရွယ်သည်။ ပြင်ပတွင် မိုးတို့ အုံ့ဆိုင်းကာ လျှပ်စီးတို့ တဝင်းဝင်းလက်၍လာသည်။

“သားတို့ မေမေ့သားတွေ မေမေ့ကိုမထားခဲ့ကြပါနဲ့ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ် သားတို့ရယ်”

ဂုဏ်နှင့်မာန် လက်လှမ်းရွယ်နေသော မိခင်၏လက်ကို မမို့တမီ အားယူကာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဂုန်း”

ရုတ်တရက် မိုးတို့ချိန်းလာကာ ဂိုဒေါင်အမိုးပေါ်မှ မိုးစက်ကျသံ

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးတွေပို၍ ပို၍ သည်းလာသည်။

ပေါက်ပြဲနေသော ခေါင်မိုးကြားမှ မိုးရေစက်တွေ သားအမိ သုံးယောက်ပေါ် ဒလဟော။

“မေမေ နေကောင်းအောင်နေနော်၊ သား သားတို့ မေမေ့ဆီ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မေမေ့ကိုထပ်ပြီး ကာကွယ်ရယ်”

“သား သားတို့ကို စောင့် စောင့်နေပါ”

“မဟုတ်တာ သားတို့ရယ်၊ အခု ဆေးရုံကားလာတော့မှာ စိတ်တင်းထားပါ မေမေ့ကိုချစ်ရင် စိတ်ကိုတင်းထားကြပါ သားတို့ရယ်”

မိုးက မရပ်မနား တဂုန်းဂုန်းချလျက် ရဲအချို့နှင့်အတူ စိုးမြင့် တို့သက်တို့ ရင်ထဲမှာမချိ။

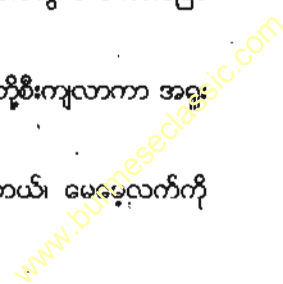
သားအမိသုံးယောက် လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားကြရာ ဗူးရှုထိ၏လက်က အရင်ဆုံး ပြေလျော့သွားသည်။ ပြီးတော့ မာန်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်လိုမှ တင်းမထားနိုင်တော့။ ဒေါ်မြကမ္မလာ ကြက်သေ သေသွားသည်။

“သား သားတို့ရေ သားတို့ မေမေ့သားတွေ စ စကားပြော တွေးလေ၊ ဆေးရုံကားလာနေပြီ သားတို့ရဲ့”

ဒေါ်မြကမ္မလာ မိုးနှင့်အပြိုင် မျက်ရည်တို့စီးကျလာကာ အဓူး ထစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။

“သား သားတို့ရေ မေမေ ကြောက်တယ်၊ မေမေ့လက်ကို

ဆုပ်ကိုင်ထားကြပါဦး သားတို့ရယ်၊ မေမေ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ သားတို့ မေမေ့ကိုခွဲမသွားပါနဲ့”

“ဒေါ်လေး စိတ်ကိုထိန်းပါ ဒေါ်လေးရယ်”

စိုးမြင့် ငိုပြီး ဖေးမသည်။

“စိုးမြင့် ငါ့ ငါ့သားတွေ အသက်ရှူနေကြသေးတယ်မဟုတ် လားဟင်း ပြော ပြောပါဦး”

စိုးမြင့် ပခုံးကို အတင်းဆွဲခါလှုပ်ရမ်းပြီး မေးသည်။ စိုးမြင့် မျက်ရည်တို့ကိုသုတ်လျက်

“သူ သူတို့ဆုံးသွားကြပြီ ဒေါ်လေး”

“ဘာ မဟုတ်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့သားတွေ ငါ့ဆီပြန်လာမှာ တဲ့၊ ငါ့ကိုစောင့်နေလို့ မှာသွားတယ်”

“စိုးမြင့် ဒေါ်လေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားလိုက်တော့”

ကိုသက် မကြည့်ရက်တော့ ဆက်နေနေလျှင် သားတွေအိမ် လောင်းကို သယ်သွားရမည်မို့ ရှောခိထပ်ရသွားနိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကပဲ ပြန်စောင့်ကြ ရအောင်နော်၊ ဂုဏ်မာန်က ဒေါ်လေးကိုစောင့်နေလို့ ပြောသွားတာပဲ၊ သူတို့ညနေဆိုရင် ဒေါ်လေးဆီ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်”

သူ့ စကားနှင့်သူ ပြန်၍နှစ်သိမ့်ကာ စိုးမြင့် ဒေါ်မြကမ္မလာကို ဖေးမတွဲခေါ်လိုက်သည်။

ဒီမိသားစုတွေ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး ဘဝဆက်တိုင်း မကြုံရပါစေ

နှင့်တော့ဟုပဲ နီးရေစက်တွေကို သက်သေပြုပြီး ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

“ဂုဏ်နဲ့မာန်ရေ မင်းတို့ကတိအတိုင်း ဒေါ်လေးဆီကို/တကယ် ပြန်လာလိုက်ကြပါကွာ”

စိုးမြင့် ရင်ထဲမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၇)

အရှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသော် . . .

“မေမေ မေမေ သားတို့ မေမေ့ဆီပြန်လာမယ်၊ နောင်လတ် လူယုတ်မာ မင်းကိုသတ်မယ် ငါ့အဖေကိုသတ်တဲ့ကောင်”

“သား ဟေ့ကောင် ကေသွေး ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မေမေ မေမေ လူယုတ်မာတွေ မေမေ့ကိုစော်ကားတဲ့ကောင် တွေ၊ ငါတို့ကိုသတ်တယ်”

အိမ်ရာထက်မှာ ရွှေ့တေ့ရွှေ့နှစ်လျက် ပလုံးပထွေး အော်ဟစ်သံ ဝေ့က အိပ်ခန်းထဲမှာ ကျယ်လောင်နေသည်။

“သား ထစမ်း”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော ကေသွေးကို ဖခင်ဖြစ်သူက အတင်းဆွဲထူလိုက်သည်။ ကေသွေး အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် မျက်လုံးတို့ပွင့် လာသည်။

“မင်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြန်ပြီလား သား”

ကြောက်လန့်စရာ အခါခါမက်နေသော အိပ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုး လာခဲ့သည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး မောဟိုက်နေသည်။

“ဖေဖေ မေမေရော မေမေ”

“မင်းအမေကို မေးနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အိပ်မက်ထဲက အမေလေ”

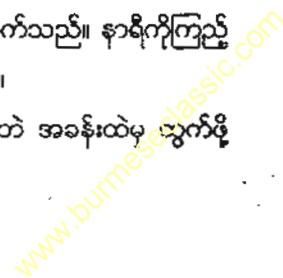
အိပ်မက်က လန့်နိုးလာတာတောင် စိတ်တွေမှ အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်သေး။

“ကျွတ် သားရယ် မင်းမှာ အမေတစ်ယောက်ထဲရှိတယ်လေ၊ မင်းအမေက မင်းငယ်ငယ်ကတည်းက သေသွားပြီပဲ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောနေသော အဖေ့စကားကြောင့် ကေ သွေး ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ချိုတ်ထားသော အမေ့ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ နံရံမှာချိတ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံထဲမှအမေသည် ယခုအိပ်မက် မက်နေသော အမေမဟုတ်။

ဘာကြောင့် အမေက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေရသနည်း။ အတွေးတို့ ရွပ်တွေ့လာသည်မို့ ခေါင်းမှဆံပင်ကို ထိုးဖွလိုက်သည်။ နာရီကိုကြည့် လိုက်တော့ မနက်လေးနာရီပင် ထိုးတော့မည်။

အဖေ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှ သွက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

ကေသွေး စိတ်ရှုပ်လွန်း၍ သက်ပြင်းမောက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီအိပ်မက်ကို မှက်လာတာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ဒါတင်မကသေး သို့အိပ်မက်ထဲတွင် ညီတစ်ယောက်လည်းရှိသည်။ ပြီးတော့နောင်လတ်ဆိုသောလူမျက်နှာမှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် မင်းအဖေကို ငါသတ်တာဟုလည်း ပြောသည်။ နောက် မျက်ရည်လည်၍ အော်ဟစ်ထားမြစ်နေသော အမေ။

ဒါတွေဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထပ်တူထပ်ကျ တစ်သွေဖောင်းမက်ခဲ့သည့်အိပ်မက်တွေ။ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတွေ။

ပြန်မြင်ယောင်လာရင်း ရင်ဘတ်မှာ နိမ့်ချည်မြင်ချည် လှုပ်ခတ်လာသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ သူ့အလိုလို တိုးဝင်လာကာ မျက်ရည်တို့ ဆိုတက်လာပြန်သည်။

ဒီအတိုင်း ဆက်ထိုင်နေလျှင် ထိုမြင်ကွင်းက ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်သဖြင့် အိပ်ရာထက်မှ ကျူးထလိုက်သည်။

“ကဲ အဖေ ကျွန်တော် အဖေစားဖို့ မနက်စာပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ခြူးအိပ်ထားသော စောင်တွေကို ခေါက်နေသော အဖေကိုပြောပြီး မျက်နှာသစ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“အရင်ဆုံး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ကေသွေးယုမှာ အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုဖြစ်ပြီး အမေမှာ ငယ်

စဉ်ကပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် မယူမပင်နေရပေမယ့် အိမ်ရှင်မ မရှိ၍ ဖြစ်သလို ကြုံသလို နေထိုင်စားသောက်ရသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ကားတစ်စီးဝယ်ပေးထား၍ တက္ကစီလေးဆွဲပြီး သားအဖနှစ်ယောက်၏စားစရိတ်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဖြည့်တင်းပေးရသည်။

မနက်တိုင်း အစောကြီးထတတ်သော အဖေအကျင့်ကြောင့် ကေသွေးယုပါ နေမြင့်မွန်းလွဲ အိပ်၍မရ။

မနက်ခင်းစောစော စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ပေးပြီး ရေခိုးချိုးဘုရားဝတ်ပြုပြီးတာနှင့် ဂိုဒေါင်ထဲမှ အဆင်သင့်ထုတ်ပေးကာ ကားသန့်ရှင်းရေး ဆီဖြည့်ရေဖြည့် အင်ဂျင်ဂိုက်တိုင်း စက်တွေကို သေချာစစ်ဆေးပေးထားသော အဖေ၏တာဝန်ကျေပွန်မှုကြောင့် ကားကိုအဆင်သင့်လေး မောင်းထွက်ခဲ့ရုံပင်။

“သားရေ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ အဖေ ဆီပုံးမေ့ခဲ့တယ်။ နောက်ဖုံးဖွင့်ပြီး တင်လိုက်ဦး။ လမ်းရောက်မှ ဆီပြတ်လို့ ဝယ်ထည့်နေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ကေသွေးယု ဂိုဒေါင်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အလင်းရောင်ပင်ကောင်းကောင်းမဝင်သေးသော ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ဝါကျင်ကျင် မီးသီးလေးထွန်းထား၍ ခပ်ပိုနီပိုနီလေး လင်းနေသည်။

“ဟင်”

ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်

ခြေလှမ်းတို့ တုန်ဆိုင်းသွားသည်။

ဂိုဒေါင်၏ထုပ်တန်းမှာ လူတစ်ယောက် လက်ကိုကြိုးတုပ်၍ တန်းလန်းကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ မေ့မျောနေသည်။

“ဟင် မာန် မာန် ညီလေး ညီလေး”

မရည်ရွယ်ဘဲ ထွက်သွားသော နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်၍ အံ့ဩမိသည်။

စိတ်က မနိုးဆော်ဘဲ ခြေလှမ်းတို့က ထိုနေရာကို ရောက်သွား သည်း ရင်ထဲသို့ ရုတ်ချည်းဆိုသလို သောကအစုအဝေးတို့က တိုးဝင်လာ သည်။

“ညီလေး မသေရဘူး၊ မင်းမသေရဘူး၊ နောင်လတ် နောင် လတ်ကို ငါသတ်မယ် သတ်မယ်ကွ”

နောင်လတ်ဆိုသောလူ၏မျက်နှာက မုန်းစရာကောင်းလောက် အောင် ထပ်ပြီး မြင်နေရသဖြင့် အသံကုန်ပြန်၍ ဟစ်ပြန်သည်။

အသံနက်ကြီး အော်လိုက်သော ကိုယ့်အသံက ကိုယ့်နားထဲ ပြန်တိုးဝင်လာကာ စိတ်တွေကို သတိဖြင့် ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး မျက်လုံး တွေကို ခုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အဖေ ဂိုဒေါင်ထဲ ပြေးဝင်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“သား ဧကသွေး ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွ”

“ဖေဖေ ဟိုမှာ ဟိုမှာ မာန် မာန်ကို ထုပ်တန်းမှာ တွဲလောင်း

ချည်ထားတယ်”

သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် လက်ညှိုးထိုးပြနေသောနေရာကို ဦး စင်အောင် ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမရှိ။

“သား သတိထားပါဦး ဘယ်ကမာန်လဲ၊ ဒီဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဘာမှ

မရှိပါဘူးကွ ငါ့သားရ ဟာ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ဦးစင်အောင် ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်နေသော သားဖြစ်သူကို ကြည့် ပြီး စိတ်ပူစပြုလာသည်။

သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်နေတာလား၊ သားပုံစံက ပုံမှန်မဟုတ်တော့တာတော့ သေချာသည်။

“သား မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်မှာလဲ ထုပ်တန်းမှာ

ဘာမှမရှိဘူးကွ”

ဒီတော့မှ ဧကသွေးယု မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် မရှိတော့ဘူး၊ စောစောက မာန်ကို အဲဒီမှာ ကြိုးနဲ့ တွဲ

ထားချည်ထားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“မာန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သား”

“ဟင် မာန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်း စောစောကပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊

မာန်ကိုကြိုးနဲ့တွဲလောင်းချည်ထားတယ်ဆိုတာလေ”

ဦးစင်အောင် အမေးကြောင့် ဧကသွေး တွေဝေသွားသည်။

“မာန် မာန် ဘယ်သူလဲ မာန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

၇၈ ◊

နတ်သမီး

တစ်ယောက်ထဲ နာမည်ကို ခပ်တိုးတိုးရွတ်ပြီး အတွေးတွေ
ချာချာလည်သွားသည်။

သူ့နှုတ်က အလိုလိုထွက်သွားမိတဲ့ မာန်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကိုယ်
ကိုယ်တိုင်တောင် မသိပါ။

မသိစိတ်က သူ့အလိုလို ထွက်သွားသည့် နာမည်က မာန်
တဲ့လား။

အခန်း (၈)

“ဖေဖေ ဒီနှစ်ပိုင်းထဲမှာ အိပ်မက်ထဲကပုံရိပ်တွေ သားစိတ်ကို
အော်တော်လွှမ်းမိုးနေတယ်”

သားအတွက် ရတက်မအေးရ၍ စိတ်ညစ်ကာ ဘီယာပြန်
အောက်နေသော ဦးဇင်အောင် လက်ထဲမှ ဘီယာခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်
ကာ သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းကို စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ ပြုကြည့်သင့်နေပြီလို့ ထင်
တယ်”

“အဲဒီအိပ်မက်တွေ ထင်ယောင်ထင်မှားမြင်မိတာကို ရောဂါ
အစစ်ခုရယ်လို့တော့ အမည်မတင်ချင်ဘူး ဖေဖေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ဘယ်အစိတ်
အပိုင်းမှာမှ နာကျင်တဲ့ခံစားချက်မရှိတဲ့အတွက် စိတ်ရောဂါလည်း မဟုတ်
ဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တို့အချိန်တွေဆိုရင် သားစိတ်က လူကောင်းပဲ”

“ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်၊ ဒါကို စိတ်ဝေဒနာလို့ အမည်တပ်လို့ရတာပဲ”

ကေသွေးယု ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်သည်။

“သား ခုအချိန်မှာ အသိချင်ဆုံးက အိပ်မက်ထဲက လူတွေနဲ့ သားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် မသိစိတ်ကနေ တမလွန်က ဝိညာဉ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေလို့များ ခုလို ထင်ယောင်ထင်မှား ကိုယ်ထင်ပြနေကြတာလား”

ဝေခွဲမရသော အတွေးမျိုးစုံက ထွက်ပေါ်လာသောစကားကြောင့် ဦးဇင်အောင် ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်ကာ ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်သည်။

“မင်း ခေတ်လူငယ် ခေတ်ပညာတတ်မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာကို အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လက်တွေ့ကျကျ မတွေးရတာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အကြောင်းအရာတွေက လူကြားထဲ လက်တွေ့ချပြလို့မှမရတာ။ အားလုံးက အဖေ့လိုပဲ သားကိုစိတ်ဝေဒနာ သည်လို့ပဲ မြင်ကြမှာပဲ။ ကျွန်တော် အရက်မသောက် ဆေးမချွတ်နဲ့ စိတ်ရောဂါ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော် တကယ်လူကောင်းပါ အဖေရာ”

ဦးဇင်အောင် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချပြီး ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်အရက်ကို အကုန်မော့ပစ်လိုက်ပြီး

“အဲဒီပုံရိပ်တွေဟာ မင်းဒီဘဝကို ကူးမလာခင် အတိတ်ဘဝထဲ ပုံရိပ်တွေလို့ပဲ အကြမ်းဖျင်းတွေးထားလိုက်ပေါ့ကွာ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေသိခိုလိုက်သော ဖခင်စကားက ရင်ထဲကို အံ့

ဖြင့် ဒုန်းခနဲ လာဆောင့်သလို နင့်သွားသည်။ အလိုလို ဝမ်းနည်းသွား သည်။

သိစိတ်က လက်ခံခိုက်ခဲပေမယ့် မသိစိတ်က ထောက်ခံသည် ထင် ရှုတ်ချည်းဆိုသလို လူက အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်၍သွားသည်။

တကယ်ပဲ အရင်ဘဝက ပုံရိပ်တွေ ခုဘဝထိပါလာတာလား။ အဲလိုလျှင် မာန်ဆိုတာက ညီအစ်ကိုတော်ခဲ့တာလား။ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်မမြင်ရပေမယ့် မာန်ဆိုတဲ့လူကတော့ ကိုယ်နဲ့ နှုတ်ဆွတ်ပါပဲ။ နောက်ပြီး သားဟု ပြေးဝင်လာသည့်အမေ ပြီးတော့

သုတို့အားလုံးဟာ ကေသွေးယု၏အရင်ဘဝက ပတ်သက်ခဲ့ သည့် သွေးသားရင်းတွေလား။

တွေးရင်းဖြင့် အိပ်မက်ထဲမှ သွေးရှူးသွေးတမ်း အော်ဟစ်ပြော ဆိုနေကြသော စကားသံများ ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

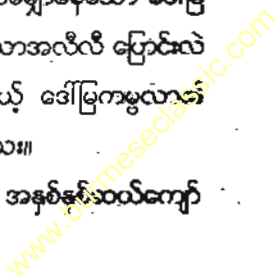

“ဒေါ်လေး ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပါပြီ”

ပြတင်းဝတွင်နေတိုင်း အချိန်တိုင်းထွက်မျှော်နေသော ဒေါ်မြ မွလာနားသို့ စိုးမြင့် ရောက်လာသည်။ နှစ်တွေသာအလီလီ ပြောင်းလဲ

ပြီး လူကသာ ဇရာကြောင့် အိုမင်းသွားပေမယ့် ဒေါ်မြကမွလာခင် မျှော်ခန်းကတော့ ခုချိန်ထိ တစ်ခန်းမရပ်သေး။

ဂုဏ်နှင့်မာန် ဆုံးတာပဲ ဒီနေ့နှင့်ဆိုလျှင် အနှစ်နှစ်သယ်ကျော်

လုနေပြီဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြကမ္မလာအနေနှင့် သားတွေကို တစ်ရက်မှ မတတ်ဘဲ မနေ။ တစ်ရက်မှမငိုဘဲ မနေ။

သားနှစ်ယောက်ဆုံးပြီးကာတည်းက ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကား မပြောတော့သလို ဘယ်လိုစီးပွားရေးကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စားတော့။

အဒေါ်ဖြစ်သူ၏သောကတွေကို ဘေးကနေ စောင့်ရှောက်ရင်း ဦးစိုးမြင့်လည်း လူကြီးပိုင်းထဲသို့ပင် ရောက်လာပါပြီ။

ဂုဏ်နှင့်မာန် လုပ်ခဲ့သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို စိုးမြင့်ကပဲ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့ရသည်။

“ငါ့သားတွေက ခုချိန်ထိ ငါ့ဆီကို မလာကြသေးဘူး စိုးမြင့် ရယ်၊ သူတို့ကို သူတို့အမေမျှော်နေတယ်ဆိုတာရော သိကြရဲ့လား”

ဒေါ်လေးသားတွေ နောင်လတ်သတ်လို့ သေသွားပြီလေဟု မပြောရဲ ပြောလိုက်လျှင် ဝေဒနာတွေက အသစ် အသစ်တွေပြန်ဖြစ်ပြီး ရှင်း၍မရတော့။

ထို့ကြောင့် အမြဲတမ်း အလိုက်အထိုက် ပြောပေးရသည်။

“သိတော့သိမှာပါ ဒေါ်လေးရဲ့၊ သူတို့လည်း အမေကို ချစ်တဲ့ သားတွေပဲ၊ ဒေါ်လေးဆီ ခုချက်ရင်း မလာသေးတာ သူတို့ မြို့မှာလုပ်ငန်း သစ်တွေထပ်ပြီး တိုးချဲ့နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်မြကမ္မလာ မမြင်ရသော မျက်လုံးအစုံက ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကိုငေးရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်ကာ ပြောပြီ။

“မဟုတ်မှလွဲရော ငါ့သားတွေ မိန်းမများ ကြိတ်ယူထားကြ

သလားကွယ် ဟစ်”

ဦးစိုးမြင့် မချီပြုံးပြုံးရင်း

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ သူတို့က မအေကို ဘယ်နှခါ တွက်လုပ်ဖူးလို့လဲ၊ မိန်းမယူခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ဒေါ်လေးဆီ ခေါ်လာပြီး နေလာပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်ခိုင်းမှာပေါ့”

“အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ငါ့က ငါ့သားတွေကို မိန်းမမယူ ဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာမှမဟုတ်တာ၊ ယူရင်ပိုတောင် သဘောကျ သေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်စိကလည်း ခပ်ရေးရေးမြင်နေပြီဆိုတော့ ငါ့သားတွေမွေးတဲ့မြေးလေးတွေကိုလည်း မြင်ခွင့်ရသွားဦးမှာပါ”

အတွေးတွေကို ပုံဖော်ရင်း အရသာရှိရှိပြောနေသော ဒေါ်မြ ကမ္မလာကိုကြည့်ပြီး ဦးစိုးမြင့် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်ပြီး

“ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကျန်းမာဖို့လိုတယ်၊ ကျန်းမာဖို့အတွက် အစားအသောက်တွေ အချိန်မှန်စားရမယ်လေ၊ အသက်ကိုညာဏ်စောင့်ပြီး ခန္ဓာ ကျိုးစောစောတယ် ဒေါ်လေးရ ဒေါ်လေးက ထမင်းစားပြီး အားမွေးရင်း မြေချီရမယ့်အချိန်ကို စောင့်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“အမလေး သိပါတယ်တော် သိပါတယ်၊ စားမှာပါ စားမှာပါ ခြံ့ဒါနဲ့ ငါ့သားတွေအတွက်ရော ထမင်းပွဲပြင်ထားလား”

“ဪ ပြင်ထားပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ သူတို့ရဲ့စိတ်တွေက ဘာသာကဆို ဒေါ်လေးထိုင်မယ့် ထမင်းပိုင်းတောင် ရောက်လောက်ပြီ”

စိတ်သက်သာရာရအောင် ရှာကြပြောရလွန်း၍ ဦးစိုးမြင့်လည်း

အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါပြီ။

“အေး အေး ငါထပြီ ငါထပြီ လာပြီ သားတို့ရေ လာပြီ”

ကုလားထိုင်မှ အားယူထပြီး ထမင်းပိုင်းရှိရာသို့ တုန်တုန်ချီချီ လျှောက်သွားသော ဒေါ်မြကမ္မလာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်နှကြိမ်မြောက် သက်ပြင်းချမိမှန်းမသိတော့။

“ရော့ သား ဂုဏ် ဒါက မင်းကြိုက်တဲ့ ငါဖယ်ကို အုန်းနှိန့်ချက်ထားတာ၊ ဒါက မာန်အကြိုက် ငါ့အချစ်သိပ်ပြန်ချက်လေး စားကြ သားတို့ စားကြ”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဒေါ်မြကမ္မလာ အသံက နေ့တိုင်း သားတွေနှင့်ပြောနေကြအသံပါပဲ။ လူမရှိသော ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ့ခပ်ထည့်ပြီး သားတွေနှင့်အတူ ထမင်းစားနေရသကဲ့သို့ စိတ်မှာမှတ်ပြီး ထမင်းစားနေသည့် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ဒုက္ခတွေကို ဦးစိုးမြင့်မှ မျှဝေမခံစားပေးရင် ဘယ်သူက မျှဝေခံစားပေးမှာတဲ့လဲ။

ပြီးလျှင် ဟင်းတွေပြည့်လှုံနေသော ထမင်းနှစ်ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတွေကို ဦးစိုးမြင့် စားရုံပေါ့။

အခန်း (၉)

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့လက်ကို ဖြတ်တဲ့ ဒီခွေးသူတောင်းစား အအေပေးတွေကို လည်ပင်းလှီးလိုက်စမ်း”

ဦးနောင်လတ် မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေရင်းမှ တပည့်တွေကို ရန်ထိုက်ပေးသေးသည်။

ဂုဏ် ဂရုမစိုက်အား။ သူ့တပည့်တွေ အတုန်းအရုန်းဖြစ်နေကြသည်ကို အခွင့်အရေးယူလျက် မာန်ကို တွဲလောင်းချည်ထားသော ကြိုးတို့ ဓားရှည်ဖြင့် လှမ်းခုတ်လိုက်သည်။ ကြိုးပြေသွားသည်။ မာန် သူ့ထက်မှကြိုးထုံးကို ကမန်းကတန်း ဖြည့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးနောင်လတ်၏တပည့်မှာ ဓားကိုင်ပြီး ပြေးဝင်ထားသည်။ ဂုဏ်၏ခါးကို ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်ခွင်းလိုက်သည်။

“သေစမ်းကွာ”

“အ”

“ဂုဏ် ဂုဏ်”

“အ အား မာန် ဒီကောင်ကြီးကို မင်းမသတ်နဲ့၊ ငါသတ်ပြီ ငါပဲထောင်ထဲဝင်မယ် အား”

“ဟေ့ကောင် သား ကေသွေး ကေသွေးယု ဟာကွာ မက်နေပြီ ပြီးလား ဒီအိပ်မက်ဆိုးတွေ”

အဖေအသံကြား၍ နာကျင်မှုတွေနှင့်အတူ မျက်လုံးတို့ ဆတ်ခဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွဲနေသော ရွှေတို့က ရေချိုးထားသလို ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ရွဲနစ်နေသည်။

“အဖေ အဖေ အား ကျွတ် ကျွတ်”

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာပေမယ့် စားထိုးခံလိုက်ရသည့်နေရာထဲ နာကျင်နေဆဲ။

“ဟိုအိပ်မက်တွေ မက်နေပြန်ပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် အဖေ”

ကေသွေးယု ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။ မြင်ကွင်းတွေထဲ ပိုပြီး ပီပြင်လာသလိုပဲ။ သားနာမည်က ဂုဏ် ညီလေးနာမည်က မာန်ထဲ ပြီးတော့ လူယုတ်မာနောင်လတ်။ သူ့ သူ့လက်ကို သား သားဖြတ်ဖို့ လိုက်တာ။

ဦးဇင်အောင် မျှော်လုံးမြူးသွားသည်။ ဒါဟာ သမားရိုးကျ စိတ်ခံစားမှုမဟုတ်တော့။ အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ပုံရိပ်တွေက ဒီဘဝထိပါလာပြီး စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေကြသည့်အနေအထားမျိုးလား။

ဒါကို စိတ်ရောဂါဝေဒနာလို့ ဘယ်လိုအမည်တင်မလဲ။

“အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ဘာလဲ ခါးက အမာရွတ်က နာလာလို့လား”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် အဖေ”

မွေးရာပါ ဒဏ်ရာက နာသည်ဆို၍ ဦးနှောင်လတ်စိတ်ပူသွား သည်။ ကေသွေးကိုမွေးတော့ ဝမ်းထဲက ကျွတ်ကျွတ်ခြင်း ခါးမှာ သွေးစို့ နေသော ဒဏ်ရာတစ်ခု ပါလာသည်။

ထိုဒဏ်ရာ ဘာကြောင့်ရသလဲဆိုတာ ဆရာဝန်တွေတောင် ဘယ်လိုမှစမ်းသပ်စစ်ဆေး၍ မရခဲ့။

“အဲဒီဒဏ်ရာက အရင်ဘဝက စားနဲ့အထိုးခံခဲ့ရတာ အဖေ”

“ဘာ”

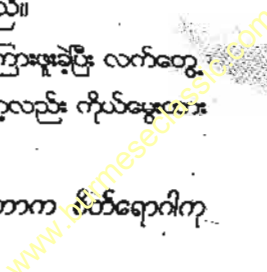
ဦးဇင်အောင် မျက်မှောင်ကျူပြီး ဘာလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် နောင်လတ်ရဲ့တပည့်တွေလက်ချက်နဲ့ သားသေခဲ့ ရတာ။ အဲဒီစားဒဏ်ရာက ဒီဘဝထိပါလာတာ ဖြစ်မယ်”

အဖြစ်အပျက်တွေက ထူးဆန်းပြီးရင်းထူးဆန်းလာသည်မို့ ဦးဇင်အောင်သည်ပင်လျှင် အံ့သြတွေဝေသွားသည်။

လောကမှာ လူဝင်စားဆိုတာ ကြားသားကြားဖူးခဲ့ပြီး လက်တွေ့ အကြုံရခဲ့။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ ကြုံမယ်ကြုံတော့လည်း ကိုယ်မွေးထား ထုံးကိုယ့်သားက လူဝင်စားဖြစ်နေပါလား။

ဒါကို အတိအကျအဖြေထုတ်ပေးနိုင်တာက စိတ်ရောဂါက

ဆရာဝန်တွေပင်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ စိတ်ထဲကြည်လင်နေ၍ တက္ကသိုလ်ဆွဲရန် အိမ်မှခပ်စောစော ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ တစ်မနက်ခင်းလုံး ကားဆွဲကောင်း၍ မနားရသေး။ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံမှ ကိုတင်တို့စုပါရပ်ကွက်ဆိုသော ဇာတ်ကား ရုံစတင်၍ လူစည်ကားနေသည်။ ပထမပွဲလွှတ်ချိန်နီးပြီမို့ ကားကို ဝိတ်ထိုးလိုက်သည်။

ရုပ်ရှင်လွှတ်ချိန်ဆို လူရတတ်သည်။ ခုလောလောဆယ် မလွတ်သေး၍ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ မှေးလိုက်ဦးမည်ဟု တွေးပြီး ကားထိုင်ခုံနောက်ကျောကို ဖြည့်ချလိုက်ပြီး အဲကွန်းဖွင့်ကာ ခဏနှပ်နေလိုက်သည်။

ခဏချင်းမှာပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်ခြင်း တခဏမှာပင် ဆိုင်ကယ်သံတွေ တဘုန်းဘုန်းက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာပြီး အာရုံထဲသို့ အခြားပုံရိပ်တွေသည် ရုပ်ရှင်မြကွက်တစ်ကွက်လို တိုးဝင်လာပြန်သည်။

“နင်က ငါ့ကိုကျတော့ ဘာလို့ မဖိတ်တာလဲ၊ မြကလေး ငါက ဒီရွာမှာ လူရာမဝင်တဲ့သူလား ဟမ်”

“ဟုတ်တယ် နင်က ငါ့အတွက် ညွှန်ကောင်းဆောင်ကောင်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာမယ့် ငါ့ရဲ့ရန်သူပဲ၊ ဒါကြောင့် အရေးအရာလုပ်ပြီး ဖိတ်စရာမလိုတာ”

“နင်က ရန်သူလိုသတ်မှတ်ပေးမယ့် ငါကတော့ နင်ကို ငါ့ရန်သူလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ဘူး။ ငါ့လက်ထဲကနေ ဝေဇင်လှသွားပြီး စာတည်းက ငါ့အသည်းကို အကွဲအတိုင်းထားထားတာ၊ ခုထိ ပြန်ကို မဆက်ရသေးတာ”

“ပါးစပ်ပိတ်စမ်း”

“ငါ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လို့ရပေမယ့် ငါ့ရှင်ဘတ်ထဲက စကားသံတွေ တိုတော့ ပိတ်လို့မရဘူး”

“သေလိုက်စမ်း ဟောဟိုက ငုတ်တိုင်မှာ သွားဆောင့်ပြီး သေလိုက်စမ်း”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား တရားလွန်လာပြီနော်၊ ကျွပ်လက်ထဲကစားစာ ခင်ဗျားတို့လည်ပင်းက သွေးတွေကိုတောင်းနေကြပြီ”

“လူလေးရယ် ဒေါသထိန်းစမ်းပါ။ ငါနဲ့မင်းရဲ့အမေ မြကမ္မလာဆိုတာက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်ကြီးလာကြတဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလေ၊ ခု ငါလာတာလည်း ပြဿနာလာရှာတာမဟုတ်ဘူး မင်းတို့အလှူမှာ ဝါးတီးဆွဲဖို့လာတာ”

“ဒီမှာ ဒီမှာ ဟေ့လူ ကားဆရာ ကားဆရာ”

အကြားအာရုံထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ တိုးဝင်လာသည်။ ထိုအသံသည် ယခု ကေသွေးယု မြင်မက်နေရသည့်မြင်ကွင်းထဲက အသံနှင့်မဆိုင်း။ သပ်သပ်စီ ခွဲထွက်နေသော အသံဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။

မှန်တံခါးကိုခေါက်ပြီး ခေါ်နေသော အသံရှင်မိန်းကလေး ရှင်ရှင်ရုံကလည်း လွတ်နေပြီး အဆောက်အဦးထဲမှ လူတွေ တဖွဲ့ထွက်လာသည်။

“ကားအားလား”

ကောင်မလေး ထပ်မေးပြန်သည်။ ဒီတော့မှ အိပ်ချင်မှူးတူ ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီး ကားမှန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြေနီကုန်း”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ထက်လေ”

ကောင်မလေး သူ့ကိုစူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် သေချာကြည့်ကာ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဈေးလည်း မမေး ဈေးလည်းမစစ်ဘဲနှင့် လိုက်လာပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လာသော ကောင်မလေးကြောင့် ကားမောင်းနေရတာပင် စိတ်ကသိပ်မလုံ။ အပျိုမလေးတစ်ယောက်၏စိတ်ဝင်စားစူးစိုက်ကြည့်ခံရခြင်းဟာ ကေသွေးယုအဖို့တော့ ဒါပထမဆုံးဟုပြောနိုင်ရမည်။

“ကြည့်လှချည်လားဟာ ငါတော်တော်ချောနေလို့ ထင်တယ်”
ထိုသို့တွေးပြီး ကောင်မလေးကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးမျက်နှာပေါ်မှာ တစ်ခုခုကို မေးချင်

တန်ဖြင့် မေးရမှာ တွန့်ဆုတ်နေဟန်ပေါက်နေသည်။

“ညီမ အစ်ကိုကို သိနေလို့လား”

ထိုသို့ပင် ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုက ညီမအသိတစ်ယောက်နဲ့ ရှစ်ချင်းထော်တော်လေးတူနေလို့ ဆံပင်ဆေးဆိုးထားတာနဲ့ မဆိုးထားတာပဲ ကွာတယ်”

“ဟုတ်လား တော်တော်တူလို့လား”

ကားမောင်းရင်း ခပ်အေးအေးပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ချွတ်စွမ်းကို တူတာပါ အစ်ကိုရယ်”

ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေ ဇာတ်လမ်းလုပ်ပုံက ကြွေသွားအထောက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ အစ်ကိုရဲ့”

ကေသွေးယု ရယ်တာကို ကောင်မလေး မြင်သွားပုံရသည်။

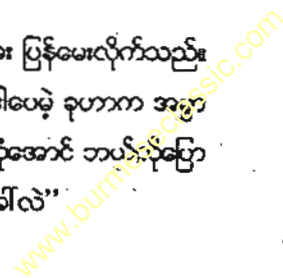
အိမ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြန်မေးသည်။

“ဪ မရယ်ပါဘူး။ လောကမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှား

”

ရယ်သံနောသောအသံဖြင့် ခပ်အေးအေး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ညီမလည်း အဲလိုပဲ တွေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက အခွာညီအစ်ကိုလို ပြောလိုရအောင်ကုန်တာ။ အစ်ကိုယုံအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုနားထောင် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ဇာတ်လမ်းကတော့ စပြီဟုတွေးကာ မသိမသာ ပြီးလိုက်သည်။

“ကေသွေးယု”

“ဟယ် နာ နာမည်ကအစ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်လိုနာမည်မျိုးလဲ”

“သူ့နာမည်က နေသွေးဦး တဲ့”

ဒီတစ်ခါ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့။ ကားမောင်းနေရင်း

လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လို နေသွေးဦး ဟုတ်လား”

“အင်း ဪ နေဦး ညီမဖုန်းထဲမှာ သူနဲ့ရှိက်ထားတဲ့ပုံ တစ်
ရှိတယ်”

ကောင်မလေး ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ
ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းထဲမှ ဓာတ်ပုံဖိုင်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကေသွေးယု ကားမောင်းရင်းမှ စိတ်လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။
အံ့သြစရာအကြောင်းအရာတွေက ကုန်ကိုမကုန်နိုင်သေး
လာ။

“ရော့ အစ်ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ကားမောင်းနေရင်းမှ လှမ်းပေးသော ဖုန်းထဲမှ ဓာတ်ပုံကို
ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့သြလွန်း၍ ကားဘာရိတ်ကိုဆောင်အုပ်လိုက်သည်။
ကောင်မလေး ခန္ဓာကိုယ်ရော ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ရော ရှေ့သို့ယိမ်းထိုးကျလာ
ပြီး အထိတ်တလန့် တားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ အစ်ကိုရယ်”

ကေသွေး ကားကိုလမ်းဘေးထိုးရပ်ပြီး

“ဒါ ဒါ ဘယ်သူလဲ သူ ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

စော့စော့ကတော့ စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ခုကျမှ သွေးရှူးသွေး
အန်ဖြင့် မေးလာသော အမေးကြောင့် ကောင်မလေးပင် နားမလည်နိုင်
တော့။

“ညီမတို့ စမ်းချောင်းထဲမှာပဲ နေတာ အစ်ကို”

“အစ်ကိုကို သူ့ဆီလိုက်ဖို့ပေးလို့ရမလား”

“ရှင်”

“တဆိတ် ကူညီပါလား ညီမရယ်”

မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးဖြင့် နားမလည်စွာကြည့်ပြီး

“အစ်ကိုနဲ့ သိလိုလားဟင်”

“မသိဘူး ဒါပေမဲ့ အစ်ကို သူနဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ
သူတူပါစေဦးတော့ နာမည်ကအစ မျက်လုံးအဆုံး လုံးဝတူနေတာတော့
သမားရိုးကျ ပတ်သက်မှုမဟုတ်လောက်ဘူး”

ကောင်မလေး ခပ်တွေတွေလေး စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ညီမ ခေါ်သွားရင် အစ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲဟင်”

ကေသွေးယုကို မယုံသက်အကြည့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး စိတ်ချပါ၊ အစ်ကို သူနဲ့တွေ့ချင်ခဲ့သက်
အက်ပါ။ ဒီဘဝမှာ အမြဲတည်းအစ်ကို မဟုတ်ပေမယ့် အရင်ဘဝက ညီ

အစ်ကို တော်စပ်ခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

“အင်းလေ ဒါဆိုရင်တော့ ညီမ လိုက်ပို့ပါမယ်၊ သူက ကြာခင်း လမ်းထဲမှာနေတာ။ အဲ သူ့ဆီအရင် ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်မယ်လေ။ သူ အိမ်မှာရှိနေရင်တော့ သူ့အိမ်ကို တစ်ခါတည်းသွားကြတာပေါ့”

သဘောကောင်းလွန်းသော ကောင်မလေးကို ကေသွေးယု ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိသည်။

“ဟဲ့လို နေသွေး နင်အခု ဘယ်မှာလဲ”

ကေသွေးယု ကားမောင်းနေရင်းမှ နားစွင့်ထားသည်။

“ဪ ဟုတ်လား ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင်ကိုစဉ်းစား တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“မဟုတ်ဘူး အလုပ်အပ်မလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်း အံ့သြ စရာကိစ္စလေးတွေနဲ့ကြုံလို့ တွေ့ပြီး မိတ်ဆက်ချင်ရုံသက်သက်ပါ”

ဖုန်းစပီကာပိတ်ပြောနေ၍ တစ်ဖက်ကအသံကို မကြားရ။

“အိုကေလေ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် ချိန်းလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား နင်တွေ့ဖြစ်အောင် လာတွေ့နော်”

ကြားထဲမှ အပြည့်အဝ လိုက်ကူညီပေးနေသော မိန်းကလေးကို ရင်ထဲက ကျေးဇူးတွေ အခါခါတင်မိသည်။

“ကဲ အစ်ကို သူ အခု စာသင်ပိုင်းရောက်နေတယ်တဲ့၊ နု ချက်ချင်းကြီး တွေ့ဖို့တော့ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ မနက်ဖြန် ချိန်းလိုက် တယ် အစ်ကို အချိန်ရလား”

“ဟာ ရတယ် ရတာပေါ့ ကျေးဇူးပဲ ညီမရယ်၊ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ဘယ်ကိုလာရမလဲ”

“ညီမအိမ်ကိုပဲ လာခဲ့လိုက်လေ၊ ဧည့် ညီမနာမည်က နွယ် သူ့ခင်မင်းပါ”

“အစ်ကို မှတ်ထားပါမယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် ညီမရယ်၊ နုလိုနဲ့ ဘာကြောင့်တွေ့ချင်ရသလဲဆိုတာကတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သိလာ နာပါ”

ကေသွေးယု ကားမောင်းနေရင်းမှ မနက်ဖြန် နေသွေးဦးနှင့် အတူရမည့်အရေးကိုတွေးပြီး အင်အားသစ်တွေ တိုးပွားလာသလိုလိုကြီး အားနေရသည်။

ဒီနေ့တော့ ဒီကောင်မလေးဆီက တက္ကစီခမယူတော့ဘူးဟု နုနဲ့ဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါလည်း ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ အစ်ကို၊ အဲ နေ နေသွေးပဲ”

နွယ်သျှင်မင်း အိမ်ရှေ့အရောက် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ကားဟွန်း တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“နွယ်သျှင်မင်း ရှိလား”

“ဪ သျှင်မင်းဆီလာတာလား၊ ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

ခန္တီကိုယ်အချိုးအစား အရပ်အမောင်း အသားအရေ မျက်နှာ အလှ မျက်ဝန်းအလှ ဆံသားအလှကအစ ဘာတစ်ခုမှအပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် လှလွန်းသော အမျိုးသမီးသည် နွယ်သျှင်မင်းနှင့် ဘာတော် သလဲ။

အသံချိုကြည်ကြည်လေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသည်ဟု စိတ်ထဲ ကပင် တိတ်တဆိတ် မှတ်ချက်ချမိပါသည်။

“မမရေ ဘယ်သူလဲ”

နွယ်သျှင်မင်း အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး ကေသွေးယုကို မြင်သည် နှုတ်နှာလေးပြုံးသွားကာ

“ဪ ကိုကေသွေး ရောက်လာပြီပဲ၊ အဟင်း ဒါ နွယ်သျှင် ကြရွယ်ခူးတဲ့”

နာမည်ကအဆန်းမို့ ခပ်ချောချောမျက်နှာလေးကို အပြုံးတွေ နှင်း တဝကြီးပြန်ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“သူက နေသွေးနဲ့ တကယ်တူတာပဲနော် သျှင်မင်း၊ ဒီအစ်ကို ဆီလာတော့ နေသွေးလို့ထင်နေတာ၊ ဆံပင်ပုံစံသာမကွဲရင် နေသွေးပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမရွယ် သျှင်မင်းလည်း တွေ့တွေ့ချင်း အံ့ဩပြီး

ကြည့်ရာကနေ နေသွေးအကြောင်းပါ စကားစပ်မိသွားတာ၊ ဒီက ကိုကေသွေးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ အခု နေသွေးနဲ့တွေ့ဖို့ သွားကြမှာ”

“ဪ အမြဲညီအစ်ကိုလား”

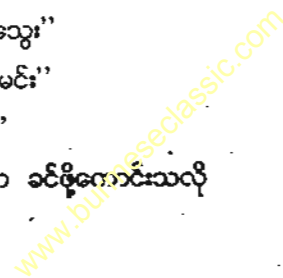
“အမြဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တွေ့ရမယ့်အကြောင်းရင်း ကို နေလို့ပါ”

“လာလေ ခုပဲသွားကြမလား၊ ကိုကေသွေး”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားကြမယ်လေ နွယ်သျှင်မင်း”

“သျှင်မင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါ ကိုကေသွေးရဲ့”

ရင်းနှီးပွင့်လင်းလွန်းသော သျှင်မင်းက ခင်ဖိုကောင်းသလို

အပြုံးတွေ ဝေနေသော ကြွရွယ်ခူးကြောင့်လည်း ဒီနေ့ ထူးခြားစွာ ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည်။

အမှန်ဆို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး ကြွရွယ်ခူးဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် စကားစမြည်လေး ပြောချင်ခဲ့တာပါ။

မြင်မြင်ချင်း ဣန္ဒြေမရဖြစ်မိအောင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသော မိန်းကလေးဟာ ကေသွေးဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မဟုတ် ဖြစ်သလို နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

“ကိုပေါက် နေသွေးရော”

သျှင်မင်းကိုကြည့်ပြီး ကိုပေါက် မေးဝေပြုပြီး

“လာနောက်နေပြန်ပြီ နင့်ဘေးမှာ နေသွေးတစ်ယောက်က ပါလာတာကို ငါ့လာမေးနေသေးတယ်”

ကေသွေးကို နေသွေးဟု ထင်သွားသော ကိုပေါက်ကိုကြည့် သျှင်မင်း ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ နေသွေးမှမဟုတ်တာ”

“ဟ အလုပ်မအားရတဲ့ကြားထဲ လံာစားနေသေးတယ် သူ့မင်းရယ်၊ ဟေ့ကောင် နေသွေး ဘာအရွေးထနေတာလဲလို့မေးကြည့် ကွန်ပျူတာပျက်လို့ ပြင်မရသေးပါဘူးဆိုမှ”

ဖြူထထားသော ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကိုပေါက်သည်ပင် ကေသွေးအား နေသွေးဟုထင်နေသည်ကို တစ်ခုခု

ထူးခြားတော့မည်ဟု ကေသွေးစိတ်ထဲ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်သည်။

“နေသွေး မင်းပြောတော့ မြင့်ဝေစီသွားပြီး ဟာ့ဒစ်ကစ် သွားလှမလို့ဆို”

“ကျွန်တော် နေသွေး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

ကိုပေါက် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ထူးဆန်းစွာ ကြည့်သည်။

“နေသွေးမှာ အမြှာညီအစ်ကို မရှိပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နေသွေး နောက်တစ်ကိုယ်ပေါ်လာရတာလဲ”

“ကိုနေသွေး ရှိလားလို့ အံ့ဩတာနောက်မှ အံ့ဩ”

“မရှိဘူးလေ စောစောကမှ ထွက်သွားတာ၊ ဒီနားလေးတင်ပါ တော်ကြာပြန်ရောက်တော့မှာ လာ လာ ဝင်ထိုင်စောင့်နေပါ ခဏပါပဲ”

ကိုပေါက် ဆက်တီရုံပေါ်မှ ဂစ်တာနှင့် စီဒီချပ်တွေကို ဖယ်ပေးပြီး ဝင်ထိုင်ခိုင်းသည်။

“လာ ကိုကေသွေး သျှင်မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုကြိုဖုန်း ဆက်ထားတာမို့ သိပ်မကြာလောက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် အချိန်ရပါတယ်”

ကေသွေး ညှော်ခန်းထဲဝင်ထိုင်ပြီး နံရံမှာချိတ်ထားလော နေသွေး ခေါ်တွဲရဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ သျှင်မင်းပြောသလို တူတာမှ

တော်တော်လေးကို တူတာပဲ။

ကိုပေါက် ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အအေးတစ်ပုလင်းထုတ်ပြီး ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ယူလာသည်။

“သောက်နော် အဖေ အအေးက တစ်ပုလင်းပဲရှိလို့ သျှင်မင်း နင်တော့ သောက်မနေပါနဲ့တော့၊ နင်က နေသွေးပြန်လာရင် အလိုလို ရင်အေးသွားမှာမို့”

“ကိုပေါက် ဧည့်သည်ရှေ့မှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲလို့ စိတ်တိုအောင် လာမစနဲ့နော်”

သျှင်မင်း နှုတ်ခမ်းစု၍ ပြန်ရန်တွေ့သည်။ ကိုပေါက် တဟဲဟဲ ဖြင့်ရယ်ရင်း အိမ်အပြင်ဘက်ကို အကြည့်ရောက်သွားကာ

“ဟော ပြောရင်းနဲ့ လာပါပြီဗျာ၊ မင်းသားချောမောင်နေသွေး”

ကေသွေးရော သျှင်မင်းပါ လမ်းမဘက်သို့ ပြိုင်တူလျှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နေသွေး အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ သူ့အကြည့်တွေက ကေသွေးဆီမှာ။ ရုပ်ချင်းက ခွဲမရအောင် တူနေ၍ တော်တော်လေး အံ့ဩနေပုံရသည်။

သျှင်မင်း အခြေအနေကို အပြုံးဖြင့် ဝေကြည့်အကဲခတ်လိုက်ပြီး

“နေသွေး ရှင်အရမ်းအံ့ဩနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီက အစ်ကိုက နင်နဲ့ရုပ်ချင်းပါဆင်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ချင်းပါ တူတာ”

နေသွေး သျှင်မင်းအား ဘာမှတော့ပြန်မပြော။ ကေသွေးကို

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အမြွှာညီအစ်ကို မဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ဇွပ်ချင်းအဲလောက် ခွဲမရအောင် တူနေရတာလဲ”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီအကြောင်းအရင်းရဲ့အဖြေကို ဖော်ထုတ်ချင်လို့ မင်းဆီကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းရဲ့နာမည်က မာန်နော်”

တမင်ပင် အိမ်မက်ထဲက နာမည်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နေသွေး မျက်နှာပျက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ‘ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ကာ

“ဟာ နေသွေးဦးပါ”

“ကိုယ်ပြောတာ နောက်ထပ်နာမည်တစ်ခုပါ၊ ကိုယ့်မှာလည်း ကေသွေးယု ဆိုတဲ့နာမည်အပြင် ဂုဏ်ဆိုတဲ့နာမည်တစ်ခုလည်း ထပ်ရှိသေးတယ်”

နေသွေး ဒုတိယအကြိမ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင်တက်ကာ ကေသွေးကို တအံ့တဩကြည့်ပြီး

“အဲ အဲဒီတော့ ဒီ ဒီနာမည်တွေနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

“ပတ်သက်တာပေါ့၊ ဂုဏ်နဲ့မာန်ဆိုတာ အမြွှာညီအစ်ကိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီဘဝမှာတော့ မဟုတ်ဘူး အရင်ဘဝကပေါ့”

“ဘာ ဘယ်လို အရင်ဘဝက ဟုတ်လား”

နေသွေးပုံစံက အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားဟန်ရှိသည့် သျှင်မင်း ထင်မှတ်မထားသော စကားကြောင့် အတော်လေးအံ့ဩနေသည်။

ကိုပေါက် လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ပြီး ကေသွေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မာန၊ ကိုယ့်ကိုမွေးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ခါးမှာ ဓားဒဏ်ရာကြီးနဲ့ သွေးတစ်စက်စက်နဲ့ မွေးလာတာ”

ကေသွေးစကားကြောင့် နေသွေး ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထလာရလောက်အောင်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“ဟယ် တကယ် အမလေး ဒါဆိုရင် သာမန်တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်တော့ဘူးပဲ၊ ဟောဒီက နေသွေးကလည်းလေ သူ့ကိုမွေးတော့ ကျောမှာ သွေးစို့နေတဲ့ဒဏ်ရာ ပါလာတယ်တဲ့”

“သျှင်မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကြားဖြတ်ပြီး ထူးဆန်းအံ့သြစွာ ဝင်ပြောနေသော သျှင်မင်းကို နေသွေး ဖာနီတားလိုက်သည်။

“လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ရှင့်အမေကိုယ်တိုင် သျှင်မင်းကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ရှင်မေ့နေပြီလား”

“တ တကယ်လား တကယ်လား ညီလေး၊ ကိုယ့်ကို အဲဒီဒဏ်ရာ ခဏလောက်ပြပါလား”

ဝမ်းသာလွန်း၍ နေသွေး၏လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး ရင်ထဲကဆွဲအတိုင်း တောင်းခံလိုက်သည်။ နေသွေး ငြင်းသည်။

“ဟာ မ ကြည့်ချင်ပါနဲ့ဗျား ကျွန်တော် မပြချင်ဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ မပြချင်ရင် မပြပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရင်ထဲမှာ

အထူးရမှာက ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့ဒီဘဝမှာ ဘာပတ်သက်မှုမှမရှိပေမယ့် အရင်ဘဝကတော့ ညီအစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့တယ်”

“ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ယုံကြည်ချင်စိတ်ကို အတင်းချိုးနှိမ်ပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားသလို အန်ဖြင့် ယတိပြတ်ဆန့်ကျင်ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

အထောက်အထားတွေက ခိုင်မာနေသည်မို့ အံ့သြမှုတွေက ဆော့ နေသွေး၏ရင်ထဲမှာ ရေပန်းတွေလို ဖွာလန်ကြနေသည်။

သို့သော် ယုံကြည်မှုနောက်ကိုလိုက်ပြီး အချိန်တွေဖြန်းတော့

အကျိုးသက်က ကောင်းလာမှာမို့လား။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေအပြည့်

အပြည့် အတိတ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မသွားချင်။ ဟိုအရင်ဘဝမှာ

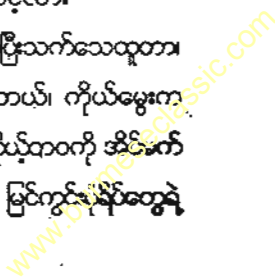
အရင်ခန္ဓာနဲ့ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဒီဘဝမှာ ဒီခန္ဓာနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အေးအေး

ချမ်းချမ်း တည်ဆောက်ချင်သည်။ ဒီအဖြစ်တွေ လူကြားထဲချပြောလျှင် လူတွေစိတ်ဝင်စားလောက်

အထိ နေသွေးကတော့ အရာအားလုံးကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်၍မမှတ်မိချင်

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တာ ဒီကိစ္စကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုဆိုတာ လာပြီးသက်သေထုတ်

လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ဟာ အတိတ်ဘဝက ဂုဏ်ဖြစ်ခဲ့မယ်
ရင် မင်းကမာန်ပဲဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ်တို့က အရင်ဘဝ ညီအစ်ကို
တော်ခဲ့ကြတယ်”

ပြောရင်းဖြင့် ကေသွေးအသံမှာ ငိုသံပါလာသည်။

“အတိတ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ပေမယ့် အရင်ဘဝက ကိုယ်ဘာဖြစ်
တယ်ဆိုတာကို အိပ်မက်ထဲက အကြောင်းအရာတွေနဲ့ သက်သေတုံ
ဆွေမျိုးစပ်နေတာ လက်တွေ့သိပ်မဆန်ပါဘူး အစ်ကိုရာ”

နေသွေး လက်ခံပုံပြောပြခြင်း မျှော်လင့်ချက်တွေ မော့ရှု
သည်။ အရင်ဘဝက အကျင့်စရိုက်အတိုင်း လက်တွေ့မကျလျှင် ဘာ
မယုံကြည်တတ်သော မာန်ပါလား။

“ဒီလောက် တိုက်ဆိုင်မှုတွေများနေတာ လက်တွေ့မြင်ရဖို့
သေးလို့လား မာန်ရယ်”

“ကျွန်တော် မာန်မှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် နေသွေး
ပါ”

“ကိုယ့်နာမည်ကလည်း ကေသွေးယူပါ။ မင်းဒီထက်အံ့ဩ
မှာက မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ မွေးနေ့ချင်းပါ တစ်ထပ်တည်းကျနေတာပဲ”

“ဟင်”

နေသွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မွေးနေ့ထပ်တူကျတာ
အံ့ဩတာမဟုတ်။ နေသွေးမွေးနေ့ကို သူ ဘယ်လိုသိတာလဲဟူသော
အံ့ဩစိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“သျှင်မင်း ပြောလိုက်တာပါ နေသွေး၊ သျှင်မင်းက နေသွေး
မွေးနေ့ကို သိလို့ ပြောပြလိုက်မိတာပါ။ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိ
ပါဘူး”

“မင်းနဲ့ကိုယ် ညီအစ်ကိုဆိုတာ မင်းလက်မခံလို့ မရဘူး”

လျှာရည်လွန်းသော သျှင်မင်းဟုပဲ စိတ်ထဲက အပြစ်တင်လိုက်
သည်။

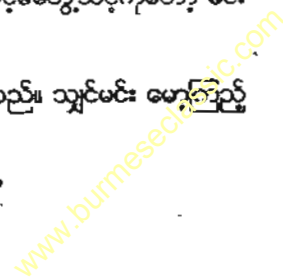
“ကျွန်တော်က အတိတ်ကိုပြန်သွားချင်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်တော့်ဘဝကို ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲနေခိုင်းပြီး အနာဂတ်ကိုလည်း မျှော်မကြည့်
ခိုင်းထားဘူး”

ပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာ။ ကိုယ်က သံယောဇဉ်
တွေကို ဒီဘဝထိ သယ်နိုင်သမျှ ထုပ်ဝိုးသယ်လာခဲ့သလောက် မာန်က
အားလုံးကိုခါချနေသည်ပဲ။

“ကိုယ့်ကို မေ့မယ်ဆို မေ့လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့အမေ
ဒေါ်မြကမ္မလာကိုတော့ မင်းမမေ့သင့်ဘူးထင်တယ်။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ
ကိုယ်တို့မေမေ ဒေါ်မြကမ္မလာ ရှိနေသေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့သွားတွေ
သင့်တယ်။ ကိုယ် ဒါပဲပြောချင်တယ်။ တွေ့သင့်မတွေ့သင့်ကိုတော့ မင်း
စဉ်းစားပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သျှင်မင်း မော့ကြည့်
ပြီး

“ပြန်တော့မလို့လား ကိုကေသွေး”

၁၀၆ ◊

မှတ်တမ်း

“ပြန်တော့မယ်လေ၊ နေသွေးကို စဉ်းစားဖို့အချိန်တော့ ပေးလို့ မှာပေါ့”

နေသွေးကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ နေသွေး ဘာမှပြန်မ ပြော။

ရှိစေတော့ ခုချက်ချင်းကြီးတော့ ဆန္ဒတွေ ဘယ်လာပြီး တစ်ထပ်တည်းကျမှာလဲ။

အခန်း (၁၁)

“မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ သား၊ မိုးချုပ်လို့ အဖေ စိတ်ပူ နေတာ”

အိမ်ထဲကို အင်အားမရှိသောခြေလှမ်းတွေဖြင့် ဝင်လာစဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်နှင့်အတူထိုင်နေသော ဦးဖေအောင် လှမ်းမေး ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ရင်း စကားကောင်း နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာပါ”

ဖခင်ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော အသက်ငါးဆယ်ခန့် အနီကယ်ကြီး တစ်ယောက်ကိုလှမ်းပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဒါ မင်းရဲ့သားလားကွ”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ ငါနဲ့မတူလို့လား”

“တခြားစီ သူ့အမေနဲ့တူတာကွ”

“သား ဒါ ဖေဖေအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေ၊ ဦးခင်မောင်မြို့တဲ့၊ ဒီမှာ သုံးလေးရက်တည်းမှာ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးမကြည်လင်ပေမယ့် ဖေဖေမိတ်ဆွေကိုတော့ ရည်မွန်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ မင်းခိုက်ဆာရောပေါ့၊ ထမင်းသွားစားချေတော့”

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လွန်း၍ စားချင်စိတ်ပင်မရှိ။ ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေပေမယ့် စိတ်တွေက နှစ်ခုဖြစ်နေသည်။

ရုပ်တစ်ခု နာမ်တစ်ခု ဘဝဖြင့် နေနေရသည့် ဒုက္ခက တကယ်ကို မလွယ်လှ။

“ကျွန်တော် ထမင်းမစားတော့ဘူး”

“အပြင်က စားလာလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး အေး”

နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အဝတ်အစားပင်မလဲနိုင်တော့။ ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲပစ်လိုက်သည်။

မတင်မကျ ခံစားနေရသော ဝေဒနာထုက ရင်ထဲဆိုတက်လာသဖြင့် သက်ပြင်းမောကို မသက်မသာချရင်း မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပစ်လိုက်

သည်။

အသိစိတ်တွေက ခဏချင်းမှာပင် အိပ်မောကျသွားသည်။

အခန်းတွင်း၌ ကေသွေး၏အသက်ရှူသံ မျှင်းမျှင်းသာ ထွက်လာသည်။

ဦးစင်အောင် အခန်းဝမှာလာရပ်ပြီး ကေသွေးကို အကဲခတ်သည်။ ဒီညရော အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ဦးမှာလား။ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ

“ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ သန္နိဋ္ဌာန် ရင်မှာစွဲမှတ်ထား ဘယ်သူမပြုမိနဲ့ ပြုအောင်စိတ်ကိုထားတဲ့”

“တင်ပျို သိပ်ကိုမှန်ကန်တဲ့ တောင်ပုဒ်လေးပါဘုရား” ဆရာတော် ရွတ်ပြသော နီတီလေးကို ဒေါ်မြကမူလာ သဘော

မကောင်း ခပ်တိုးတိုးလိုက်ရွတ်သံက ကေသွေးနားထဲ ခပ်တိုးတိုး စိမ့်ဝင်လာသည်။

“အိမ်မှန်ကန်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ဒီထဲကအတိုင်း ကျင့်ကြံနိုင်မှ သာကမှာ လူတော်လူကောင်းဆိုတဲ့ဂုဏ်သတင်းက မွှေးပျံ့နေမှာ၊ ဒီ

အရာလေး ရွတ်ပြတာ အလကားမဟုတ်ဘူး ဘုန်းကြီးက သတိပေးတဲ့အတိုင်း”

“တင်ပျိုဘုရား”

“ဒေါသတွေဖြစ်လာတိုင်း ဘုန်းကြီးရွတ်ပြတဲ့ ဒီကဗျာလေးကို

ပြန်ရွတ်ကြည့်ကြ ဟုတ်ပြီလား”

အိပ်မောကျနေပေမယ့် ပုံရိပ်တွေက ထိုကာလတစ်ခုဆိုတဲ့
ရောက်ရှိသွားသလို အသိစိတ်တွေက ဝေဝါးနေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ ထော်လာဂျီဖြင့် သားအမိသို့
ယောက် ထွက်လာပြီး ရွာလမ်းအတိုင်း မောင်းလာသော မြင်ကွင်း
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပေမယ့် ရုပ်ရှင်ပြကွက်တစ်ခုကို ကြည့်နေရသလို
မြင်နေရသည်။

ပြီးနောက် အပျိုတစ်သိုက်ကို ခြောက်လှန့်လိုစိတ်ဖြင့် ဟွန်း
အကျယ်ကြီးတီးလိုက်၍ အပျိုတစ်သိုက် လန့်ပြီး လမ်းဘေးသို့ ဖမ်း
ပြေးဆင်းကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူယုတ်မာ နောင်လတ်၏အသံ တိုးဝင်လာ
သည်။ နောင်လတ် မကျည်းမင်ကြီးနောက်မှ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ လူလေးတို့ မင်းတို့ကြောင့် မဒီလေးတွေ ကထိ
လျှောက်နေတာ ဟန်ချက်ပျက်သွားကြပြီကွ”

“ဟဲ့အကောင် နောင်လတ် ရှေ့ကဖယ်စမ်း”

အမေ့အသံက မာန်အပြည့်ဖြင့် ဟိန်းနေသည်။

“ငါ့ကိုအကောင်လို့မပြောနဲ့ ငါ ခွေးမဟုတ်ဘူး”

“ခွေးတောင် မောင်းလိုက်ရင် လမ်းဖယ်ပေးသေးတယ်၊ န
ခွေးလောက်တောင်မှ အသိဉာဏ်မရှိတာ”

“မြကလေး မင်း မင်းကွာ”

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ကျုပ်အမေကို မြကလေးလို့ ခေါ်စရာ
ခင်လိုဘူး။ ခင်ဗျားပါးစပ်နဲ့မတန်ဘူး။ ခု ရှေ့ကနေဖယ်နေရ မဖယ်ရင်
ကျွန်ုပ်တို့ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်မှာ”

ထိုသို့အော်နေရင်း ထော်လာဂျီကို အချိန်ဖြင့် ဆောင့်ထွက်သွား
သည်။ လူတွေကို တိုက်မိကုန်သလိုမျိုးစိတ်မှာ ခံစားရသည်။

ကေသွေး ခုတင်ပေါ်မှ ရုန်းကန်လျက် မျက်လုံးက ဆတ်ခနဲ
ရွှံ့လာသည်။ ခုတင်ဘေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ညဇီးရောင်လဲ့လဲ့အောက်
မှာ လူနစ်ယောက် ရပ်ကြည့်နေသည်။

သူတို့တယ်သူတွေပါလိမ့်။ အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံးကို ဖွတ်ကြည့်
ထိုက်သည်။

“ဟင် မေပေ မာန်”

ရယ်ပြနေသော မေမေနှင့်မာန်ကိုမြင်လိုက်၍ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်
ထိုက်သည်။

“သား ကေသွေး”

“မေမေပါးစပ်က ဂုဏ်လို့ခေါ်ရမှာလေ မေမေက ဘာလို့
ကေသွေးလို့ ခေါ်နေတာလဲ”

မေမေ့ကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မေမေ့မျက်နှာက ဖေဖေ့မျက်နှာ
ဖြစ်လာသည်။ မာန်ကလည်း မာန်မျက်နှာမဟုတ်တော့။ အဖေနှင့်စကား
ပြောနေသည့် အဖေ့ဧည့်သည်ဖြစ်နေသည်။

“သား မင်း ဘယ်သူ့နာမည်တွေကို ခေါ်နေတာလဲ”

“ဟင် မေမေ မေမေရော မေမေ”

“ဟေ့ကောင် သား ကြောင်စိစိနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဘာအမေမှမရှိဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း မြကမ္မလာတို့ မာန်တို့ ဂုဏ်တို့တွေကို မက်နေပြန်ပြီလား။”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ဒါနဲ့ အဖေတို့သား အခန်းထဲ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“သားအခန်းထဲက အသံတွေကြားလို့ ဝင်ကြည့်တာလေ”

တကယ်တော့ ဦးဇင်အောင် မုသားသုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကေသွေး၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်လို၍ ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကေသွေး၏အိပ်မက်တွေထဲမှ အကြောင်းအရာတွေကို တစ်ခါ မက်တိုင်း တစ်ခါမှတ်တမ်းလုပ်ထားသည့်စာအုပ်ကိုလည်း စိတ်ရောဂါ ဆရာဝန် ဦးခင်မောင်မြင့်ကိုလည်း ပြပြီးပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ မိုးလင်းပြီ ထတော့ မေမေ မနက်စာပြင်ဆင်ထားပြီး သွားပြီ”

ပြောပြီး အပြင်ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ကေသွေးနေရာမှာတင် ငှူငှူကြီး ကျန်ခဲ့ပြီး အိပ်မက်ထဲမှ မြင်ကွင်းတွေကို ပြန်လည်ပုံဖော်ကြည့် နေမိသည်။

အတွေးထဲမှာတင် ပုံရိပ်တွေက ပြတ်ပြတ်သားသား ထင်ထင်

ရှားရှား။

နှုတ်မှလည်း

“မေမေ ညီလေး မာန် ဘာဖြစ်လို့များ တစ်ဘဝစီရှင်သန်နေ ကြရတာလဲ၊ မေမေ ဘယ်မှာလဲ လောကကြီးထဲမှာ ရှိသေးလား။”

မေမေသာ အသက်ထင်ရှားရှိပြီးမည်ဆိုလျှင် အိပ်မက်ထဲကလို နူးညံ့နိုင်ပါဦးမလား။

ရောတွေထောင်းနေလောက်ပြီဇေ။ အကယ်၍ ရှိခဲ့ဦးမည်ဆို လျှင် မေမေအသက်ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိနေလောက် ပြီလား။

အရင်ဘဝက မေမေ့ကို တွေ့ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာ သည်။

မေမေ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးလား။ သား မေမေ့ဆီကို ထာချင်တယ်မေမေ။ သား ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကံကြမ္မာက အရင်ဘဝက ဇင်းအမေဟာ ဘယ်နေရာမှာရှိနေတယ် သွားဟု ပြောလာလျှင် ခုချက် ချင်းပင် ထိုနေရာကို အမောတကော ပြေးသွားပြီး မေမေ့ရင်ခွင်မှာ နီးလှုံလိုက်ချင်ပါတယ်။

လောကကြီးရေ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေ တို့ ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ပေးပါ။

တောင်းဆိုပါတယ်။

အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝမှာရပ်လျက်

“ကေသွေး မင်း ဘယ်တုန်းက အိမ်အပြင်ကိုထွက်သွားရတာ

နန်း ဘယ်မှာလဲ ကော်ဖီ”

“ကျွန်တော် ကေသွေး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးဇင်အောင် မျက်လုံးအပိုင်းအသား ဖြစ်

လာသည်။ ဦးခင်မောင်မြင့်ပါ ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ခြံတွင်ရပ်နေသော

ကေသွေးကို မျက်မှောင်ကျပြီး ကြည့်ရင်း

“ဟေ့လူ ဒါခင်ဗျားသား မဟုတ်လောက်ဘူးနော် ဒီသူငယ်ရဲ့

အိမ်ထဲက နီကြောင်ကြောင်နဲ့ ဆေးတွေဆိုးထားတယ်၊ မိနစ်ပိုင်းလောက်နဲ့

အော့ ဆံပင်ကေက မပြောင်းလောက်ဘူး”

“ဟင် နေသွေး”

ကော်ဖီဖိန်းကိုင်ပြီး ထွက်လာသော ကေသွေးမှာ ခြံတွင်ရပ်

နေကြသော နေသွေးနှင့်ကိုပေါက်ကိုတွေ့ပြီး လက်ထဲမှကော်ဖီဖိန်းကို

ထုတ်တီးစားပွဲပေါ် ကျောက်ယာချပြီး ဦးဇင်အောင်နှင့်ဦးခင်မောင်မြင့်ဘေး

မှာ ရှောင်ထွက်လာပြီး ခြံဝသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လှမ်းထွက်လိုက်

သည်။

“နေသွေး ကိုယ့်ဆီလာတယ် လာလည်ဖို့ ဖိတ်ထားပေမယ့်

လာမယ်လို့ ထင်တောင်မထင်ဘူးကွာ လာ အိမ်ထဲလာကြ”

ဝမ်းသာလွန်း၍ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးနေသော လက်အရံမှာ ငှက်နံ့ယင်

နေသည်။ နေသွေးနှင့်ကိုပေါက် ခြံထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၂)

“အိမ်ရှင်တို့ ဂုဏ်ရေ ဂုဏ်”

ဦးဇင်အောင်နှင့် ဦးခင်မောင်မြင့် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး ကေသွေး

၏ စိတ်ရောဂါအခြေအနေအကြောင်းတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြတုန်း အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် ကဲကြည့်လိုက်ကြသည်။

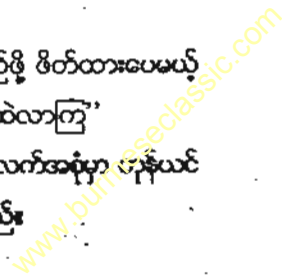
“ဟင် ခင်ဗျားသားမို့လား”

နေသွေးနှင့်ကိုပေါက် ခြံတွင်ရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ အော်ခေါ်နေသည်။ နေသွေးကိုမြင်ပြီး ဦးဇင်အောင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး

“ဒီကောင် စောစောကပဲ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းထဲ ကော်ဖီဖျော်

ပေးမယ်ဆိုပြီး ထသွားတယ်၊ အခု ဘယ်နှယ်ကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့် သည်လို့ အော်ခေါ်နေရတာလဲ”

တစ်ယောက်ထဲပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထလိုက်သည်။ ဝေဝေဝေါ

“သား သူ သူတို့က ဘာကြောင့် သားနဲ့ချွတ်စွတ်တူနေရတာလဲ”

ဦးဇင်အောင် မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“အရင်ဘဝက သားနဲ့ညီအစ်ကိုတော်ခွဲကြတဲ့သူပေါ့ အဖေရယ် အရင်ဘဝက နာမည်က မာန်တဲ့၊ ခုဘဝရဲ့နာမည်က နေသွေးထဲ အဖေ့ကို လက်တွေ့ပြချင်လို့ အိမ်ကိုအလည်ဖိတ်လိုက်တာ”

“ဟေ”

ဦးဇင်အောင်နှင့်ဦးခင်မောင်မြင့် အံ့သြလွန်း၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“လာ ဝင်ထိုင်ကြ ကေသွေး သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ကော်ဖီလုပ်ပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ကော်ဖီဆိုင်က ခုပဲထလာလို့ပါ ဦး၊ မသောက်တော့ပါဘူး”

“ဒီသူငယ်က အရင်ဘဝက သားရဲ့ညီဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ”

“အေးကွာ လောကကြီးက တကယ်လည်း ဆန်းကြယ်ပါလား ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆန်းတွေ ကွယ်ပျောက်မှီတ်သုန်းသွားပြီထင်ထားခဲ့တာ၊ မကွယ်ပျောက်သေးပါလား၊ ကြုံမယ့်ကြုံတော့လည်ကိုယ်မွေးသည့်သားက လာကြုံနေရသည့်အဖြစ်”

“ဒီထက်ဆန်းကြယ်တာ ရှိသေးတယ် အဖေ၊ သားကိုမွေးတုန်း”

ထာ ခါးမှာခားဒဏ်ရာပါသလို နေသွေးကျောမှာလည်း ခားဒဏ်ရာပါလာတယ်”

“ဟေ ဟုတ်လား ဪ ကြားရတာ အထူးအဆန်းပါလား တွယ်၊ ဒါနဲ့ သားကရော အိပ်မက်တွေ ခဏခဏ မက်လား၊ ဥပမာကွာကေသွေးလို အရင်ဘဝကပုံရိပ်တွေကို ပြန်ပြန်မက်သလိုပေါ့”

တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေသော နေသွေး ဦးဇင်အောင်အမေးကြောင့် သက်မတစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုတော့ မမက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အမေနဲ့အစ်ကိုရှိသေးပါလားဆိုတဲ့စိတ်ကြီးက ဝင်ဝင်လာတယ်”

“မင်းမှာရော အမေနဲ့အစ်ကို တကယ်ရှိလား”

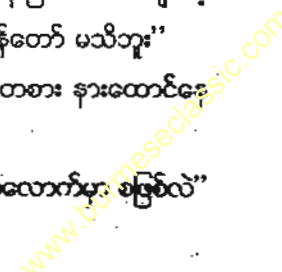
“ဟင့်အင်း မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲမွေးတာ၊ နောက်ပြီး အမေကဆုံးပြီး အဖေလည်းဆုံးပြီ”

ပြောရင်းဖြင့် နေသွေးအသံတွေ တုန်ယင်အက်ရှုလာသည်။

“နောက်ပြီး အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ ပုံရိပ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်နေတယ်၊ အဲဒီပုံရိပ်တွေက လူတွေထဲမှာ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့သူတွေလည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်အသေမုန်းပြီး သတ်ပစ်ချင်တဲ့ လူလည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘယ်သူလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး”

နေသွေးထိစကားကို အားလုံး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြပြီး ဦးခင်မောင်မြင့်က ဝင်မေးသည်။

“အဲဒီလို ဖြစ်ရပ်မျိုး ဘယ်အချိန်ကာလလောက်မှာ ဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော် လေးတန်းနှစ်လောက်မှာ စဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တုန်းက မေမေ့ကိုပြောပြခဲ့တယ်။ မေမေက မယုံဘူး။ ကျွန်တော် ပေါက်ကရတွေ့လျှောက်ပြောနေတယ်ဆိုပြီး ဆူတယ်။ အဘွားက လူကြီးပီပီ ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှာ ပရိတ်ကြီးဆွဲပေးတယ်။ ရေခန်းတွေ တိုက်တယ်”

“အဲလိုလုပ်တော့ ပျောက်သွားရောလား”
ဦးခင်မောင်မြင့် စိတ်လောစွာ ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။
“ဟင့်အင်း ပျောက်မသွားဘူး။ အဲဒါနဲ့ အဘွားကိုထပ်ပြော တော့ အဘွားက ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆီခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီဆရာကြီး က ဆေးမှန်နီနီတွေကို ဂါထာမန္တန်တွေရွတ်ပြီး တိုက်တယ်။ အဲဒီဆရာကြီး ဆီက ပြန်လာတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အဲဒီလူတွေကို သိပ်မမြင် တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ဆရာကြီးပြောတာ ခုထိမှတ်မိနေသေးတယ်”

“ဘာ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ အဲဒီဆရာကြီးက အဲဒီလူတွေ မင်းရဲ့အရင်ဘဝက ဆွေမျိုးမိတာတွေလို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ကေသွေး၏အလောတကြီးအမေးကြောင့် နေသွေး ဖျတ်မ ကြည့်ကာ

“မဟုတ်ဘူး”
“ဟင် ဒါဆို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”
“အတိတ်ဘဝကိုပြန်မှတ်မိလို့ မင်းအတွက် ဘာမှကောင်းစရာ မရှိဘူးတဲ့ ဒီဘဝကိုပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ရှင်သန်အောင် ကြိုး

ပါတဲ့”

နေသွေးစကားကြောင့် ကေသွေးမျက်နှာ စိတ်ဓာတ်ကျသွား ပုံဖြင့်

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတွေက ရှောင်လွှဲလို့မရအောင် တိုးဝင်လာပြီ လေး၊ အဲဒါကို မင်းရှောင်လွှဲသွားမလား။ ခု ကိုယ်က မင်းရှေ့မှာရောက်နေ ပြီ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အားမလိုအားမရစိတ်ဖြင့် ထပ်ပြီး စည်းရုံးလိုက်ပြန်သည်။
“ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို ယုံဆိုင်ဘူး။ ဒါတွေက တကယ်ဟုတ် နိုင်ပါ့မလား။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

အမှန်တရားတစ်ခုထဲမှ ဇွတ်အတင်း ရုန်းထွက်နေသော နေသွေးကိုကြည့်ပြီး ကေသွေး ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ
“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုရင်တောင် ဒီလောက်အသေးစိတ်ကျကျ တိုက် ဆိုင်ဖို့မလား ညီရယ်။ တို့ညီအစ်ကိုတွေ ချည်နှောင်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ် ကြီးက ထုထည်တယ်လောက်ကြီးမားလိုက်သလဲ”

“သားတို့အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ညနေမှပြန်ကြပါလား”
အားလုံးအကြည့်က ဦးခင်မောင်မြင့်ထံသို့
“ဒီလိုပါ ဦးက သားတို့ရဲ့မတင်မကျဖြစ်နေမယ့်ကိစ္စရပ်ကြီး

တစ်ခုကို ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ မောင်ကေသွေး ခင်မုာလည်း မောင်နေသွေး သွား က သူညီလို့ တစ်ထစ်ချထင်မှတ်ထားပေမယ့် မောင်နေသွေးအနေနဲ့ လုံချင်မှယုံမှာလေ။ အဲဒီတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သံသယမတူမမျှအောင်

ဦးအနေနဲ့ စမ်းသပ်မှုလေးတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်”

“ဘယ်လိုစမ်းသပ်မှုလဲ ဦး”

ကေသွေးနှင့် နေသွေး ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်။

တကယ်တော့ ဦးက စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဦးခင်မောင်မြင့်ပါ။ ဟောဒီက မင်းအဖေ ကိုခင်အောင်က မောင်ကေသွေးအကြောင်းပြောပြလို့ ဦးက စိတ်ဝင်စားနေတာ။ မောင်ခင်လို့ အဖြစ်မျိုးက တစ်ရာမှာတစ်ယောက် ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးမဟုတ်လား။ ခုအခြေအနေအရဆို မောင်နေသွေးကပါ အလားတူအဖြစ်မျိုး ကြုံနေရပြီဆိုတော့ ဦးအနေနဲ့ မောင်နေသွေးကို စမ်းသပ်ချင်တယ် လက်ခံနိုင်မလား”

ဦးခင်မောင်မြင့်စကားကို လက်ခံဖို့ နေသွေး အင်တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုပေါက်က နေသွေးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး

“မင်းလည်း စိတ်ရှင်းသွားအောင် အစမ်းသပ်ခံလိုက်ပါလား နေသွေး”

ကိုပေါက်စကားကို ကေသွေးကပါ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

“ညီလေး လက်ခံလိုက်ပါကွာ ဘာအန္တရာယ်မှမဖြစ်ပါဘူး မင်းလည်း ဒီအထိတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ။ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါကွာ”

အားလုံးက နေသွေး လက်ခံဖို့ကို မျှော်လင့်တောင်တနေကြသည်။ နေသွေး ခပ်တွေ့တွေ့စဉ်းစားပြီး ကေသွေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခပ်လေးလေး တစ်ချက်ညိတ်ကာ

“အင်းလေ စမ်းကြည့်တာပေါ့”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့ညီရယ်”

ကေသွေး မျက်နှာ ခုမုပင် ပြုံးနိုင်တော့သည်။

နေသွေးစိတ်အာရုံတို့သည် လှိုင်းစီးနေတာလား ဒါမှမဟုတ် ခန္ဓာထိုက်တစ်ခုလုံး လေပေါ်မှာဝဲပျံနေတာလား။ သူ့ဘေး ကျန်ခဲ့တဲ့ ခြံတွေ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေက ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ခဲ့သည်။

သူ ခြံတစ်ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ ခြံတွေ ရှေ့တစ်မျှော်တစ်ခေါ်မှာ အများကြီးကျန်ပါသေးလျက် ထိုခြံရှေ့မှာရပ်ပြီး ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်တော့။ ခြေအစုံက သံလိုက်နှင့်ဆွဲထားသလို မရွံ့မရဲ။

“မင်း အခုဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“မြကမ္မလာလို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတဲ့ ခြံရှေ့ကိုရောက်နေတယ်”

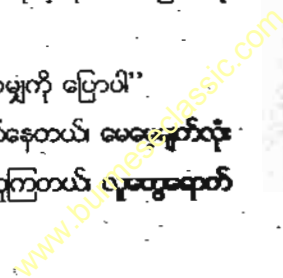
နားထဲမှ တီးတိုးမေးသံကြောင့် ခြံရှေ့မှ ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။ ဘေးမှ

“ဘေးမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ဂုဏ် ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် ဂုဏ်ရယ် အဲဒီခြံထဲကို ခြေဆင်သွားကြတယ်”

“အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့လဲ မြင်သမျှကို ပြောပါ”

“မေပေအခန်းထဲမှာ မေမေ သတိလစ်နေတယ်၊ မေအောက်လုံးမှာ သွေးတွေ မေပေဆီပြေးသွားပြီး မေပေကိုပွေ့ထူကြတယ်၊ ပျံမထွေရောက်

လာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငိုကြတယ်”

“ဟုတ်ပြီ နောက်ထပ်မြင်တာကို ဆက်ပြောပါ”

“အရူး အရူးတစ်ယောက်ကို မြင်နေရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ အဲဒီအရူးက ဘာပြောလဲ”

“ပွဲစားနောင်လတ်လို ဆိုင်ကယ်မျိုး လိုချင်တာ၊ ဟိုနေ့က ဒီခြံကိုဝင်တိုက်ပြီး အထဲကိုမောင်းဝင်သွားတဲ့စတိုင်က စောက်ရမ်းခိုက်တယ်ကွာလို့ ပြောတယ်”

“ဒါဆို မင်းအမေကို ခုလိုဖြစ်အောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်း သိလား”

“သိတယ် နောင်လတ် နောင်လတ် ကျွန်တော့်အမေကို စော်ကားသွားတာ၊ သူ့ကိုသတ်မယ် ကျွန်တော် သူ့ကိုသတ်မှဖြစ်မယ်”

နေသွေး၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသသံတွေပေါက်လာသည်။ မှေးစင်းနေသော မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့စီးကျလာပြီး ဒေါသကြောင့် မေးရိုးများ ထောင်ထလာသည်။

“သတ်မယ် သတ်မယ် လူယုတ်မာ နောင်လတ်”

“နေသွေး နေသွေး ထတော့ အိပ်ရာက ထတော့”

သူ့ကိုလှုပ်နှိုးနေတာကြောင့် နေသွေး မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သတ်မယ် နောင်လတ်ကိုသတ်မယ်”

“နေသွေး သတိထားလေ၊ မင်းအိပ်မက် မက်နေတာ”

ကိုပေါက် ဘေးမှရပ်ကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာဖြင့် သတိပေးသည်။ ဒေါသကြောင့် နေသွေးမျက်နှာမှာ အကြောတွေထောင်ထလျက် နီမြန်းနေသည်။

“ညီလေး မေမေ့ကိုတွေ့လား၊ မေမေ့ကိုတွေ့ခဲ့လား”

ကေသွေး အငမ်းမရ မေးသည်။

“တွေ့တယ် မေမေ့ကို ဟိုကောင်နောင်လတ် စော်ကားသွားတာ”

အသံက ပြတ်သားသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်သော နေသွေး၏ပုံစံက အငြိုးကြီးရန်လိုသောပုံပေါက်နေသည်။

“ရှေ့ ရေသောက်လိုက်ဦး”

ဦးခင်မောင်မြင့် ရေဖန်ခွက် လှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော့်အမေကို စော်ကားတဲ့နောင်လတ်က ခင်ဗျားနဲ့ ဘာပတ်သက်လဲ”

မိုက်ရွှေရဲဆန်သောအမေးကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ပတ်ကိုပတ်သက်ရမယ်၊ ဘယ်မှာလဲ နောင်လတ်၊ ဘယ်မှာလဲ ပြော ပြောစမ်းပါ”

“နောင်လတ်က ဒီမှာမရှိဘူး”

“ဘယ်မှာရှိတာလဲ”

“မင်းတို့ရဲ့အတိတ်ဘဝထဲမှာ”

ဦးခင်မောင်မြင့်စကားကို လက်မခံသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးကြည့်သည်။

“ညီလေး နေသွေး စိတ်ထိန်း စိတ်ထိန်းလိုက်ပါ။ သူက နောင်လတ်နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းမဟုတ်ဘူး”

နေသွေးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တို့သည် ခက်ထန်ခြင်ကြားထဲမှ စီးကျလာသည်။ ဦးခင်မောင်မြင့် လက်ထဲမှ ရေဖန်ခွက်ကို ကေသွေးလှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ရော ညီလေး ရေသောက်လိုက်ဦးနော်”

ရေခွက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မသောက်ဘူး ခုချိန်မှာ ရေကအရေးကြီးလား။ နောင်လတ်ကို သတ်ဖို့က အရေးကြီးတာမဟုတ်လား”

“အေးပါ ကိုယ်သိပါတယ်”

“ဒါဆို နောင်လတ် ဘယ်မှာလဲ ပြော ပြောပါ”

နေသွေး အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်သည်။ နေသွေးပုံစံက သရဲစီးနေတာနှင့်တူနေသည်။ ဦးခင်မောင်မြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး ဆေးမှတ်တမ်းမှာ အချက်အလက်တွေ ရေးချလိုက်သည်။

ပြီးနောက် နေသွေးကို မော့ကြည့်ပြီး

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မာန်”

“ဂုဏ်ဆိုတာက”

“ကျုပ်အစ်ကို”

“မြကမ္မလာဆိုတာကရော”

“ကျုပ်အမေ နေပါဦးခင်ဗျားက ဘာဖို့လို့ ကျုပ်မိသားစုနာမည်မေးနေရတာလဲ”

“ငါက သိချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုဥသချာတယ် ခင်ဗျားက နောင်လတ်လွတ်လိုက်တဲ့လူပဲပြော နောင်လတ် ဘယ်မှာလဲ။ မပြောရင် ခင်ဗျားကိုပါ အရင်ဆုံးသတ်မယ်”

နေသွေး၏လက်တွေက ဦးခင်မောင်မြင့်၏လည်ပင်းကိုညှစ်ရန် လက်လှမ်းရွယ်လာသည်။ ဦးခင်မောင်မြင့် လက်မောင်းကို ဆေးထိုးလိုက်သည်။

“ညီလေး ဆရာ ဆရာ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ခုတင်ပေါ် ဘုန်းခနဲ ပြန်လဲသွားကာ နေသွေးကိုကြည့်ပြီး ကေသွေး စိတ်ပူသွားသည်။

“ဦး ဒါဘာလုပ်တာလဲ နေသွေးကို ဘာကြောင့် ဆေးထိုးလိုက်တာလဲ”

“စိတ်ငြိမ်ဆေးပါ။ သူ့ကို ဒီဆေးမှမထိုးရင် ရူးသွားလိမ့်နဲ့မယ်။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက မြင်လာတဲ့ပုံရိပ်တွေကို ဥပေက္ခာဖြောင့်တော့ရင်း မေ့နိုင်သလောက်မေ့အောင် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ကားကလေးထဲထဲထဲ

၁၅၆ ◊

နတ်ထီး

မျက်ဝါးထင်ထင် အာရုံထဲပေါ်လာတော့ သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွား
တယ်။ သူ မေ့ပျောက်နေတဲ့အရာတွေကို ပြန်ပြီးအစဖော်လိုက်သလိုဖြစ်
သွားတော့ သူ့စိတ်တွေဟာ တင်းနေတဲ့ဘာလုံးတစ်လုံးလို ထပြားပေါက်တဲ့
သွားတာပါပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့ သူ အိပ်ရာကနိုးလာရင် အားလုံးပုံမှန်ပြန်
ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ် မောင်ကေသွေး”

အခန်း (၁၃)

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ”

“နေသွေး မင်းစကားက တာဝန်ခံလှချည်လား၊ ဟိုနေ့ကတော့
အမှုကိုစော်ကားသွားတဲ့ နောင်လတ်ကို သတ်မယ်တာကဲလုပ်နေပြီး
အမှုတော့ မင်းနဲ့မဆိုင်တော့သလိုပါလား”

ကေသွေးကို အားနာ၍ ကိုပေါက်က ကြားထဲမှ မဆီမဆိုင်
ပင်ပိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ညှီလေးရယ် စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုယ်နဲ့မင်းက ဘဝဟောင်းက
အိမ်ကိုတွေလေ၊ အရင်ဘဝက အမေဆိုတာကို သိနေမှတော့ တစ်
စိတ်လောက်တော့ သွားရှာသင့်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါက အရင်ဘဝကအဖြစ်တွေပဲ၊ ဒီဘဝရဲ့ရှင်သန်နေ့ဟိုင်းမှ
မရောချင်စမ်းပါနဲ့”

“မင်း နောင်လတ်ကိုရော မတွေ့ချင်ဘူးလား အဖေ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့အပြင် ငါတို့ကိုပါ သူ့သတ်ခဲ့တာလေ”

“ကျွတ် ပြောပြီးပြီပဲဗျား သူတို့တွေက အတိတ်ဘဝတွေထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီလို့”

“ဟေ့ကောင် နေသွေး မင်းက ဘာအထာလဲကွ”

“ကိုပေါက် အသာနေ”

အားနာ၍ လှမ်းဟန်နေသော ကိုပေါက်ကို ကေသွေး မျက်ရိပ်ပြပြီး လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ညီလေး မင်းဘာမှမမှတ်မိလို့ ငြင်းနေတာဆိုရင် ကိုပေါက်ခံတယ်ကွာ ခုဟာက မင်းလည်းငါလိုပဲ အားလုံးကိုမှတ်မိနေရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို ဇွတ်ငြင်းနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်၊ ဘာသောကထပ်မံလို့ချင်တော့ဘူး”

“မင်း သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တာပဲ”

“ထင်ချင်သလိုထင်ဗျာ”

ဘုဂလန်တွေချည်းပဲ ပြောနေသော နေသွေးကိုကြည့်ပြီး ကေသွေး ဘာမှထပ်မံပြောချင်တော့၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ

“ကောင်ပြီလေ မင်းကအရာအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်မှပေးမင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုသာနေပါတော့ ကိုယ်ကတော့ ဒီရက်ထဲမှာပဲ ကိုပေါက်အမြဲမက်နေတဲ့အိပ်မက်ထဲကနေရာလေးကို သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကေသွေး သူက ငကြောက်ပဲ၊ ခေါ်မနေပါနဲ့ သူ့အစား ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပေးမယ်”

ကိုပေါက်၏တာဝန်သိတတ်သောစိတ်ကို အသိအမှတ်ပြု ပြုပြင်ထား

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုပေါက်ဇာ၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်မနေပါနဲ့၊ ဘာလို့ကြောင့်အလုပ်ပျက်ပါမယ်”

“ဟာ အေးဆေး အလုပ်ကိစ္စအတွက် လုံးဝရှောင်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်စိတ်အဝင်စားဆုံးက အလုပ်ထက် ကိုကေသွေးတို့ရဲ့

ပြဇာတ်ဆန်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မိသားစုတွေအထဲလိုပြန်ပေါင်းစည်းမလဲဆိုတာ အရမ်းသိချင်တယ်”

နေသွေးကို တာဝန်သိစိတ်ကင်းစင်ရန်ကောဟူသော အကြံပြုဖြင့် ခပ်မဲ့မကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကရော ကျန်ခဲ့မှာမို့လား”

“ဟင် မင်းက လိုက်မယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ကျန်ခဲ့တော့ အာလုပ်မှာလဲ”

“လိုက်မှာပေါ့”

“မင်းပဲ အမျိုးမျိုး ယောက်ျားပဲကွာ ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ့” ကိုပေါက် စိတ်မရှည်စွာ ပြောသည်။

“ညီ မင်း မင်းတကယ်လိုက်မှာလား”

ကေသွေး ခုမှပင် ရယ်နိုင်တော့သည်။

“တကယ်တော့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုခုကိုကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့အဖေ မြာမ္မလာက သက်ရှိ ထင်ရှားရှိသေးတယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ အဖေမရှိတော့ဘူး နောင် လတ်ဆိုတဲ့လူလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ အဲဒီလူကို လက်စားချေမယ်လို့သာ ပြောနေတာ သူ့မှာတပည့်တွေကို ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေ အရင်ဘဝကလို ထပ်အသတ်ခံရရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို သတ်မှုနဲ့ထောင်ကျမယ်ဆိုရင်တောင် ခုလောက်ဆို လွတ်လာလောက်ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ထဲမှာပဲ သေ သွားလောက်ပြီလား။”

စစ်မရောက်ခင် ပြားကုန်နေသော နေသွေးကိုကြည့်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကြမ္မာအတိုင်းပေါ့။ တို့နှစ်ယောက် သဘော တူညီမှုရသွားပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန်ပဲ ခရီးထွက်ဖို့ လုပ်ကြတာပေါ့။”

ကေသွေး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နေသွေး ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိတော့ သူလည်း ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ရတော့မှာပေါ့။

“ဒေါ်လေးရေ ဒေါ်လေး ဂုဏ်မာန်တို့ ပြန်လာပြီဗျ။ ရွာထိပ်မှာ ရောက်နေပြီ။”

အိမ်ပေါ်ကို အမောတကော ပြေးတက်ပြီး အော်ဟစ်လာသော စိုးမြင့်စကားကြောင့် လက်ထဲမှ ဂုဏ်တော်ပွားနေသော ပုတီးကိုယ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျရသည့်အပြင်

“ဘယ်လို ငါ့ ငါ့သားတွေ ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဟုတ်တယ်”

“နင်တကယ်ပြောတာလား။ ငါ မျှော်နေမှန်းသိလို့ နင် တမင် ညှာပြောနေတာလား စိုးမြင့်”

“ဟာ ဒေါ်လေးရယ် ကျွန်တော်က ညှာပြောစရာလား။ အကယ်ပြန်လာတာ။ သူတို့ကို ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့တစ်အပ်မြင်ခဲ့တာ။ သူတို့က ဒေါ်လေးကိုမေးနေလို့ မင်းတို့အဖေ ကျန်းကျန်းမာမာပဲလို့ အတင် ပြောခဲ့သေးတယ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင်လည်၍လာ သည်။

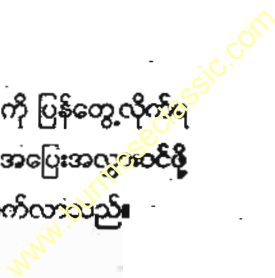
“အောင်မလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့သားတွေ ပြန်လာပြီတဲ့။ ငါ့စောင့်ရကုန်းနပ်သွားပြီ”

သားတွေပြန်လာပြီဆိုသည်နှင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ အသံတွေပင် မြင့်ကာ ဟိုတန်းကလို သွက်လက်တက်ကြ၍နေသည်။ ဘုရားခန်းထဲ နှုတ်ကား အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။

“သား ငါ့သားတွေ”

“မေမေ”

အနှစ်နှစ်အလလ ကွဲကွာနေသော မိခင်ကို ပြန်တွေ့လိုက်၍ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလုံးတွေဆိုကာ ခြံဝင်းထဲသို့ အပြေးအလွှားစင်ဖို့ ခြိတ်ခါးကို အဖွင့် ဦးနှောင်လတ်က ဘွားခနဲ ရောက်လာသည်။

“ဟင် ဟဲ့ကောင် နောင်လတ် နှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့သားတွေကို နှင်ဒုက္ခထပ်ပေးဦးမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့လက်တစ်ဖက်ကို နှင်သားတွေဖြတ်ခဲ့တာလေ၊ ဟောဒီ ငါ့မျက်နှာပေါ်က ကန့်လန့်စင်းအရာကြီးတွေ အဲဒီဒဏ်ရာတွေ အတွက် အကြွေးယူဖို့ ငါလာတာ”

“အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်စမ်း နောင်လတ်၊ နှင်လက်တစ်ဖက်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ နှင်အကုသိုလ် နှင်ဖိစီးပြီး ဒဏ်ခတ်ခံလိုက်ရတာလဲ၊ ငါ့သားတွေမှာ အပြစ်မရှိဘူး”

ဒေါ်မြကမ္မလာ အိမ်ပေါ်မှ ကျိုးပြီး အော်ဟစ်၍ပြောလိုက်သည်။ ခြေလှမ်းတွေက အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကားထစ်တွေမှ ဒရောသောပါး ဆင်းပြေးလိုက်သည်။

အိမ်အောက်ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ ဦးနှောင်လတ် လက်ထဲမှ ဓားကိုဝင်လှသည်။

“မေမေ မေမေ”

သားနှစ်ယောက် အလန့်တကြား ဝင်ဆွဲသည်။

“လွတ်ကြစမ်း ငါ့သားတွေကို ဒီတစ်ခါ ဒင်းလက်နဲ့မသေအောင် အမေကာကွယ်မယ်၊ အမေ ဒင်းကိုသတ်မယ်”

ဦးနှောင်လတ် ဓားကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၍ ဒေါ်မြကမ္မလာ လှ၍မရ။

“ဒီတစ်ခါလည်း နှင်သားတွေကို နှင်ကာကွယ်နိုင်မလား ကြည့်”

စမ်းပါဟာ၊ ငါ့လက်ချက်ကြောင့် နှင်သားတွေ ထပ်ပြီးသေစေရမယ်”

ဦးနှောင်လတ် လက်တစ်ဖက်ဖြတ်နေပေမယ့် အားကသန်ခဲထင်၊ လက်ထဲမှဓားကို အတင်းလှနေသော ဒေါ်မြကမ္မလာကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

“ဟင် မေမေ မေမေ”

မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားသော ဒေါ်မြကမ္မလာကို သားနှစ်ယောက် ပြေးကူသည်။

ဦးနှောင်လတ် တဟားဟားနှင့် ကြောက်စရာကောင်းအောင် နှယ်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါသတ်မယ်၊ မြကလေးနားမှာ မင်းတို့တိလူးနှစ်ထောင် မရှိစေရဘူး၊ အားလုံးသတ်ပစ်မယ်၊ ကဲ သေစမ်းကွာ”

ပြောလည်းပြော လက်ထဲမှ ဓားကိုလေထဲ ဝေခနဲ မြှောက်ရမ်းလိုက်သည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်သည်။

“အား အမလေး သား သား”

“မြ မြ”

သားတွေ၏သွေးသံရဲ့ခံမြင်ကွင်းတွေကို မကြည့်ရဲ၍ ချိတ်ထားသော ဒေါ်မြကမ္မလာ၏မျက်လုံးတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်နှိုးခေါ်လိုက်

သော အသံနှင့် အထိအတွေ့ကြောင့် ကမ္ဘာပျက်ကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်ခွင့်
သူတစ်ယောက်လို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးတွေ့ခဲ့ရတာ အသားတွေတစ်ထပ်
ဆတ် တုန်ယင်နေသော ဒေါ်မြကမ္ဘာ့လက် အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ ဒေါ်စိုး
စိတ်ပူသွားသည်။

“ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အိပ်မက်တွေ မက်နေပြန်ပြီလား
မြ”

“သား ကျွန်မသားတွေကို ဟိုကောင်နောင်လတ် ထပ်ပြီ
သတ်ပြန်ပြီ မဖိုးရယ်၊ သားတွေက မြဆီကို ပြန်လာတာ ခြံဝရောက်နေ
ဟိုကောင်အယုတ်တမာ ဝင်လာပြီး ရန်ထပ်ရှာတယ်”

ရှင်းပြနေသော အသံတွေမှာ သောကကြောင့် တုန်ယင်လှုပ်
မော့၍နေသည်။ ဘဝမှာ စပြီးရှင်သန်ခဲ့စဉ်ကတည်းက နောင်လတ်
နောင်ယုတ်မှုဒဏ်ကို ဘဝတွေသေဆုံးသွားကြတာတောင် မလွတ်မြောက်
နိုင်တော့ဘူးလား။

ဝဋ်ကြွေးကြီးလွန်းသော သားတွေအတွက် ယူကြီးမချစ်စရာ
ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

“သားတို့ သားတို့ မြဆီကို ပြန်လာကြလိမ့်မယ်၊ မြသိနေတာ
မဖိုးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင် နောင်လတ်က အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး
မြ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မြကိုအကြံပေးပါဦးနော်”

“မြရယ် ညည်းသားတွေက ညည်းဆီကို ဘယ်လိုပြန်လာ

တော့မလဲကွယ်၊ ဖြစ်မလာနိုင်တာကို မျှော်လင့်ချက်အကြီးကြီးထားပြီး
ဆိုက်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဒုက္ခမပေးပါနဲ့လား။ ကြာရင် မြရဲ့ကျန်းမာရေးတွေ
နီထက်ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်၊ ညည်းဘဝထဲက ညည်းသားတွေ ထွက်သွား
ထား အနစ်နစ်ဆယ်ကျော်ပြီလေ”

ဒေါ်စိုးမိုး၏ဖျောင်းဖျစ်ကားကို ဒေါ်မြကမ္ဘာ့ လက်မခံ၊ ခေါင်း
တို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါရမ်း၍

“နစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မြရဲ့သားတွေ မြဆီကို ပြန်
တို့ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြောသွားကြတာ သားတို့
ပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့”

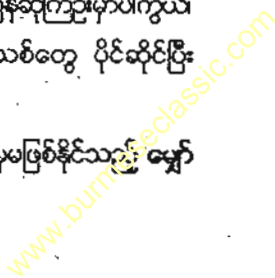
ပြောနေရင်းဖြင့် အသံတွေက ငိုသံအက်ကွဲလာသည်။

“သားတို့ရယ် မေမေဆီကို မြန်မြန်ပြန်လာကြပါတော့၊ သားတို့
ဧည့်တော် မေမေဘဝတာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးကွယ်၊ ပြန်လာကြ
ပါ၊ ပြန်လာကြပါတော့ကွယ်”

ဒေါ်မြကမ္ဘာ့ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသည်မို့ ဒေါ်စိုးမိုး သက်
ပြင်းမောကို ဟင်းခနဲ ချကာ

“ကံမကုန်သေးရင်တော့ မြတို့သားအမိ ပြန်ဆုံကြဦးမှာပါကွယ်၊
ခြံသားတွေက မြကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ သူတို့ဘဝသစ်တွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး
ပြန်လာနိုင်ကြပါစေကွယ်”

ဘဝသစ်စပြီး ပြန်လာဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်သည့် မျှော်
လင့်ချက်ကြီးပါ။

၁၇၆ ◊

နတ်ကလေး

သူတို့ သေဆုံးသွားကြပြီးမှတော့ ဒီဘဝထဲကို ဘယ်လို ပြန်လာ
နိုင်ကြတော့မှာလဲ။

မျှော်လင့်ကင်းစွာ ဆက်ပြီးမျှော်လင့်ကင်းစွာ ပေါ့ မြရယ်။ မြဘဝ ဆုံးတဲ့
အထိ မျှော်လင့်ခွင့်ရှိသေးတာပဲ။

အခန်း (၁၄)

“ကိုပေါက်ရော”

ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး လွယ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင်
ထိုင်စောင့်နေသော နေသွေးကို မေးလိုက်သည်။

“သူဖျားနေပြီလေ၊ ညက မိုးတအားချုပ်မှ ရေချိုးတော့ ဖျား
ပြီပေါ့”

“ဒါဆို သူ မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“လိပ်စာပေးခဲ့တယ်၊ နောက်မှလိုက်လာလိမ့်မယ်”

ကေသွေး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အသင့်မှာပေးထားသော လက်
ဖက်ရည်ကို ဝိုက်အဆာပြေရန် သောက်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေး ထမ်းပြီး
ကြော်လာချပေးသည်။

“ကိုယ် မမှာဘူးလေ”

“ကျွန်တော် မှာပေးထားတာလေ၊ ခရီးထွက်မှာဆိုတော့ ဗိုက်ကိုပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြည့်ထားမှပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ ညီရာ”

အရင်ဘဝက ညီအစ်ကိုအချင်းချင်းထားသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရားသည် ဒီဘဝအထိ မကုန်ခမ်းသေးဘူးပဲ။

“နေသွေး”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် ရပ်ပြီးခေါ်နေသော သူ့မင်းနှင့်ကြုံရွယ်သူ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စားနေသော ထမင်းကြော်ပင် အရသာမခံနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“လာလေ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြသည်။ သူ့မင်းက နေသွေးဘေးနားမှ ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကြုံရွယ်သူ့က ကေသွေး၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ခရီးထွက်ကြမလို့ဆို နေသွေး”

“ဟုတ်တယ် သူ့မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုပေါက် ဖုန်းဆက်တာ သူကတော့ ဖျားနေလို့ မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူးတဲ့၊ နင်တို့ သွားတွေ့ချင်ရင် လမ်းထိပ်က ကောင်းသန့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ ချိန်းထားတယ်ဆိုလို့ လမ်းမှာ စားသွားဖို့ မုန့်လေးဘာလေး လာပို့တာ”

“ကျွတ် သျှင်မင်းရာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ သွားတာ အဲဒီဝန်စည်စလယ်တွေ မလိုပါဘူးဟာ၊ အဲဒီကောင် ငပေါက် သက်သက်မဲ့ အာချောင်တာ”

“အို အာချောင်စရာလား နေသွေးရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ခရီးထွက်မယ့်ကိစ္စကို သျှင်မင်းလည်း သိထားသင့်တာပေါ့၊ ဒါပဲနော် ကိုပေါက် လိုက်လာခဲ့ရင် သျှင်မင်းတို့ညီအစ်မတွေလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“နေသွေးတို့ဆီကိုပေါ့”

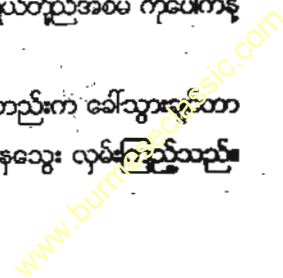
“ဟာ ဟိုမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှန်းတောင် ယေသေးတဲ့ဟာကို”

“ကြုံရွယ်လည်း ပြောနေပါတယ်၊ သျှင်မင်းက လိုက်မယ်ရည်းပဲ လုပ်နေတာ နေသွေးရဲ့”

တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နားထောင်နေသော ကြုံရွယ်ပါ ဝင်ပြော၍ ကေသွေးလည်း မနေသာတော့။

“ကိုယ်တို့ ဟိုမှာ မေမေနဲ့လည်းတွေ့တယ်၊ နေရာထိုင်ခင်းက အစ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်တော့ ကြုံရွယ်တို့ညီအစ်မ ကိုပေါက်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ကေသွေး စိတ်ဆန္ဒအရဆိုရင် ခုကတည်းက ခေါ်သွားလှင်တာပါ။ လောကွတ်ချော်နေသော ကေသွေးကို နေသွေး လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။

“တကယ်နော် သျှင်မင်းကလေး ခရီးအရမ်းထွက်ချင်တာ၊ ထွက်စရာလည်စရာ နေရာမရှိလို့ ရန်ကုန်မြို့ပြကြီးက အရမ်းမွန်းကြပ်တော့ တစ်ခါတလေ နယ်တွေတာတွေ ခရီးထွက်ရတဲ့အရသာကို အရမ်းတောင့်တတယ် သိလား”

“ဒီမုန်တွေက ကိုကောသွေးတို့အတွက်အပြင် ကိုကောသွေးအဖေရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ကြံရွယ်တို့က လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်တာပါ။ ဇေဖြစ်အောင် ပေးပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ ကျွန်တော်တို့ ပေးလိုက်ပါမယ်”

သွားခါနီးလာခါနီး လူကိုမခွဲနိုင်အောင်လာပြီး နှုတ်ဆက်ရလားဟု ကောသွေးရင်ထဲ မချီတင်ကဲ ဖြစ်မိသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ဆုံဖူးတာနဲ့ ဒီလောက်ထိ စွဲလမ်းသွားမိသည့် ကိုယ့်နှလုံးသားကပဲ အပေါ်စားဆန်နေတာများလား။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ရင်မခုန်ဘူးခဲ့ဘဲ ကြံရွယ်ရူးနှင့်တွေ့မှ ရင်ခုန်တာကတော့ အပေါ်စားဆန်သည့်ရင်ခုန်သံဟု ယိုးစွပ်၍ မရ။

ရထားသည် စည်းချက်နှင့်အတူ ယိမ်းတိုးနေသည်မှာ ကောသွေးနှင့်နေသွေးကို ချောသိပ်နေသလိုပင်။ မျက်လုံးတို့မှေးစင်း၍လာသည်။

ရထားသံ တဂျွန်းဂျွန်းကို မနှစ်မြို့ပေမယ့် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော သဘာဝရှုခင်းတွေကိုကြည့်လာရ၍ စိတ်အစဉ်မှာ ဖြတ်တိုက်လာ

သော လေထုနှင့်အတူ ကြည့်လင်လတ်ဆတ်ကာနေသည်။

မနက်ကာတည်းက မနားတမ်း ခုတ်မောင်းနေသော ရထားပေါ်တွင် ခရီးသည်အမျိုးမျိုး အတွေးကိုယ်စီ စိတ်ခံစားမှုကိုယ်စီနှင့် ရထားကြီး သယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာကြရသည်။

စားသူကစား ငေးသူကငေး အိပ်ငိုက်သူကအိပ်ငိုက် စားဖတ်သူက စားဖတ်နှင့် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်ပင် သတိထားမိကြပုံပေါ့။

ရထားက တံတားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်နေသည်မို့ နေသွေးများနေသော မျက်လုံးတွေဖွင့်ကာ တံတားအောက် မြစ်ထဲတွင် သောင်ထွန်းနေသော မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်ထဲသို့ သတိရစရာတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။

မြေကျင်းဝတ်ခန့်ရှိသော ရေကြည်ကြည်စီးကြောင်းလေးတွေနှင့် ထူးစွာရှိနေသော မြင်ကွင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသောမြင်ကွင်းကြောင့်

“ဟင်”

နေသွေး တအံ့တဩဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘောင် လက်ထောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်”

နေသွေးက ဂုဏ်ဟုခေါ်လိုက်သဖြင့် ကောသွေး မှေးစင်းနေသော မျက်လုံးတို့ဖွင့်ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဟင်”

“ပြေး ပြေးတော့ ရေ ရေတွေတက်လာတော့မယ် ဒီမြစ်တစ်ခုလုံး ရေတွေပြည့်လို့လာတော့မယ် မြန်မြန် ပြေး ပြေး”

အကောင်းအတိုင်းရှိနေသော နေသွေး၏သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်သံကြောင့် ကေသွေး ထိုင်ရာမှ ထကာ ရထားပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ ကိုယ်တစ်ဝက်ထွက်ပြုနေသော နေသွေးကို ကပျာကယာ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“မာန် ညီလေး စိတ်ကိုထိန်း စိတ်ကိုထိန်းစမ်း”

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရပြေးမြင်မိ၍ ခုလို ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အော်ဟစ်နေသည်ဆိုတာကို ကေသွေး ကောင်းကောင်း သဘောပေါက် ပါသည်။

နေသွေး၏သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်နေသော ပုံကိုကြည့်ပြီး ခရီးသည်တွေပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပြီး အကြည့်တွေအားလုံး စုပြုံရောက်လာသည်။

“ဂုဏ် ပြေး အား ငါ ငါကြောက်တယ်၊ ရေတွေ လာပြီ ရေတွေလာပြီ”

ကေသွေး ရင်ဘတ်ထဲ ခေါင်းအတင်းတိုးဝင်ကာ သတိလက် လွတ် အော်ဟစ်နေသော နေသွေး၏ဟန်မှာ ဟိုးငယ်စဉ် ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုး ကြုံစဉ်တုန်းက ထိတ်လန့်မှုမျိုးနှင့် တစ်ပုံစံထပ်ဖြစ် သည်။

“ညီလေး မာန် မကြောက်နဲ့တော့လေ၊ တို့တွေ ရေဘေးက လွတ်လာလို့ ရထားပေါ်တောင် ရောက်နေပြီလေကွ သတိထားပါဦး”

ထိတ်လန့်နေသော နေသွေးကို သိုင်းဖက်ကာ နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် နေသွေး၏အကြည့်တွေသည် ရထားပေါ်မှ မြင်ကွင်းကို အရူးတစ်ယောက်၏ ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးအကြည့်မျိုး ဖြင့် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“တ တကယ်လား တကယ်လွတ်လာပြီလား”

“တကယ်ပေါ့ ညီလေးဇ၊ ဟိုမှာကြည့် ခရီးသည်တွေလည်း ပျံနေတယ်လေ”

ဒီတော့မှ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာပြီး တံတွေးတစ်ချက်ကို မျိုချ တာ

“တော် တော်သေးတာပေါ့ ရေ ရေလုံးကြီးက ဖောမရေလုံး ကြီး၊ အဲဒါကို မလွတ်လို့ကတော့ သေပြီ”

နေသွေး ဘာတွေပြောနေသည်ဆိုတာကို ကေသွေးသာ နားလည်နိုင်ပေမယ့် ဘေးဘိဝံသာမှ ဝိုင်းကြည့်နေသော ခရီးသည်တွေက တော့ သိနိုင်မည်မထင်၊ နေသွေးဟာ စိတ်ရောဂါသည်လား ဆေးကြောင့် နေသည့် မူးယစ်ဆေးဝါးသမားလားဟူသော သံသယအကြည့်တွေဖြင့် ကြည့်ကာ တီးတိုးဝေဖန်ပြောဆိုကြသည်။

“ရော့ ရေသောက်လိုက်ဦး”

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ရေသန့်ဘူးကိုထုတ်ပြီး ရေငိုင်းသောက်သည်။

ရေကိုမော့သောက်ပြီးမှ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချကာ

“ဒီမြစ်ကိုလေ ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။ မေမေက အန္တရာယ်ရှိတယ် မသွားနဲ့လို့ တားနေတဲ့ကြားက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရေလာကူးကြတာလေ။ သဲသောင်ပေါ်မှာတင်နေတဲ့ ရေကြည်ကြည်လေးတွေထဲမှာရှိနေတဲ့ ပုစွန်ဆိတ်နဲ့ ငါးသားပေါက်လေးတွေကို ဖမ်းနေတုန်း ကျွန်တော်တို့အနောက်တက်က ရေတွေ အော်သံပေးပြီး အလုံးအရင်းနဲ့ ထိုးတက်လာတာလေ။ ကံကောင်းလို့ မြစ်ဘေးက လမုတောတွေထကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့မသေတာ”

အရင်ဘဝက အသတ်လုခဲ့ရသော အမှတ်ရစရာအကြောင်းအရာကို ပြန်ပြောပြနေသည့် နေသွေးကိုကြည့်ပြီး ကောသွေးရင်ထဲ ပြောမပြတတ်အောင် ပီတိဖြစ်လာသည်။

ညီလေးလည်း သူ့လိုပဲ တရေးရေးမှတ်မိလာပြီ။ ဆန်းကြယ်လှသော ကံကြမ္မာ၏ရှေးဩယ်မှုက ပြဇာတ်ဆန်လွန်းတာမို့ ထိုပြဇာတ်ထဲမှာ ပါဝင်ကပြခွင့်ရခဲ့သည့် ကိုယ့်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ကံကြမ္မာသည် ဆိုးသည်လား၊ ကောင်းသည်လားဟုပင် မဝေခွဲချင်တော့။

“ငါ့ညီ အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိသွားပြီပဲ”

“အဲလိုပဲ ပြောရမလား။ ကျွန်တော် မြင်နေရတဲ့မြင်ကွင်းတွေက ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားရှေ့ ထိုင်ကြည့်နေရသလိုကို လုံးဝထင်ထင်ရှားရှားပဲ အသံတွေကိုပါ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြောနေသလို ပီပီသသ ကြားနေရတာ”

“အဲဒါ တို့ညီအစ်ကိုတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝဟောင်းက အထဲဝင်ခန်းအချို့ပဲ။ ညီလေး ဒါတောင် မင်းပြန်ကြည့်ခွင့်မရသေးတဲ့ အထဲဝင်ခန်းတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ အဲဒီဇာတ်ဝင်ခန်းတွေထဲမှာ တချို့က ပီတိဖြစ်လောက်အောင်ကို စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတယ်။ အချို့ပြကွက်တွေကတော့ အရှင်လတ်လတ် အသက်စွက်ချင်လောက်အောင်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမြင်ကွင်းတွေကို အချို့တွေ အသံတွေအားလုံးဟာ ငါတို့အမေ လူ့လောကကြီးထဲမှာ အတိရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် သူ့အလိုလို ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့အမေ ရှိနိုင်ပါတော့မလား”

“တို့ညီအစ်ကိုတွေကို ဘဝအသစ်ပြန်ပေးတဲ့ ကံကြမ္မာက မေမေနဲ့တော့ လောကကြီးထဲက ခေါ်ထုတ်မသွားလောက်သေးဘူးလို့တော့ ငါ့ညီစိတ်ထဲမှာ လုံးဝယုံကြည်နေတယ်။ မေမေသာ လောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်လျက်မရှိတော့ဘူးဆိုရင် တို့ရဲ့ဘဝသစ်မှာ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေကို ပြန်သတိရလည်း ဘယ်မှာလဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ”

အားတက်စရာကောင်းသော စကားမို့ နေသွေး အားတက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရွာကိုရောက်ဖို့ တစ်ဘူတာလောက်ပဲ လိုတော့မယ်နော်”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ဖုန်းသက်ခွင့်သာရှိရင်လေ မေမေရေ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာ

နေပြီလို့ ကြံပြီးမှန်းဆက်ထားချင်တယ်ဗျာ”

ကလေးဆန်သွားသော နေသွေး၏စကားကြောင့် ကေသွေး ပြုံးလိုက်ပြီး

“အေးကွာ ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ မေပေ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်လက် စတည်း မှတ်ခဲ့ရမှာ”

“ဟာ ဂုဏ်ကလည်း မဖြစ်နိုင်တာက စပြောပြီ”

ပြောရင်းဖြင့် နေသွေး ရယ်သည်။ ရယ်နေရင်းမှ

“ခြောက်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တော့ ရှိမှာပဲ။ မေမေက

အရမ်းလှတော့ အရွယ်တော့ မကျလောက်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်ရင် မှတ်မိပါဦးမလား”

“သွေးက စကားပြောတယ်လေ၊ မမှတ်မိစရာအကြောင်း မရှိတာ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မိခင်အကြောင်း ဖောင်ခွဲအောင်ပြော လာ၍ သူတို့ကိုရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့၏။

ရထားရပ်သည်နှင့် ခြေလှမ်းတွေက အင်အားအပြည့်ဖြင့် သွေး လက်နေကြသည်။

ရွာထဲကို တန်းဝင်၍မဖြစ်သေး။ သူတို့ပုံစံနဲ့ စတိုင်ကို အတိအကျ ဂုဏ်နှင့်မာန်တို့၏ဝတ်စားဆင်ပုံမျိုး ဖန်တီးဝတ်ဆင်ပြီးမှ မေမေ ရှေ့သို့ ဝင်ရမည်။

ဒီပုံအတိုင်းဝင်လျှင် ဘယ်က လမ်းသရဲတွေလဲဟု ထင်ရှား

ပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် ဧရပ်တစ်ခုထဲဝင်ပြီး စတစ်ကော်လာ ကချင်မှဆိုး ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ဆံပင်ကိုဆီလိမ်းပြီး ပြောင်တင်းနေအောင် ပြီးသင်လိုက် သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပုံစံ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်လိုက်ကြပြီး

“ခုကစပြီး ငါတို့နာမည် ဂုဏ်နဲ့မာန်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ နော်”

“အိုကေ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။

“နေပူတယ် ဟိုညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

“ဘာလဲ မောနေပြီလား”

“မောလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ တိုညှီအစ်ကိုတွေ ဆော့ခဲ့တာလေးကို ပြန်မြင်ယောင်လာလို့ပါ”

“အေးလေ ငါတို့တွေသာ ဘဝသစ်နဲ့ ပြန်ပြီးရှင်သန်လာကြတယ်၊ ဒီအပင်ကြီးကတော့ ခုချိန်ထိ ဘဝမပြောင်းဘဲ ရှင်သန်နေတုန်းပါ။ ညောင်ပင်ကြီးက တိုနှစ်ယောက်ကို သူ့အပင်အရိပ်အောက်မှာ ဆော့သွားတဲ့ဂုဏ်နဲ့မာန်ဆိုတာကို မှတ်မိပါတော့မလား”

ကေသွေး ရင်ထဲမှာ မောရုဏှာဖြင့် အပင်အိုကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် အပင်အိုကြီး၏ကိုင်းတွေမှ ညောင်ရွက်တွေ တဖွဲဖွဲ ကြွေကျလာသည်။

“ဟာ ဟေး ငါတို့ကိုမှတ်မိတယ်ကွ၊ မှတ်မိတယ်၊ ညောင်ပင်ကြီးရေ မင်္ဂလာပါ ခွဲနေရတာကြာလို့ လွမ်းနေပြီလားဗျ”

ကြွေကျလာသော ညောင်ရွက်တွေကို လိုက်ဖမ်းရင်း နေသွေးကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်ကာ ညောင်ပင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲကွ ငါ့ကိုယ်တော် စက်တော်ခေါ်နေတာကို မထိတ်သာမလန့်သာဖြစ်အောင် အော်ဟစ်နေတာ ဟမ်”

“အဲ”

“ဘယ်ကလဲ”

အခန်း (၁၅)

ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားသော ရွာအပြင်အဆင် လမ်းမကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြသည်။

“ဝါး အရင်ကလို ဖုန်တွေတထောင်းထောင်းမထဘဲ ကွန်ကရစ်လမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလား”

“အေးကွ မြို့ကြီးပူကြီးတွေတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုနယ်မြို့လေးတွေလည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပြီပဲ”

“ဂုဏ် ဟိုးမှာ လှမ်းမြင်နေရတာ ငါတို့ရဲ့ပဲဆီစက် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ် ဟား လွမ်းလိုက်တာကွ၊ ခုမှပဲ ငါ့စိတ်တွေ လူမှန်နေရာမှန် ပြန်ရောက်လာသလို ခံစားရပြီး စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်လာတယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး မေးဆတ်ပြကာ

“ဒီ ဒီအသံကို ကြားဖူးတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ် ရင်းရင်းနှီးနှီးကို ကြားဖူးတာ”

ကေသွေးက အရင်ဆုံး သတိရသွားဟန်ဖြင့်

“ဟာ တာရိုး တာရိုးအသံပဲ”

“ဟင် တာရိုး ဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား ညောင်ပင်ကြီး၏အနောက်ဘက်သို့ ပတ်ပြီး

ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ တကယ် ဝံတာရိုးပဲ”

ဟိုးအရင်ကလို ငယ်ရွယ်သည့်အရူးတာရိုး မဟုတ်တော့။ ဆံပင်တွေရှည်ကာ ပါးသိုင်းမွှေးတွေဖြင့် အသက်ကြီးရင့်လာသော တာရိုးဖြစ်နေသည်။

“တာရိုး တာရိုး”

ကေသွေး ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသော တာရိုးခေါင်းထောင်လာသည်။ ကေသွေးနှင့်နေသွေးကိုမြင်သည်နှင့် ညောင်ပင်အဖြစ်ခွဲကြားတွင် လှဲအိပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး

“ဂုဏ်မာန် ဂုဏ်မာန် ဟာ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

ဂုဏ်နှင့်မာန်ကို တစ်ခါတည်း တွဲခေါ်တတ်တာ ဒီရွာကလူတွေ၏အကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“မင်း ငါတို့ကို ခုတ်မိလား”

“ဟာ မင်းတို့နှစ်ကောင် ငိုကိုပတ်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ကောင်တွေ ခုတ်မိပဲနေလားကွ”

“ငါတို့က ဘာပတ်လို့လဲ”

“နောင်လတ်လိုဆိုင်ကယ်မျိုး ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ဝယ်မပေးဘဲ ရွာကပျောက်သွားတာလေ”

နောင်လတ်ဟူသော နာမည်ကြောင့် ရင်ထဲကအဖျော်တွေ ဝုန်းခနဲ လွင့်စင်သွားသလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။

“ဝယ်ပေးမှာပေါ့ ဝယ်ပေးမလို့ ရွာကိုပြန်လာတာလေ”

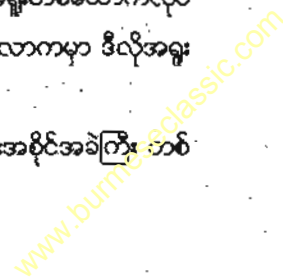
“တကယ်လား တကယ်ဝယ်ပေးမှာနော်”

“အေးပါ ဒါနဲ့ ငါ့အမေရော”

မေးသားမေးရသည် နှစ်ယောက်စလုံး၏ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည်။ တာရိုးထံမှ ထွက်ကျလာမည့်အဖြေကို နားထောင်ဖို့ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

“မင်းအမေလား ရှိပါ့ ရှိပါ့ တစ်နေ့ ဘစ်နေ့ မင်းတို့ညီအစ်ကိုပြန်အလာကို အိမ်ပေါက်ထိုင်ပြီး စောင့်နေတာ အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ အဟိ ခိ ခိ မင်းအမေက သားရှူးကွ သားရှူး၊ လောကမှာ ဒီလိုအရူးမျိုး သူတစ်ယောက်ပဲရှိသေးတာ”

ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်သော ဝမ်းသာခြင်းအစိုင်အခဲကြီး ဘစ်ဆိုကာ

“ဒါ ဒါဆို ငါ့ ငါ့အမေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးတယ်နော်”

“ရှိပါတယ် ဟား ဟား ငါသွားပြေးပြောပေးမယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ့ကို ဆိုင်ကယ်ရယ် ဟန်းစုန်းတစ်လုံးပါ ဝယ်ပေးနော် ဟား ဟား ဟား ဟား”

“စိတ်ချ ဝယ်ပေးမယ် ဝယ်ပေးမယ်”

“ဝေး ဟေး ဟေး ဂုဏ်မာန် နှစ်ကောင် ပြန်လာပြီ၊ ဂုဏ်မာန် နှစ်ကောင် ပြန်လာပြီ၊ ငါ ဆိုင်ကယ်စီးရတော့မယ်၊ နောင်လတ်ထိ ဆိုင်ကယ်စီးရတော့မယ်၊ ဟီး ဟီး ဟား ဟား ဟား ဟေး ဟေး ဟေး”

တာရိုး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုပင် မစောင့်တော့ ရွာထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်၍ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ကဲ ရှေ့ပြေးကတော့ သွားပြောပြ၊ ငါတို့ မေမေဆီသွားကြ ရအောင်”

ဂုဏ်နှင့်မာန် အားအင်အပြည့်ပါသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ရွာ ထဲဝင်လာလိုက်ကြသည်။

ဒီနေ့ဟာ ဘဝမှာဖြတ်သန်းလာသမျှ ပျော်ရွှင်စရာအကောင်း ဆုံးနှင့်အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံးနေ့ရက်တစ်ရက် ဖြစ်ပါသည်။

မေမေရေ သားတို့ ကတိအတိုင်း မေမေဆီ ပြန်လာပါပြီ။

အခန်း (၁၆)

“ဝေး ဂုဏ်မာန် နှစ်ကောင် ပြန်လာပြီကွ ဟား ဟား ငါ ဆိုင်ကယ်ခွရတော့မယ် ဆိုင်ကယ်ခွရတော့မယ် ဂျီ ဂျီ ပလို့ဂျီ ခွီ ခွီ ဒီ ဒီ”

ရွာရိုးတစ်လျှောက် အော်ဟစ်ကာ ခုန်လာသော တာရိုးစကား ကြောင့် ကြားရသူအားလုံး ခါတိုင်းထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီး တာရိုး နားကပ်လာကြသည်။

“ဟေ့ကောင် တာရိုး ဘာရယ် ဘယ်သူပြန်လာတယ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာ၏တူ နှမ်းဆီပုံကြီးထမ်းကာ လာရင်း တာရိုး တို့ လှမ်းမေးသည်။

“ဂုဏ်မာန် ဂုဏ်ရယ်မာန်ရယ် မာန်ရယ်ဂုဏ်ရယ် ဆိုင်ကယ် ဝယ်ပေးမှာတဲ့ အဆစ်အနေနဲ့ ဟန်းစုန်းလည်း ဝယ်ပေးမှာ ဟဲလို့ တဲလို ဟဲလို ပြောရတော့မယ်”

လက်သန်းနှင့်လက်မထောင်ကာ နားတွင်ကပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ခွ
စီးသလို ဟန်လုပ်ပြောနေသော တာရိုးစကားကို ဘယ်သူမှ မယုံကြည်
ကြ။

“ဟွန်း ဟိုကဖြင့် သေလို့ အရိုးတောင်ဆွေးနေလောက်ပြီ
သူက စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတုန်းပါ ဦးသက်ရယ်”

“အေးလေ အရူးဆိုပြီး လျှောက်ပြောချင်တာတွေ ပြောနေ
တယ်”

“ကဲ လာပါအေ ပဲနှုတ်ဖို့နောက်ကျနေပြီ ဒီအရူးစကားကို
အဖက်လုပ်မနေနဲ့”

“ဟဲ့ သောက်ကောင်မတွေ လူကသာ ရွာချင်ရူးမယ် ငါ့မျက်လုံး
တွေက မရူးဘူး။ ငါကိုယ်တိုင် တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ၊ အခု သူ့အမေကို
သွားပြောမလို့”

ကိုသက် မနေသာတော့။

“ဟေ့ကောင် တာရိုး လျှောက်မပြောနဲ့ ဟိုက အဟုတ်ထင်ပြီး
ဝမ်းသာ မဟုတ်ရင် ရောဂါထပ်တိုးလာမယ်”-

“အလကား သူရူးသလို ရူးအောင် အဖော်လိုက်ညှိနေတာ”

အပျိုတစ်သိုက်ကလည်း မယုံရေးချမယုံ။ ဘေးကနေပြီး သူတို့
လမ်း သူတို့မသွားဘဲ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေကြသည်။ အရူး
တာရိုး သူပြောတာကို မယုံ၍ အပျိုတစ်ယောက်နားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး

“တကယ်လို့ ဟုတ်ခဲ့ရင် နင်တို့ပါးတွေကို ငါ သောက်ရမ်း

နမ်းမယ်၊ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် နင်တို့ငါ့ကိုယူမလား ဟမ် ပြော”
တာရိုး စကားကြောင့် ကောင်မလေးတွေ ခွဲခနဲ ရယ်ပြီး

“အရူးပါးကြီး သူနစ်နာတဲ့စကားကို မပြောဘူး”

ကောင်မလေးတွေ အနားမှ သုတ်ခနဲလစ်ထွက်သွားကြသည်။

“တကယ်ပြောတာ”

ကိုသက်ကို ထပ်ပြောသည်။

“ဒီနှစ်ကောင် တကယ်ပြန်လာတာ မယုံရင် ရွာထိပ်က ညောင်
စင်အောက်မှာ သွားကြည့်ကြ၊ ငါ့ကိုမေးသေးတယ် အမေရောတဲ့၊ ငါ
ပြောတာယုံပါကွား၊ ငါညာပြောခဲ့ရင် ရောက်လေရာဘဝတိုင်း မိန်းမ
အယောက်တစ်သောင်းနဲ့ လက်ထပ်ရပါလို့၏ကွာ”

“အေး ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တောင် မဟုတ်မှလွဲရော ဂုဏ်နဲ့မာန်
ဆီဒီညောင်ပင်မှာ အစောင့်သရဲဖြစ်နေမှာပေါ့။ မင်းမြင်ခဲ့ရတာ သူတို့ရဲ့
ညောင်တွေဖြစ်မယ်၊ တော်ပြီကွာ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

ကိုသက် ထွက်သွားသည်။

“တကယ်ပါဆို မယုံကြဘူး။ အေးပါ ငါဆိုင်ကယ်တက်ခွတော့
မှ နင်တို့တွေ မယုံဘူးမလုပ်ကြနဲ့၊ ငါဆိုင်ကယ်ခွရတော့မှာ ဟိုလို ဟဲလို
တွေလုပ်ရတော့မှာ အဟစ် ဟစ် ဟစ်”

အားလုံး ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ တာရိုးကတော့ ဂုဏ်နှင့်မာန်
ဆို မျက်စိနှင့်တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရ၍ ဝမ်းသာနေသည်။

“ဂုဏ်မာန် ပြန်လာပြီ၊ ဂုဏ်မာန် ပြန်လာပြီ”

ခြံထဲပြေးဝင်ပြီး အော်ဟစ်လာသော တာရီးစကားကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ကာ ဝရန်တာထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာပြီး

“စိုးမြင့် စိုးမြင့် ကြားလား၊ ငါ့သားပြန်လာပြီတဲ့၊ အဟင်ဟင်း ငါ့သားတွေ ခုတော့ သူတို့ကတိအတိုင်း ပြန်လာပြီပေါ့”

နွားစာတွေစင်းနေသော စိုးမြင့် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာထံ ရပ်၍ ဝမ်းသာအားရပြောဆိုနေသော ဒေါ်မြကမ္မလာကိုကြည့်လိုက် ခြံထဲပြေးဝင်လာသော တာရီးကိုကြည့်လိုက်နှင့် အခြေအနေကို ဘယ်လိုဘယ် သပ်ရမှန်းတောင်မသိ။

“ဟဲ့ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ စိုးမြင့် ငါ့သားတွေ ပြန်လာပြီတဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ တာရီး ငါ့သားတွေရော”

“ရွာထိပ်က ညောင်ပင်မှာ”

တာရီးအပြောကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ ဝရန်တာမှ ထွက်ပြီး အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

“ညောင်ပင်မှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ ခုပဲတွေ့ခဲ့တာ ကျုပ်ကိုဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဟဲလိုလည်းဝယ်ပေးမယ်တဲ့ဗျ ဟား ဟား ဟား”

“စိုးမြင့် ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ လာ ရွာထိပ်ကိုသွားဆင် ခုလိုက်ခဲ့”

စိုးမြင့်လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသော ဒေါ်မြကမ္မလာ၏ ဗျားပန်းခတ်နေသောဟန်ကြောင့်

“ဒေါ်လေး ဒီအရူးပြောတဲ့စကားကို ယုံနေတယ်”

“တကယ်ပြောတာ သူတို့ ခုပဲ သူတို့အမေဆီလာနေကြပြီ ဆယ့်ရင် စောင့်ကြည့်”

တာရီး သူပြောတာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေပေမယ့် စိုးမြင့် ထုံးစမယုံ၊ သေပြီးသားလူနစ်ယောက်က ပြန်လာပြီဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

တကယ်တမ်း ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ယုံနေတာက ဒေါ်မြ တမ္မလာပင် ဖြစ်သည်။

“မင်း မင်းတို့တကယ်ပဲ ဂုဏ်မာန်လား”

ကိုသက် ဆီပုံးကြီး လမ်းပေါ်ချကာ ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်ထားသော ဂုဏ်နှင့်မာန်ကိုတွေ့ပြီး ထိတ်လန့်တကြား မေးသည်။

“ခင်ဗျား ကိုသက်မဟုတ်လား”

“အေး အေးလေ မင်းတို့ ဂုဏ်မာန် မဟုတ်လား”

ကိုသက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြပြီး

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

“မ မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်း မင်းတို့တွေက သေသွားပြီပဲ၊ မင်း မင်းတို့ ဝိညာဉ်တွေလား၊ တာရီးပြောတာတော့ ညောင်ပင်အောက်မှာ

တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော ညောင်ပင်မှာ သာ သာဖြစ်နေတာ တော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ ဘယ်ကသာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီဘဝထဲမှာ ခန္ဓာအသစ်နဲ့ ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်နဲ့မာန် စစ်စစ်ပါဗျ”

ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော ကိုသက်ကိုကြည့်ပြီး သူ့နစ်ယောက် နောက်တစ်ဖန် လူဖြစ်လာခဲ့ရသော ဘဝတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင် ဒါ ဒါဆို မင်းတို့ကလူဝင်စားတွေအဖြစ်နဲ့ လူပြန်ပြန်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား ဟာကွာ ငါ့နားရှိလို့ မျက်စိရှိလို့သာ မြင်နေကြတာ နေရတာ ယုံရခက်သားကွ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဒါကြောင့် ဒီဘဝရောက်တာတောင် ကျွန်တော်တို့အမေနဲ့ ဒီရွာကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်လာတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မင်းအမေမှာ ဘာလုပ်ငန်းမှ မရှိတော့ဘူး ဆန်စက်ဆီစက်နဲ့ မင်းတို့ဝယ်ခဲ့တဲ့ မြေတွက်တွေကိုလေ ဟိုကောင်နောင်လယ်မတော်မတရားနည်းနဲ့ သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်”

ကိုသက် ပြောရင်းဖြင့် အသံတွေတုန်နေသည်။ ငိုချင်စိတ်ထက် မနည်းထိန်းပြီး ပြောနေရသဖြင့် ငိုသံပါနေသည်။

“ဘာ ဘာပြောတယ် ကိုသက် ဒီလူယုတ်မာ ကျုပ်တို့နဲ့ ကောင်ကိုသတ် ကျုပ်အဖေကိုလုပ်ကြံ ကျုပ်အမေကို မတရားကျင့်ခဲ့တာတောင် ထောင်မကျဘူးလား”

“မင်းအဖေကို လုပ်ကြံပြီး မင်းအမေကို မတရားကျင့်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စက သက်သေမရှိခဲ့တော့ အမှုမမြောက်သွားဘူးလေ၊ မင်းတို့ကို သတ်တဲ့အမှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့ပေမယ့် ငွေခွဲလာဘ်ထိုးလိုက်တော့ ထောင်သုံးနှစ်ပဲကျလိုက်တယ်၊ ထောင်ကထွက်လာပြီးတာနဲ့ ရွာမှာပြန်ပြီး ထောင်ထောင် ထောင်ထောင် ပြန်လုပ်လိုက်တာပဲ၊ မင်းအမေ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဘေးကနေ ပျက်စီးအောင်လိုက်လုပ်ပြီး လုံးဝနုလန်မထူတော့တဲ့အချိန်မှာ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ သူပဲ သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်”

“တောက်”

ဂုဏ်နှင့်မာန် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး တက်တစ်ချက်ကို ခပ်မြင်းမြင်း ခေါက်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူတို့ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားမိသွားကြကာ

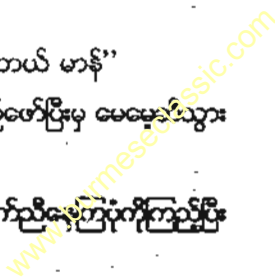
“ဂုဏ် ကျွန်တော်တို့ မေမေဆီအရင်မသွားခင် ကိစ္စတစ်ခုကို အရင်လုပ်ကြံရအောင်”

မာန်စကားကြောင့် အချိန်သုံးပါးနားလည်သော ဂုဏ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

“မင်းဘာကိစ္စလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် မာန်”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စအကောင်အထည်ဖော်ပြီးမှ မေမေဆီသွားကြမယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီနေကြပုံကိုကြည့်ပြီး

ကိုသက် မျက်လုံးကလယ်ကလယ် ကြည့်ကာ

“မင်း မင်းတို့ ဟိုကောင် နောင်လတ်ကို ကလဲ့စားသွားချေ မလို့လား၊ မ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ဒီလူကြီးက ခုချိန်ထိ တပည့်တွေမွေးနေ တုန်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လောက်ကို သူက စာဖွဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့စားချင်းယှဉ်ပြီး မချ တော့ပါဘူး၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာလေး လုပ်ရုံပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုသက် ကျွန်တော်တို့ရောက်နေပြီဆိုတာကို မေမေ့ကိုသွားမပြောပါနဲ့ဦး”

“တာရိုး ပြောမှာပေါ့”

“ရတယ် သူပြောတာ ပြောပါစေ ကျွန်တော်တို့ ဒီပြန်ရောက် တာ ကိုသက်ရယ် တာရိုးရယ် နှစ်ယောက်ထဲ သိသေးတာ မဟုတ်လား”

“အေး အေးလေ”

“ဒါကြောင့် အချိန်မတန်သေးဘဲ လုံးဝမပြောပါနဲ့”

“အေး အေးပါကွာ”

“ဒါဆိုရင် ဟန်မပျက်နေလိုက်တော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ည တော့ ဘယ်သူမှမတွေ့နိုင်တဲ့နေရာကိုရှာပေး”

“အေးပါကွာ ငါ ငါ့ရဲ့ဖိုထိုးတဲ့အိမ်ကလေးမှာ သွားနေကြ၊ ငါ လိုက်ဖို့မယ်၊ အဲဒီနေရာကို ဘယ်သူမှမလာလို့ မင်းတို့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ခုပဲလိုက်ဖို့”

တစ်ရွာလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။ ဂုဏ်နှင့်မာန် တို့သက်၏အကူအညီဖြင့် နောင်လတ်၏အိမ်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဟောဟို မီးလင်းနေတဲ့အခန်းက နောင်လတ်နေတဲ့အခန်းပဲ”

“ဘယ်ကနေတက်ရင် အဆင်ပြေနိုင်မလဲ”

“အိမ်ရှေ့ပေါက်ကတက်ရင်တော့ သူ့တပည့်တွေ လက်ချက်နဲ့ တွဲသွားနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ဟောဟို မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်ကနေ သူ့အခန်း ထဲဝင်မှရမယ်”

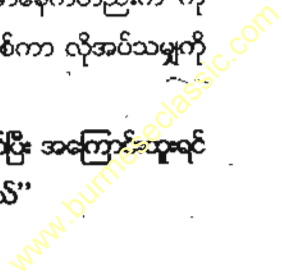
ကိုသက်အကြံပေးသည့်အတိုင်း မကျည်းပင်ကြီးနားသို့ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက် လျှောက်လာကြသည်။

ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သူတို့အသတ်ခံရမည့်နေ့တွင် တော်ခွဲသည့်အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ပြီး ကိုယ်မှာ သွေးအတုတို့ သုတ်လိမ်း လိုက်သည်။

မျက်နှာကိုလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပရေဖြစ်နေအောင် ပြုပြင်ထားသည်မို့ နောင်လတ်အမြင်မှာ ဂုဏ်နှင့်မာန် သူ့ကိုသရဲအဖြစ် လာပြီး ခြောက်တယ်ဟုပဲ ထင်လောက်သည်။

ထိုအကြံကိုစပြီး အကောင်အထည်ဖော်နေကာတည်းက ကို သက် သဘောတကျကျနှင့် အားတက်သရောဖြစ်ကာ လိုအပ်သမျှကို ကူညီပေးရှာသည်။

“ကဲ အပြင်ကအခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး အကြောင်းပူးရင် အချက်ပြနော်၊ ကျုပ်တို့မညာသွားပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အေးပါ မင်းတို့သာ အဆင်ပြေအောင် စစ်ဆင်ရေးဆင်နွှဲခဲ့
ငါ ဒီကအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ထားမယ်”

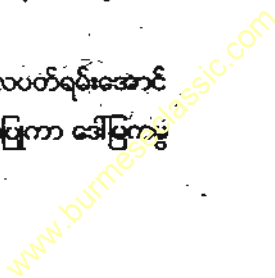

အခန်း (၁၇)

ဦးနောင်လတ်တစ်ယောက် အသက်ရလာတာတောင် မလာတာ
အတော်မသတ်နိုင်သေး။ ဒေါ်မြကမ္ဘလာဖမ်းပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို
ထက်မတရားနည်းဖြင့် ယူထားပြီး ထိုလုပ်ငန်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်နေရ
အတောင် ဒေါ်မြကမ္ဘလာကို ထပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်ချင်သေးသည်။

“မြကလေးရယ် မင်းကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်းရဲ့သေသွား
အားတွေကို မျှော်ပြီး သားရှူး ရှူးနေတာနဲ့တင် မင်းရဲ့စိတ်တွေက ဒီ
အထက် ငါ့ဆီကို စိတ်ယိုင်လာပါဦးတော့မလား”

နေ့ဆို လုပ်ငန်းတွေ တပည့်တွေနှင့်ချာလပတ်ရမ်းအောင်
ထုပ်ရှုပ်သမျှ ညဘက်ဆိုလျှင် အရက်ခွက်ကိုအဖော်ပြုကာ ဒေါ်မြကမ္ဘ
လာကို တိတ်တဆိတ် မျှော်လင့်နေတတ်သည်။

ခုလည်း မီးခံသေတ္တာထဲမှ ဒေါမြကမ္မလာ၏လက်ထဲမှ မတရားသိမ်းယူထားသည့် လုပ်ငန်းစာချုပ်တွေ လုပ်ငန်းမှတ်ပုံတင်တွေကို ထုတ်ကြည့်ပြီး သူ့အတွက် ဒါတွေဟာ မြကလေးလောက် ရင်သပ်ရှုမောသော စိတ်ခံစားမှုတွေ မပေးနိုင်ပါလားဟု တွေးတောနေမိသည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ မိုးသီး”

“ဝင်လာခဲ့ ဘာကိစ္စလဲ”

လက်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းတွေကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ပြီး မီးသေတ္တာကို ကယျာကယာ ပိတ်လိုက်သည်။

တပည့်မိုးသီး အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။

“ဟိုကောင်တွေ ဖဲဝိုင်းသွားကြပြီ အာစရိ မသွားနဲ့လို့ထားလို့လည်း မရဘူး”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒီခွေးသူတောင်းစားတွေ ငါ့ကို အိုသွားပြီဆိုပြီး လူမလေးခွေးမခန့် လုပ်နေကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ဟမ်၊ မနယ် ကျရင် အဲကောင်တွေကို ငါ့ရုံးခန်းကိုလွှတ်လိုက်၊ သောက်ခွက်တွေကို စုတ်ပြတ်သတ်အောင်ကို လုပ်ပစ်ဦးမယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ ဒါ ဒါနဲ့ အာစရိရော ဘာလိုသေးလဲ ကျွန်တော် အမြည်းထပ်လုပ်ပေးရဦးမလား”

“ခုချိန်မှာ ငါလိုအပ်နေတာ အမြည်းမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဗျာ”

မိုးသီး နားမလည်။

“ဘာ ဘာလိုအပ်နေလို့လဲ”

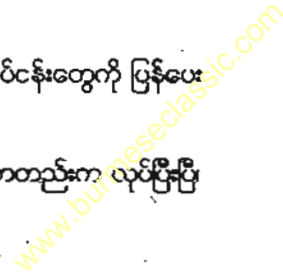
“မြကလေး မြကလေးလေ၊ ငါ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တုန်းက ရင်ခုန်ကြည့်နူးမှုလေးတွေကို ပြန်ပြန်တွေးကြည့် မြင်ယောင်ပြီး အချိန်တွေကို နောက်ကိုပြန်သွားလို့ရရင် သွားချင်တယ်”

“အာစရိရယ် အဲဒီမိန်းမက အိုနေပြီလေ၊ ရွာမှာ အာစရိ အသုံးတည့်မယ်ဆိုရင် အချောအလှလေးတွေ အများကြီး နုလို့ဖွေးလို့ ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေး လက်ညှိုးထိုးလိုက် ကျွန်တော် ညတွင်းချင်း ခန့်တီးလာခဲ့မယ်၊ တစ်ယောက်ထဲ အားမရရင် နှစ်ယောက်လောက် ခေါ်ခဲ့မယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းက ငါ့ကိုနာဘူးကောင်လို့ ထင်နေတာလား၊ မိန်းမဖြစ်ပြီးရောဆိုတဲ့စိတ်ရှိရင် ခုလိုမျိုး ငါ့တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်နေစရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဟိုးတုန်းကလည်း မြလေးကို ချစ်ခဲ့တာ၊ ခုလည်း မြလေးကိုပဲ ငါ့ရင်ထဲက တောင့်တနေတာ၊ မြလေး ဆံဖြူသွားကျိုးပြီး ခါးကုန်းချိနဲ့နေရင်တောင် ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေက အိုမင်းမသွားဘူး”

“ဒါဆိုရင် အပိုင်သိမ်းလိုက်လေ သူ့လုပ်ငန်းတွေကို ပြန်ပေး ဝယ်ဆိုပြီး များခေါ်လိုက်ပေါ့”

“မရလို့ပေါ့ကွ ရမှတော့ ငါ့အစောကြီးကတည်းက လုပ်ပြီးပြီ”

အခု သူ့သားဂုဏ်နဲ့မာန်ကို ငါက သတ်လိုက်ပြီး ရှေ့နေနဲ့ပင်ပြီး လာထိုးလိုက်လို့ ထောင်သုံးနှစ်ပဲ ကျတာကိုတောင် သူက ကျေနပ်နေတယ် မဟုတ်ဘူး”

“အာစရိကိုက အစွဲအလမ်းကြီးပါတယ် အာစရိရာ၊ ခုချိန်က မပေါင်းရရင် ဘယ်အချိန်ပေါင်းမလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ လက်မလျှော့ပါဘူး မြလေး၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက် ကို ရောက်လာစေရမယ်၊ ကဲ မင်းလည်းသွားတော့ ဟိုကောင်တွေ တော့ ခြံကိုသော့သေချာခတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရိ”

မိုးသီး ထွက်သွားသည်နှင့် အရက်ခွက်ကို ယူပြီး ထပ်မံ လိုက်သည်။

“ကွီ၊ ကွီ၊ ကွီ”

ဝေခနဲ တိုက်ခတ်လာသော ညဉ့်လေနှင့်အတူ ပြတင်းပတ် ချပ်က တကွီကွီနှင့်လှုပ်ရမ်းနေသည်။

ထိုစဉ် အခန်းမီးသည် ဖျတ်ခနဲ အမှောင်ကျသွားသည်။

“တောက် သောက်ရေးထဲ မီးကပျက်သေးတယ်”

မီးအမှောင်ကျသွား၍ ထိုင်ရာမှ ဒယ်ဒယ်ပိုင်ထကာ အင်တာ မီးထွန်းရန် မီးခလုတ်တွေရှိရာသို့ ထလာလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မီး ဖြတ်ခနဲ ပြန်လင်းလာသည်။

“ဟင် ဘယ် ဘယ်သူလဲ မင်း မင်းတို့ ဂုဏ်မာန် ဘီ ဘီ”

နှစ်ကောင်”

သွေးသံခဲခဲဖြင့် ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေကြသော ဂုဏ်နတ်မာန် ကိုမြင်တော့ ဦးနှောင်လတ် ကျောက်စိမ့်သွားကာ ခြေလှမ်းတို့ နောက်ကို ယိုင်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုကို မှတ်မိသားပဲ”

“မင်း မင်းတို့က သေနေပြီလေ၊ ငါ့ ငါ့ဆီကို ဘာလာလုပ်တာ လဲ”

ဦးနှောင်လတ် ကြောက်၍ ကိုယ်ကိုနံရံမှာ ကပ်ထားလိုက်ပြီး အထိတ်တလန့် လေသံဖြင့်မေးသည်။

“တမလွန်မှာ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုချည်းပဲနေရတာ ပျင်းဖို့ကောင်း လို့ ခင်ဗျားကိုလာခေါ်တာ”

“သွား မလိုက်ဘူး ငါက ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်အမေကို ခုချိန်ထိ ပြစ်မှားနေတုန်းပဲ မဟုတ် လား၊ ကျုပ်အဖေကို လုပ်ကြံပြီး သေအောင်လုပ်တယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်အမေကို အဓမ္မကျင့်တယ်”

“ငါ ငါ မကျင့်ဘူး၊ မင်းအဖေကို ငါသတ်တာဆိုပေမယ့် မင်းတို့မှာ ဘာသက်သေရှိလို့လဲ”

“ခု ခင်ဗျားပါးစပ်က ဝန်ခံတာ သက်သေပဲလေ၊ ကျုပ်လို့ကို သတ်တဲ့အပြစ်မှာ ခင်ဗျားလာဘ်ထိုးလိုက်လို့ ထောင်သုံးနှစ်ပဲ ကျသွား တာကို မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားလိုလူယုတ်မာကို လာခေါ်တာ”

ဂုဏ်နှင့်မာန် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

“မင်း မင်းတို့ ငါ့ ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ ငါ့တပည့်တွေ မင်းတို့ကို လာသတ်လိမ့်မယ်”

ဂုဏ်ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းဖြင့်

“သေပြီးသား သရဲတွေကို ဘယ်လိုလက်နက်နဲ့ လာသတ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားတပည့်တွေ မသာအိမ်မှာ ဖဲသွားရိုက်နေကြပြီလေ၊ ခု ခင်ဗျားကို ကျွပ်တို့လောကထဲ ခေါ်သွားလည်း ဘယ်သူမှ ဝင်တားလို့မရဘူး”

မာန်လက်က ဦးနှောင်လတ်၏လည်ပင်းဆီသို့ လက်ရွယ်နေသည်။ ဦးနှောင်လတ် ပြေးပေါက်ပိတ်နေသူတစ်ယောက်လို အထိတ်ထလန့် မျက်ပြူးဆန်ပြာဖြင့်

“ငါ့ ငါ့ကိုမသတ်ပါနဲ့ကွာ ငါ့တောင်းပန်ပါတယ်”

“အပြစ်ကျတော့ ဝန်မခံဘူး၊ သေမှာကျတော့ ကြောက်သလား၊ ကျွပ်တို့က ခင်ဗျားကိုသတ်ရအောင် လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှပါတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွပ်တို့နေတဲ့နေရာကို အလည်ခေါ်သွားရုံလေးပါ”

“မ မလိုက်ပါရစေနဲ့ ငါ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ ငါ့အပြစ်တွေ မင်းတို့အပေါ်မှာ များနေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ နောင်နောင်တလည်း ရသင့်သလောက် ရပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွပ်အဖေကို ဘယ်လိုသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွပ်တို့ကို ပြောပြ”

“ပြော ပြောပြပါ့မယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ ငါလိုက်ဝယ်နေတဲ့

မြေကွက်ကို မင်းအဖေက လက်ဦးအောင်ဝယ်သွားလို့ ငါ မကျေနပ်ခဲ့ဘူး။ သူက ငါ့ရည်ရွယ်ချက်မှန်သမျှကို အမြဲတမ်းလိုက်ဖျက်ဆီးနေတဲ့ကောင်၊ ငါသိပ်ချစ်တဲ့မြလေး အဲ မင်းတို့အဖေကိုလည်း သူ လုယူသွားတယ်၊ စီးပွားရေးဆိုရင်လည်း ငါ့ထက်သာတယ်၊ လူတွေရဲ့ယုံကြည်လေးစားမှုဆိုရင်လည်း သူ့ကိုငါ့ထက် လူတွေကပိုပြီး ယုံကြည်လေးစားကြတယ်၊ ငါ့ကိုတော့ တစ်ရွာလုံးက လူ့စိုက်စာရင်းသွင်းကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မရှိရင် မင်းတို့အဖေ မြကမ္မလာကိုလည်း အပိုင်သိမ်းနိုင်မယ်၊ သူ့ရှာထားတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ကွက်တွေအားလုံးလည်း ငါ့လက်ထဲရောက်မယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုသတ်ဖို့အထိ ငါလောဘတက်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မြေကွက်ဖိုးတွေရှင်ပြီး ပြန်လာတဲ့မင်းအဖေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ဆီးမယ်ကားဘာရိတ်တို့ ဖျက်ဆီးပြီး ချောက်ထဲကျအောင် ငါဖန်တီးခဲ့တာပါ”

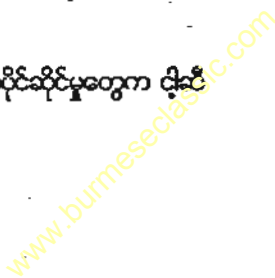
“ခင်ဗျား လူယုတ်မာပဲ၊ ခင်ဗျားဘဝမှာ ယုတ်မာမှုတွေက ရေတွက်လို့ မကုန်နိုင်ပါလား”

“ဒါဆို အဲဒီမြေကွက်ဂရုန်က ခင်ဗျားဆီရောက်နေခဲ့တာပေါ့ဟုတ်လား၊ အရင်က ကျွပ်အဖေပြောတာ ကျွပ်တို့မယုံခဲ့ဘူး”

အံ့တကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် မေးသော ဂုဏ်အမေးကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ကွာ အဲဒီမြေကွက်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက ငါ့ဆီမှာပါ”

“တောက် လူယုတ်မာ”

အနီးရှိ ဖန်ပုလင်းဖြင့် လွှဲခိုက်ဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သော မာန်လုပ်ရကြောင်း

“အ မ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ မင်းတို့ညီအစ်ကိုအတွက် ငါ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ပေးပါမယ်”

“မလိုဘူး ခင်ဗျားလုပ်ပေးတဲ့ ကုသိုလ်အရှိန်ကြောင့် ကျွန်ုပ် နောင်ဘဝကူးကြရမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မကူးဘူး၊ ကဲ ပြောဆက်ပြော ကျုပ်အမေကိုရော”

“မင်း မင်းအမေကို အဓမ္မကျင့်ခဲ့တာလည်း ငါပါပဲကွာ၊ သိသိပ်ချစ်လို့ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ”

“ထို့ အဲဒီ ယုတ်မာတဲ့ပါးစပ်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား မထွက်၊ မတန်ဘူး၊ ကျုပ်အမေ မျက်မမြင်ဘဝရောက်ပြီး အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါတွေနဲ့တင်အားမရဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုသတ်ပြီး ကျုပ်တို့အမေ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှာဖွေခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ခင်ဗျား ယုတ်မာပက်စက်တဲ့အကြံတွေ သုံးပြီး အပိုင်သိမ်းထားတယ်”

“အဲ အဲဒါတွေ ပြန်ပေးဆီရင် ပြန်ပေးပါမယ်ကွာ ငါ့ ငါ့တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ငါ့အသက်လည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက် ခုနစ်ဆယ်တောင်ပြည့်လုနေပါပြီကွာ၊ အလွန်ဆုံး နေရလှ ငါးနှစ်ပေါ့”

“အဲဒီငါးနှစ်တောင် ခင်ဗျားကို ပေးမနေချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို ခံစားရသလို ခင်ဗျားလည်း ခံစားရမယ်”

“ငါ ငါ မသေပါရစေနဲ့ကွာ မင်း မင်းတို့ကြောင့် ငါ လက်တစ်ဖက်မရှိတဲ့ ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ ဟောဒီပုံဆိုးပန်းဆိုးမျက်နှာနဲ့ နေလာရတာပါကွာ”

ဦးနောင်လတ် တော်တော်လေး သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည်။

“အခု ကျုပ်တို့တွေဆီက မတရားသိမ်းယူထားတဲ့လုပ်ငန်း ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကျုပ်အဖေဆီက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီးယူထားတဲ့ မြေစာချုပ်တွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ပေး ပေးပါမယ်ကွာ ပေးရုံတင်မဟုတ်ဘူး အားလုံးကိုလွှဲပြောင်းပေးပါမယ်”

“ပါးစပ်နဲ့ပြောလို့မရဘူး လက်တွေ့လုပ်ပြ”

“စိတ်ချ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့လေ ငါ ငါ မင်းအမေဆီကို လွှဲပြောင်းပြီးသား စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ပို့ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားကတိတည်ရင် တည်ပေါ့ကွာ၊ မတည်ရင်တော့ ခင်ဗျားဘေးမှာ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေ ရှိနေတယ်၊ အပြောနဲ့ အလုပ်မညီရင် ကျုပ်တို့နဲ့ တမလွန်ခရီးကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“အေး အေးပါကွာ ငါ ငါ တကယ်လွှဲပြောင်းပေးပါမယ်”

ဦးနောင်လတ် ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးနေစဉ်မှာပင် မီးကို ဖျက်ခနဲ မှောင်ရွှံသွားသည်။ မီးမှောင်သွားမှပင် ကြောက်စိတ်တို့ပိန္နဲတိုးလာကာ

“အား မ မသတ်ပါနဲ့ ငါ ငါမှားပါတယ်၊ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့”

မသတ်ပါနဲ့”

အမှောင်ထဲမှာ အော်မီအော်ရာ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ဟစ်
တောင်းပန်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် မီးများပြန်လင်းလာပြီး

“အာစရိ အာစရိ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မိုးသီး အခန်းထဲဝင်လာပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသော
ဦးနှောင်လတ်ကို ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်။

အာစရိ စောစောကအကောင်း ခု ဘာထဖြစ်တာလဲ။

အခန်း (၁၈)

“တာရိုးက ငိုသားတွေကို ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ
တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ အခု ဘာဖြစ်လို့ ငိုသားတွေ ရောက်မလာသေးတာလဲ”
ပြောရင်း တရုတ်ခွံငိုနေသော ဒေါ်မြကမ္ဘာလားကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်စိုး
မိုး သက်ပြင်းကို ခပ်လှိုင်လှိုင် ချလိုက်သည်။ တာရိုး မြင်ခဲ့သည်ဆိုတာ
သေချာလျှင် မဟုတ်မှလွဲရော ဂုဏ်နှင့်မာန်ဟာ မကျွတ်မလွတ်ဘဝနဲ့
ဤညောင်ပင်ကြီးမှာ တည်ရှိနေရတာများလား။

“မြကလေးရေ မြကလေး”

ခြံဝမှလှမ်းခေါ်နေသော ဦးနှောင်လတ်နှင့်သူ့တပည့်တွေကြောင့်
ဒေါ်စိုးမိုး ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြကမ္ဘာ တရုတ်ခွံငိုနေရင်းမှ အင်ရပ်ကာ ဘယ်သူ့လဲဆို
သောအကြည့်ဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။

“ဟိုကောင် နောင်လတ် ဘာလာပတ်သက်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး”

“ဘာ နောင်လတ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းတင်းမာသွားပြီး နံရံမှာ ချိတ်ထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားကို မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏မာန်ကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ခြေလှမ်းတွေက အိမ်အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ရန်လိုစွာ ဆင်းချလာလိုက်သည်။

“ဟဲ့ မြ မြ ဒေါသကိုရှေ့မထားနဲ့ သူဘာကိစ္စနဲ့လာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က စမမှားစေနဲ့ ဟဲ့ စိုးမြင့် စိုးမြင့်ရေ လုပ်ပါဦး ဩော် အရေးထဲ ဒင်းကံ တံယံသွားနေတာလဲ မသိပါဘူး၊ မြ မြရေ လက်လွန်မယ်ကွယ့်”

ဒေါ်စိုးစိုး နောက်မှ ပြေးဆင်း၍ လိုက်သွားလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်နောင်လတ် နင်က ငါ့အိမ်ရိပ် ဘာကိစ္စလာနင်သတုံး ဟမ် နင့်ရဲ့အရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့ ငါ့ရှေ့ပေါ်လာရဲသေးသလား”

ရင့်သီးတင်းမာသော ဒေါ်မြကမ္မလာစကားကို ဦးနောင်လတ် ခံနိုင်ရည်ရှိပေမယ့် တပည့်တွေက ခံနိုင်ရည်မရှိ။

“ဟေ့ အဘွားကြီး ဘာဖြစ်လို့ ရန်လိုနေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ဆရာကြီးက ခင်ဗျားဘဝကို ကယ်တင်မလို့ လာတာ”

“ဘာ နွေးစကားက နတ်စကားထွက်သေး ငါ့ကိုကယ်တင်မလို့

ထုတ်လား၊ နင်တို့လူယုတ်မာ ဆရာကြီးကြောင့် ငါ့ဘဝပျက်စီးခဲ့ရတာ ဆွဲ နွေးသူတောင်းစားတွေရဲ့”

“အောင်မာ ဒီအဘွားကြီး အိမ်စီးရုံပြီး အမျိုးပြုတ်အောင် ဆုပ်ထည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဖြောင်း”

နတ်မစောင့်သော တပည့်ဖြစ်သူ ဝိုးသီး၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြီး

“မင်းတို့သောက်ပါးစပ်တွေ ပိတ်ကြစမ်း မင်းတို့ကြောင့် ငြိမ်းနာက ပိုရွှပ်သွားမယ်ကွ၊ ဒီမှာ မြလေး ငါ အခုလာတာ နင့်ဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ဆီက ငါအပိုင်သိမ်းထားတဲ့ လုပ်ငန်း နိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းတွေကို နင့်ကိုလာပြန်ပြီးပေးတာ၊ ငါ့လက်မှတ် ထည့် ထိုးပြီးသွားပြီ”

“ဘာ နင်က ငါ့ကိုပြန်လွှဲပေးတာ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမပြောနဲ့၊ နင့်ဆီမှာ ဘာအကြံတွေ ထပ်ရှိနေလို့ ခုလို စိတ်ကောင်း ဘာမွေးပြနေတာလဲ”

တစ်သက်လုံး ယုတ်မာနေသော လူယုတ်မာတစ်ယောက်က နှိန်းစားကြီး စိတ်ကောင်းဝင်လာဖို့မလွယ်သည့်ကိစ္စ။

“နင်ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ မြလေး၊ ငါကတော့ နင့်ကို စာရွက်စာတမ်းတွေ တကယ်လွှဲပေးပြီးသွားပြီနို့ နင့်ရဲ့ဆန်စက်တွေ ဆီစက်တွေ ကြောင့်တွေအားလုံး ဒီနိုင်လဲမှာ အားလုံးအပြည့်အစုံပါတယ်၊ တစ်ခုမှ

မလျော့စေရဘူး၊ ယုတ်ဆွအဆုံး ဝေဇဉ်ဆီက လှယူထားတဲ့မြေကွက်
စာချုပ်ပါ ပါတယ်။ ဟေ့ကောင် မိုးသီး သွားပေးလိုက်စမ်း၊ သူ ဘာ
ပြောပြော မင်းသောက်ပါးစပ်က တစ်ခွန်းမှမဟနဲ့ ဟရင် မင်းအသေ
ရော့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ”

စာရွက်စာတမ်းပိုင်ကို မိုးသီး လှမ်းယူပြီး ခြံတွင်ရပ်နေသော
ဒေါ်မြကမ္မလာရှေ့ကိုသွားပြီး လှမ်းပေးသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ မယူ မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်ပြီး

“နင့်ရဲ့ထောင်ချောက်ထဲကို ငါ ထပ်ဝင်မယ်များ ထင်နေသလား
နောင်လတ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့လင် ငါ့သားနှစ်ယောက်ကိုတောင် ဆုံးရှုံးလို့
ရပြီးမှ ဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေက ဘာအသုံးတည့်တော့မှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် နင့်သားတွေနဲ့ နင့်ယောက်ျားတွေအတွက် လှူပေး
လိုက်ပေါ့၊ ငါလည်း ဒီလောဘတွေကို ဖိုက်ထားရလို့ စိတ်မောရတယ်
လိုလည်းမလိုချင်တော့ဘူး၊ ငါတို့လည်း အသက်တွေရလာပြီပဲ မြလေ
ရယ်၊ အာသာတတွေကို ခြေဖျက်လိုက်ကြရအောင်၊ ဘုရားသွား ကျောင်
တက်လေး အတူတူလုပ်ကြရအောင်၊ ဒီဘဝကလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေ
နောင်ဘဝကို မပါအောင်လို့ပေါ့”

“အဲဒီနေရာမှာ ဘုန်းခနဲ လဲသေလိုက်စမ်း၊ သွား နှစ်ဖ
အားလုံး ခုချက်ချင်း ငါ့ခြံရှေ့က ထွက်သွားကြနော် မဟုတ်ရင် ဟော
ဓားက နှင်တို့အသက်တွေကိုနှုတ်ပြီး ထောင်ကို တရားခိုင်သာလို သေ

ထားပြီး သွားနေလိုက်မယ်”

ပြတ်သားရဲရင့်သော စကားက အရွယ်ကျသွားသော ဒေါ်မြ
ထမ္မလာ၏အိုမင်းမှုနှင့်မလိုက်ဖက်။

“မိုးသီး သူမယူလည်း အဲဒီမှာ ချထားခဲ့လိုက် ငါတို့ သွားကြ
မယ်”

ဦးနှောင်လတ်တို့ ဆရာတပည့်တွေ ဒေါ်မြကမ္မလာခြံရှေ့မှ
အေးဆေးသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှည့်ပြန်သွားကြသည်။

အံ့သြစရာကောင်းလေစွဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ကြည့်နေသော
ဒေါ်ကြီးစိုးမိုးနှင့် စိုးမြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်ချသွားသော
နိုင်တဲ့ကြီးကို စိုးမြင့် ပြေးယူလိုက်သည်။

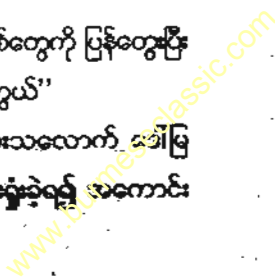

“ဒီ ဒီကောင် ဘာသဘောနဲ့ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေကို လာ
ပေးသွားရတာလဲ”

လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် လွှဲပြောင်းထားသော
စာချုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြကမ္မလာ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြမိ
သည်။

“အသက်ကလေး ရလာတော့ သူ့မိုက်ပြစ်တွေကို ပြန်တွေ့ပြီး
နောင်တရလာလို့ လာပြန်ပေးတာလားမှမသိတာကွယ်”

ဒေါ်စိုးမိုးက အကောင်းဘက်က မြင်ပေးသလောက် ဒေါ်မြ
ထမ္မလာကတော့ လင်နှင့်သားတွေ သူ့ကြောင့်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၍ လကောင်း

ဘက်က မြင်မပေးနိုင်။

ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ဒီအမုန်းတွေက လျော့ပါးသွားမှာမဟုတ်။

“အဲဒီလို လာပြန်ပေးတာ သားတို့ကို ကြောက်လို့ မေမေရ”

ခေါင်ချင်းဆိုင်နေသော ဒေါ်မြကမ္ဘာလား သားဂုဏ်၏အသံ

ကြောင့် ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်သည်။

သားနှစ်ယောက် မားမားရပ်နေတာကိုမြင်တော့ ကိုယ့်မျက်လုံး

ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် မင်တက်အံ့ဩကာ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်စိုးမိုး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မမှိတ်မသန် ကြည့်ကာ

“ဂုဏ်မာန် ဂုဏ်မာန်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးမိုးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်နဲ့မာန်ပါ။ မေမေ

ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲ၊ သားလေ သားတို့ မေမေဆီပြန်လာကြပြီ

လေ”

ဂုဏ်နှင့်မာန် မိခင်၏လက်မောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်မီ

လှုပ်ရမ်းခေါ်တော့မှ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာကာ မျက်စည်တို့ တာကနိုးသလို

ကျိုးလာပြီး

“သား သားတို့”

“မေမေ”

“အမလေး ငါ့သားတွေ ခုတော့ မေမေဆီပြန်လာကြပြီပေါ့။

မေမေ မျှော်ခဲ့ရတဲ့ရက်တစ်ရက်ကို ခုရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။ မမိုး မြသားတွေ

ပြန်လာကြပြီ ကြည့်ပါဦး မြကသာ အိုလာတာ မြသားတွေက ခုချိန်ထိ

ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါလား။ မေမေလေ သားတို့ရဲ့မျက်နှာကို တွေ့လိုက်

ရလို့ သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေပျော်ပါပြီကွယ်”

ဒေါ်မြကမ္ဘာလား သားနှစ်ယောက်ကို ဖက်ဖက်ပြီး ဝမ်းသာလွန်း

၍ ငိုသော ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုခဲ့လေတော့သည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန်လည်း အရင်ဘဝက မိခင်ကို ဒီဘဝမှာ ကျန်း

ကျန်းမာမာကြီး ပြန်တွေ့လိုက်ရ၍ ပြောမပြနိုင်သော ဝမ်းသာမှုကြီးက

ရင်ထဲတစ်ဆို့ကာ မိခင်နှင့်အတူ ပျိုင်းတူငိုလိုက်ကြတော့သည်။

အမြင့် မြင့်မြင့်သမျှအရာအားလုံးဟာ ဂုဏ်နှင့်မာန်မဟုတ်ဘူးဟု ငြင်း၍ မရအောင်ကို ချွတ်စွပ်တူလွန်းသည်။

သို့သော် အရွယ်နှင့်အချိန်ကို တွက်ဆကြည့်မယ်ဆိုလျှင် လုံးဝ လွဲနေသည်မှာ သေချာနေသည်။

ဒေါ်လေးက သူ့သားတွေဖြစ်ပြီးရော ကျန်တဲ့အပိုင်း သင့်သည် မသင့်သည် ဟုတ်နိုင်မဟုတ်နိုင် မစဉ်းစားဘဲ လောကကြီးမှာ သူ့သား အပျော်ဆုံးသူအဖြစ် မိုးမမြင်လေမမြင် ပီတိတွေဖြင့် လှိုက်မောနေသူ။

“မင်းတို့သာ ဂုဏ်နဲ့မာန် တကယ်ဆိုရင် အသက်က ငါ့အရွယ် ရှိလောက်ပြီပေါ့၊ အခု ငါ့အသက်လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“ကျွန်တော်တို့အသက်ကလည်း ဟိုဘဝက အသက်နဲ့ ဒီဘဝ က အသက်ပေါင်းရင် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ပါပဲဗျာ”

“ဘာ”

ဦးစိုးမြင့် နားရွှင်သွားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြီးကျူကာ ဘာ လိုက်သည်။ ဂုဏ်နဲ့မာန် အသေအချာရှင်းပြမှုဖြစ်တော့မည်မို့ ဦးစိုးမြင့် ပခုံးကို ပြိုင်တူဖက်လိုက်ကြပြီး သူတို့၏အရင်ဘဝက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် ဖြစ်စဉ်တွေ ဒီဘဝမှာ ဘယ်လိုမွေးဖွားပြီး ဘယ်လိုပုံရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးခဲ့ ခဲ့ရသည်ဆိုတာတွေကို အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒါ ဒါတွေက တကယ်ပဲလား ဟား ဒါဆိုရင် မင်းတို့ဘာ လူဝင်စားလေးတွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှပဲ ငါတို့က မင်းကိုလိမ်လို့ ဘာအကျိုးရှိ

အခန်း (၁၉)

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

စိုးမြင့် အမေးကြောင့် ဂုဏ်နှင့်မာန် စိုးမြင့်၏သံသယမျက်တုံး ကို အပြုံးဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီး

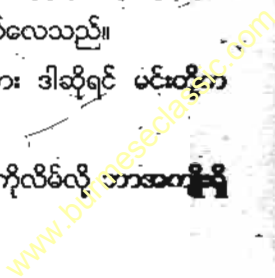
“ကျွန်တော်တို့က ဂုဏ်နဲ့မာန်လေ စိုးမြင့်ရ”

“ဘာ ဟောကောင်တွေ မင်းတို့ ရိုင်းလှချည်လား၊ မင်းတို့နဲ့ နဲ့က အရွယ်တူလို့လား၊ ငါက မင်းတို့အဖေအရွယ်လောက်ရှိတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့က နှုတ်ကျိုးနေပြီကွ၊ မင်းကို စိုးမြင့်လို့ခေါ်နေ ပြီး ခုကျမှ ဦးလေးစိုးမြင့်လို့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ”

ပြုံးပြီးဖြိုးနှင့် အကြောင်းပြချက်ပေးနေသော ဂုဏ်နှင့်မာန်၏ ကြည့်ပြီး စိုးမြင့် အံ့ဩနေသည်။

အပြောအဆို လေယူလေသိမ်း ရုပ်ရည်ရူပကာ အရပ်အနိမ့်

မှာလဲကွာ၊ ခုပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေအားလုံးက တကယ့်အမှန်တွေ ချည်းပဲ”

ဒီတော့မှ ဦးစိုးမြင့် ဝမ်းသာလုံးစို့သော မျက်နှာကြီးဖြင့် ဂုဏ်မာန်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့မေတ္တာတရားက ကြီးမားလိုက်ကြတာကွာ၊ ငါ ငါ့အဖေ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ယောင်လို့တောင် မတွေ့မိဘူးကွာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ ငါတို့ရဲ့မိသားစုတွေ ခုကစပြီး ပြန်ဦးမော့နိုင်ပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်လာပြီဆိုတော့ မေမေ့ကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲ ထင့်နေတယ်ကွာ”

“ဘာလဲ စိုးမြင့်ရ”

“မင်းတို့က လူဝင်စားအဖြစ်နဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်နေကြတာဆိုတာကို နောင်လတ် သိရင် ခေါင်းငုံ့ခံပါ့မလား၊ မင်းတို့ပိညာဉ်အဖြစ်ခြောက်လှန့်ပြီး ယူထားတဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို သူ ပြန်လုယူလိမ့်မယ်”

“ပြန်လုယူရင် သူပဲ ထောင်ထဲဝင်ရမှာပေါ့၊ ဂုဏ်နဲ့မာန်အရင်ဘဝကလို မိုက်ရှူးရဲစိတ် မရှိတော့ပါဘူး၊ သတ္တိဆိုတာ စားတုတ်ဆွဲ သတ်ရဲဖြတ်ရဲမှ သတ္တိလို့မခေါ်ဘူး၊ ပြဿနာတစ်ခုကို တစ်နည်းလမ်းကျကျနဲ့ ရဲရဲဝင်ဝင် ဖြေရှင်းနိုင်တာလည်း သတ္တိတစ်မျိုးပေါ့၊ ဒီတစ်ခေါက် သူ့ကိုအနိုင်ယူလိုက်နိုင်တော့ မှန်ကန်တဲ့အတွေးတွေကြောင့်ပေါ့”

“အေးပါကွာ မင်းတို့က ခေတ်ပညာတတ်တွေဆိုတော့ ဉာဏ်ကျပြီး ဖြေရှင်းနိုင်တော့လည်း တစ်မျိုးအောင်မြင်တာပေါ့ကွာ”

“သားတို့ရေ ထမင်းစားကြမယ်ကွယ်၊ မေမေ သားတို့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ထားပြီးပြီ”

ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို အစီအစဉ်ရေးဆွဲနေစဉ် မိခင်ဖြစ်သူဝင်လာ၍ လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ရပ်ကာ စားပွဲမှ ထလိုက်ကြပြီး

“အတော်ပဲ မေမေရာ သားတို့လည်း ထမင်းဆာနေတာ၊ မေမေ အခေါ်စောင့်ရင်း ပေပြီး အလုပ်တွေလုပ်နေတာ၊ ဪ ဝါနဲ့ တာရိုးကို သွားခေါ်ခိုင်းထားတာ ရောက်ပြီလား”

“အလိုတော် ငှိုသားတွေက ဒီအရှူး တာရိုးကို ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

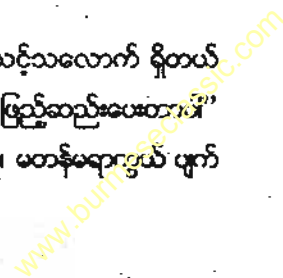
“သူလိုချင်တဲ့ ဖုန်းပေးမလို့ပေါ့”

“ဟင် အရှူးကို ဖုန်းပေးမယ် ဟုတ်လား”

ချစ်သောသားတွေ၏ဆန္ဒမီ မပယ်ရှားချင်ပေမယ့် အရှူးနဲ့ဖုန်းဘာပတ်သက်လို့လဲ။

“သူက သားတို့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိသင့်သလောက် ရှိတယ် မေမေရေ၊ ဒါကြောင့် သားတို့က သူ့ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ သူက ဘယ်သူ့ဆက်စရာရှိလို့လဲ၊ မတန်မရာဥွယ် ဖျက်စီးတာပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့”

“ဖုန်းတွေက ဒီလောက်ပေါနေတာ မေမေရား သူက ရူးနေတဲ့သူလေ၊ သူ့ဖုန်းကို ကောင်းလားဆိုးလားတောင် သိနိုင်ပါ့မလား၊ သူ့သာ လူကောင်းဆိုရင် သားတို့က ဆိုင်ကယ်တောင် ဝယ်ပေးချဉ်းမှာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဆိုင်ကယ်က ဟိုဘဝကတည်းက အကြွေးတင်နေတာ”

“ဘယ်လိုသား ဟိုဘဝကတည်းက အကြွေးတင်နေတာ ဟုတ်လား”

ဂုဏ် စကားမှားသွားသည်မို့ အချိန်မီ ဘရိတ်ပြန်အုပ်ကာ

“ဟုတ်တယ်လေ မေမေရဲ့ သားတို့ထွက်မသွားခင် ဟိုးအရင်က အချိန်တွေကို ပြောတာ”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ မိမိခံနေပေမယ့် ကိုယ့်ရှေ့မှာရှိနေသော သားတွေကို ထပ်ပြီး ပျောက်မသွားစေချင်၍ ဘာမှမထင်သလိုပင် နေလိုက်တော့မည်။

“ကဲပါ သားတို့ရယ် သားတို့သဘော မေမေ ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘူး၊ လာ လာ ဟင်းတွေ အေးကုန်တော့မှာပဲကွယ်”

သားနှစ်ယောက်လက်ကို ဆွဲပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသော ဒေါ်မြကမ္မလာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်စိုးမိုး ပီတိဖြစ်ရသည်။

နေဝင်ခဲ့ပြီဟု ထင်ခဲ့တာ ခုတော့ နေဝင်ချိန်မှ မရောက်တာ

ပဲကိုး။

အခန်း (၂၀)

“ဘာ ဘာပြောတယ် ဂုဏ်မာန်နှစ်ကောင် မသေဘူး၊ ပြန်ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားက ဦးနှောင်လတ် နားထဲသို့ ငှားတစ်လုံး ဖစ်ခွင်းလိုက်သလို ဝန်းရိုင်းကြဲသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် အာစရိ၊ မနက်က အာစရိ ပြန်လွှဲပေးလိုက်တဲ့ ဆီစက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ အဲဒီက အလုပ်သမားတွေလည်း အခမ်းအံ့သြနေကြတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဂုဏ်မာန်နှစ်ကောင်ကို ငါကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ ထိုးချင်ပြီး သတ်ခဲ့တာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ငါ့ရှေ့တင် ပိုးစိုးပက်စက် အသက်ထွက်သွားတာလေ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မျက်စိကတော့ ဂုဏ်မာန်မှ ဂုဏ်မာန်လုံးဝမလွဲနိုင်ဘူး ဆီစက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေမှန်း သူတို့မသိခင်

အမြန်လစ်ထွက်ပြီး အာစရိဆီ ပြေးလာပြောတာ”

“တောက်”

ဦးနောင်လတ် တစ်ပတ်ရိုက်ခံလိုက်ရပြီး ဒေါသတက်လာသည်။ ဟိုနေ့ညက ဂုဏ်နှင့်မာန်ခါးညာဉ်တွေ သူ့ဆီလာသည်ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်မှာတော့ တကယ် အဟုတ်ထင်ပြီး ကြောက် ချီးတွေပါပြီး သူတို့အမေဆီကို လုပ်ငန်းစာရွက်စာတမ်းတွေကို လွှဲပြောင်း ပေးခဲ့ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာ တစ်ခုရှိတယ်”

မိုးသီးစကားကြောင့် ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် မိုးသီးကိုကြည့်ကာ ထူးခြားသည်ဆိုတာကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်နဲ့မာန်က ကျွန်တော်နဲ့ရွယ်တူပဲလေ၊ အခု ကျွန်တော်က အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ သူတို့က အဲဒီအရွယ်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်တွေပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟင် ဘယ်လို နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်က မတက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အာစရိရ၊ လူငယ်လေးတွေလို သွက်လက်ဖျယ် လတ်နေတာပဲ၊ တော်တော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ လူတိုင်း လူတိုင်း အိုရမှာပေါ့၊ သူတို့နှစ်ကောင်က မအိုဘဲနဲ့ ရွာကိုပြန်လာတယ်ဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိရမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို အရပြန်ယူရတော့”

မယ်”

ပေးပြီးသားပစ္စည်း ပြန်မယူ၍မရတော့။ ဒါဟာ တမင်အကွက် ဆင်ပြီး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အရယူတာ။

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

ကိုသက် ကြံရွယ်ခူးနှင့် နွယ်သျှင်မင်းတို့ ရောက်လာကြသည်။ ကိုသက်၏ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ ဝရန်တာတွင် ထိုင်ပြီး ပုတီးစိတ် ဂုဏ်တော်ပွားနေစဉ် မြဝကိုမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူတွေလဲကွဲ့ ဟဲ့ စိုးမြင့် ဧည့်သည်တွေကို တံခါးသွား ဖွင့်ပေးစမ်း”

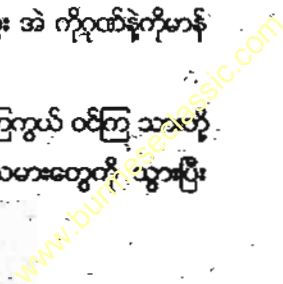
“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

ဦးစိုးမြင့် တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ကိုသက်တို့ ခြံထဲဝင်လာကြသည်။ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့်မို့ ဇာစ်နယ်တစ်ကျေးက ဧည့်သည်တွေပဲဖြစ်မည် ဟု တွေးပြီး ပုတီးကို ဘုရားစင်ပေါ်တင်ကာ အိမ်အောက်ထပ်ကို ဆင်း ခဲ့လိုက်ကြသည်။

“သားတို့သမီးတို့က ဘယ်နယ်က လာကြတာလဲကွယ်”

“ရန်ကုန်ကပါ ကြီးကြီးမေး ကိုကောသွေး အဲ ကိုဂုဏ်နဲ့ကိုမာန် တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဪ သားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ လာကြကွယ် ဝင်ကြ သားဟဲ့ က ဆန်ဂိုဒေါင်တစ်လုံးဆောက်နေလို့ အလုပ်သမားတွေကို ယွှားပြီး ကြီးကြပ်တယ်ကွဲ့”

သဘောကောင်းဖော်ရွေသော ဒေါ်မြကမ္မလာကိုကြည့်ပြီး ကြိရွယ်ရူးနှင့်သျှင်မင်း စိတ်ထဲတွင် ဒီလောက် ကျက်သရေရှိ ခန့်ညားသော အမေမျိုးမို့ နောင်ဘဝကူးတာတောင် မိခင်ကို သတိတရဖြင့် ချစ်နေကြသေးသော ကေသွေးနှင့်နေသွေးအိတ်ခံစားချက်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့ပါသည်။

“ကြီးကြီးက အရမ်းခန့်ညားတာပဲနော်”

ကြိရွယ်ရူး စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

“သမီးလေးတို့ကလည်း လှချက်က စာဖွဲ့လို့တောင် မမိနိုင်ပါဘူးကွယ်”

သားနှစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်နေသည်မို့ သူငယ်ချင်းအဆင့် တော့မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ကြားဖြင့် တွေးပြီး ဒေါ်မြကမ္မလာ ရွေးမချောလေးတွေဟု စိတ်ထဲက အပိုင်သိမ်းလိုက်သည်။

သားတွေနှင့်ဆိုလျှင် နေနဲ့လ ရွှေခွဲပြပါပဲ။

အခန်း (၂၁)

“မေမေ ကြိရွယ်တို့ ရောက်နေကြတယ်ဆို ဘယ်မှာလဲ”

ဇုန်းဆက်ဆက်ချင်း အိမ်ကိုအပြေးနှင့်လာ၍ လူကမောဟိုက်နေသည်။

“အမလေး သူတို့ကို အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးပြီး ခရီးပန်းလာလို့ ခဏနားခိုင်းထားတယ်။ သားတို့လာမှ ထမင်းစားမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေကြတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆို သားတို့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ် မေမေ”

“အေးပါကွယ် သွားတွေ့လိုက်ပါဦး။ မေမေသားလေးတွေ ရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မေမေသဘောကျတယ် သိလား”

“ဟာ မေမေ ရှူး တိုးတိုး သားခွဲကြိရွယ်နဲ့က ဘာအဆင့်မှ အရောက်ကြသေးပါဘူး။ အဆင့်ကျော်ရောက်နေတာ မေမေရဲ့သားလယ်” မာနိုကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ မာနို ရှက်ကြဲကြဲ ဇူးလိုက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

“ဂုဏ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အမလေး ခုမှတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွှဲချပြီး ရုက်မနေကြပါနဲ့တော့ သားတို့ရယ်၊ မေမေကလေ သားတို့မပြောကြရင် ချွေးမလောင်းလေးတွေကို မေမေ ပြောပေးမယ်လေ”

“ဟာ မ မပြောပါနဲ့လို့ နည်းနည်းစောပါသေးတယ်”

“သားတို့က စောပေမယ့် မေမေ့အသက်နဲ့တွက်ရင် မစောတော့ဘူး၊ မေမေမသေခင် မြေးချီသွားချင်လို့ပါကွယ်”

ပြောလေ ပိုဆိုးလာ၍ ဂုဏ်နှင့်မာန် အတော်အနေခက်နေကြပြီ။

“ကြားသွားပါမယ် မေမေရယ်၊ ခရီးရောက်မဆိုက် ဒီစကားမျိုး တွေကြားသွားရင် ရန်ကုန်ပြန်သွားဦးမယ်”

အကောင်းကြိုက်လွန်းသော မေမေ့အနားမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လစ်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာကို အလည်လိုက်လာပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြံရွယ်”

“အို ကျေးဇူးတင်ရမှာက ကျွန်မတို့ကပါ ရှင်တို့ရွာလေးက အရမ်းကို သာယာပြီး ရှင်အမေကလည်း အားနာရလောက်အောင်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေလွန်းလို့ ကြံရွယ်တို့ညီအစ်မက ပြန်ပြီးကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကေသွေး အဲ ကိုဂုဏ်ရဲ့ သျှင်မင်းတို့ကလေ

တို့သက်နဲ့အတူ လိုက်သာလိုက်လာရတာ ကိုဂုဏ်တို့အမေက လက်ခံပါလော့၊ ကြည်ဖြူပါမလားနဲ့ စိတ်ထဲမှာထင်နေတာ”

“ခုရော ထင်သေးလား”

နေသွေး၏အမေးကြောင့် သျှင်မင်း ခေါင်းခါပြီး

“ဟင်အင်း မထင်တော့ဘူး၊ သျှင်မင်းကိုလေ ချွေးမလေးလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီရောက်တုန်း တစ်လက်စထဲ မင်္ဂလာပွဲလေး လုပ်ပေးလိုက်ချင်တယ်တဲ့”

မေမေတို့ လက်သွက်ဝုံများ သျှင်မင်းတို့ကို ရန်ကုန်တောင်ပြန်မလွှတ်ချင်တော့သည့်ပုံ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာန်ကတော့ သျှင်မင်းနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်နေ၍ အချိန်မရွေး လက်ထပ်လို့ရပေမယ့် ဂုဏ်ကတော့ မေမေ့ကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပင်။

“ကြံရွယ်ကရော”

“ဟင် ဘာလဲ”

“ရန်ကုန်မပြန်ဘဲ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်နဲ့နေလိုက်ပါတော့လား” ဂုဏ်တို့က ပြောမယ်ပြောတော့လည်း ဒဲ့ပင်ပြောချလိုက်သည်။

ကြံရွယ်ခူး မျက်နှာလေးမှာ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပန်းသွေးရောင်လွှမ်းသွားပြီး ရုက်ကိုးရုက်ကန်းအမှုအရာဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ

“အို မဟုတ်တာ ကြံရွယ်က ဒီမှာဘာလို့ အပြီးနေရမှာလဲ၊

အစ်လို့လိုက်လည်တာပါနော်”

ပြောပြီး ပြေးသွားသော ကြံရွယ်၏နောက်ကျော့ပြင်ကို ငေး

ကြည့်ရင်း ဂုဏ် ရယ်လိုက်သည်။ မာန်နှင့်သျှင်မင်းက Fighting ဟု လုပ်ပြသည်။

သိပ်မကြာတော့ပါဘူး အိုကေမှာပါ။

အခန်း (၂၂)

“ဟေ့ကောင် ဂုဏ်မာန်နှစ်ကောင်ရဲ့ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူလိမ် နှစ်ကောင် ခုချက်ချင်း အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့ကြစမ်း”

ဦးနှောင်လတ် လက်ထဲမှ စားကိုင်ကာ သူ့တပည့်တွေ အုပ်စု နှင့် အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေကြသည်။ မိသားစုတွေ မနက်ခင်းစာ စားနေ ကြသည့်အချိန်မို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး

“အဲဒါ နှောင်လတ်အသံမဟုတ်လား သားတို့”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ဒီလူကြီး ဘာတွေ ဂျိထကြပြန်ပြီလဲ ဝေသီဘူး၊ ရောက်ကတည်းက ပွဲကြီးပွဲကောင်း မနှံ့ရသေးဘူး”

ဂုဏ်နှင့်မာန် လက်ထဲမှ ကော်ဖီခွက်ကိုချကာ ထိုင်ရာမှ ငာ လိုက်ကြသည်။

“မာန် အဲဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

ကိုသက်အမေးကို မဖြေခင် မာန် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး
“ငါတို့ကို ဒီဘဝကို ကူးပေးလိုက်တဲ့ လူယုတ်မာ နောင်လထဲ
ဆိုတာပေါ့”

“ဟင်”

“အို ဒါ ဒါဆိုရင် ရန်ဖြစ်ကြဦးမှာပေါ့”

“ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့နော်”

ကိုသက် ကြံရွယ်နှင့် သျှင်မင်း ပြိုင်တူ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွား
ကြသည်။ “ဦးစိုးမြင့် ဂုဏ်ပရိသတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“မင်းတို့ လုံးဝမထွက်နဲ့၊ ငါ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်အကြောင်း
ကြားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဒီတစ်ခါတော့ အမှေ့သားတွေနဲ့ ဒီကောင်
ကို ထိပ်တိုက်မတွေ့စေရဘူး၊ အမေကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်မယ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်ပြီး အိမ်ရှေ့ညှို့ခန်း
တွင် ချိတ်ထားသော ဓားကိုပြေးဆွဲသည်။

“အို ဂုဏ် လုပ်ပါဦး ကြီးကြီးမေ ဓားကြီးဆွဲနေပြီ”

ကြံရွယ်ခူးနှင့်သျှင်မင်း ထင်မှတ်မထားသော အဖြစ်အပျက်
ကြောင့် ထိတ်လန့်နေကြသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန် ဒေါ်မြကမ္မလာ လက်ထဲမှ ဓားကို အတင်းဆွဲထု
သည်။

“မေမေ ကျွန်တော်တို့ ဒီလူကြီးကို ဒီနည်းနဲ့မရှင်ဘူး၊ သူ့ပိုက်

ပြစ်ကို သူခံရအောင် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားပြီးသားပါ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ သားတို့ သူ့ကိုဓားနဲ့ယှဉ်မခတ်ဘူး၊ သူ
လုပ်ထားတဲ့အပြစ်တွေအတွက် သက်သေအခိုင်အလုံ ရှိထားပြီးပြီ”

“ဒါကြောင့် မေမေ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါနော်”

“မေမေတို့ လက်မဦးထားရင် ဒင်းတို့က လက်ဦးသွားမှာပေါ့
သားတို့ရဲ့ ဒါကြောင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ မေမေရယ် သားတို့ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းမှာပါ၊
အဲဒီအတွက် သားတို့ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ မေမေလည်း စိတ်မပူပါနဲ့”

“သျှင်မင်း မေမေကိုအခန်းထဲ ခေါ်သွားလိုက်၊ အပြင်ကို လုံးဝ
ထွက်မလာစေနဲ့”

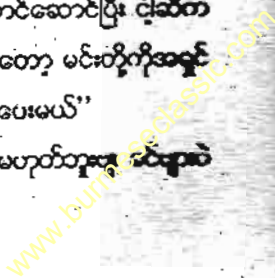
“စိတ်ချပါ မာန်”

ကြံရွယ်နှင့်သျှင်မင်း ဒေါ်မြကမ္မလာကို ချောမော့ပြီး အခန်းထဲ
ခေါ်သွားကြသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန် အိမ်အပြင်ကို ထွက်ခွင့်လိုက်ကြသည်။ ကိုသက်နှင့်
ဦးစိုးမြင့်လည်း နောက်မှ လိုက်ထွက်လာကြသည်။

“မင်းတို့ လူလိမ်တွေ ဂုဏ်မာန်အယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့ဆီတာ
ပစ္စည်းတွေကို အချောင်ယူတဲ့ကောင်တွေ၊ ဒီနေ့တော့ မင်းတို့ကိုအရှင်
ဇထားဘူး၊ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဘဝထပ်ကူးပေးမယ်”

“ဒီတစ်ခါ ဘဝထပ်ကူးရမှာက ကျုပ်တို့မဟုတ်ဘူးလေ၊ နတ်သမီး
လူယုတ်မာကြီးရဲ့”

“ဒီမှာ အပိုတွေမပြောနေနဲ့ လူလိမ်တွေ၊ ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြန်ပေးစမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပြီး ကျုပ်အမေကို ပြန်ပြီး လွှဲပေးထားတာ”

“အေး မင်းတို့ကို လူလိမ်မှုနဲ့ စခန်းမှာ အမှုဖွင့်မယ်”

“ဖွင့်စမ်းပါ ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း အဲဒီလို အမှုဖွင့်စေချင်တာ ခုချက်ချင်း သွားပြီး အမှုဖွင့်လိုက်”

ဂုဏ်နှင့်မာန်ကလည်း မခေ၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ပြန်၍စကားနာထိုးသည်။

“အာစရိ အဲဒီအခြေအတင်ပြောတာ မိန်းမဆန်လွန်းပါတယ် ဗျာ ကျွန်တော်တို့ လက်ပါမှရတော့မယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဆိုးမလိုက်ကြရအောင်”

ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးကို ဦးနှောင်လတ် တပည့် မိုးသီးတို့ တုတ်တွေ ဓားတွေနှင့် ဖျက်ဆီးကြသည်။

ဂုဏ်မာန်နှင့် ကိုသက် ဦးစိုးမြင့်တို့ကလည်း ခြံထဲဝင်တာနှင့် အသေရိုက်ပြီးသားဟူသော မာန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်လိုက်ကြစမ်း၊ ငါ့သားတွေကို ဒီတစ်ခါ ထိလို့ကတော့ နင်တို့ကို တစ်ကောင်မှ အရှင်မထားဘူးမှတ်ပါ”

ဒေါ်မြကမ္မလာ အိမ်ထဲမှ အတင်းပြေးထွက်လာပြီး ကြိမ်းငါးသည်။ အနောက်မှ ကြံရွယ်နှင့်သျှင်မင်းပါ ကြောက်လန့်တကြားပြေး

ထွက်လာကြသည်။

“မြလေး နင် အလိမ်ခံနေရတာ သိရဲ့လား၊ အဲဒါ နင့်သားတွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့ ငါ့သားတွေမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒါ ငါ့သားတွေ နင်သတ်လိုက်လို့ ဘဝသစ်တစ်ခုပြန်စပြီး ငါ့ဆီကို ရောက်လာကြတာ အရင်ဘဝကလည်း ငါ့သားတွေ၊ ခုဘဝမှာလည်း ငါ့သားတွေပဲ”

“ဘာ နင့်သားတွေက ဘဝသစ်ပြောင်းပြီး နင့်ဆီပြန်လာတာ ဟုတ်လား၊ အဟက် နင်ရှူးနေလား၊ ဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ နင့်ကိုလှာလိမ်နေတဲ့ လူလိမ်တွေ၊ ဒီကောင်တွေကို လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ချပစ်ရမှာ”

ဦးနှောင်လတ် စကားကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်ကာ

“သူ့ခိုက လူပြန်ဟစ်နေပါလား ဟမ် တကယ်တမ်း လိမ်နေတဲ့ ကောင်က နင်ပဲ၊ ငါ့ယောက်ျားကို သတ်ပြီး သူ့ဆီက မြေစာချုပ်ကိုခိုး ငါ့ရဲ့လက်ထဲကနေ ငါ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မတရားသိမ်းယူထားတဲ့ကောင် ဒါတင်ကဦးမလား၊ ငါ့ကိုအလိုမတူဘဲ မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့တဲ့ မုဒိမ်းကောင်က နင်ပဲ”

“အဲဒီအတွက် သက်သေခံရလား၊ သက်သေမရှိဘဲနဲ့ လာမည့် နဲ့ ခုလည်း ငါ့ဆီက စာရွက်စာတမ်းတွေကို နင့်ရဲ့သားတွေဟုတ်တောင် ထားတဲ့လူလိမ်တွေက ဓားထောက်ခြိမ်းခြောက်လို့ ငါ မပြန်မနေ နင့်ကို

လာလွှဲပေးလိုက်ရတာ”

ဦးနောင်လတ် ဖော်တင်ကြီးလိမ်နေပြီမို့ ဂုဏ်နှင့်မာန်၏အခါထဲ
တွေ့ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်သည်။

“ခင်ဗျား လူယုတ်မာ ကျွပ်တို့က ဘယ်မှာ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ဖူးလို့
လဲ။ ခင်ဗျားဘာသာ ကျွပ်တို့ကို သရဲတွေထင်ပြီး ကျွပ်တို့မိသားစုအပေါ်
မှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ခင်ဗျားဘာသာ ဝန်ခံခဲ့တာ”

ဂုဏ်စကားကြောင့် ဦးနောင်လတ် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ငါက အဲလို ဝန်ခံခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်မှာလဲ သက်သေ
မင်းတို့နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်သေရတော့မှာမို့ သွေးရူးသွေးတမ်းတွေ ပြော
နေကြတာ။ ဒီတော့ ဒီနေ့မကူးခင် စာချုပ်စာတမ်းတွေ ပြန်ပေးရင်ပေး
မပေးရင် မင်းတို့တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံး နောင်တရလိမ့်မယ်”

“ဆုတောင်းလိုက် ခင်ဗျားကပဲ နောင်တရမလား။ ကျွပ်တို့
ကပဲ နောင်တရမလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“အာစရိ ရဲ ရဲတွေလာနေတယ်။ ရွာထိပ်ရောက်နေပြီတဲ့”

ရဲတွေလာနေပြီဆို၍ ဦးနောင်လတ် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား
သည်။

“ဒီနေ့တော့ ငါတို့ကစပြီး ရန်လာရှာသလိုဖြစ်သွားတယ်
ဆိုတော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်ကြရအောင် ဒီနေ့စောင့်ကြည့်မယ်။ ငါပြော
တဲ့အတိုင်း စာရွက်စာတမ်းတွေ လာမလွှဲရင်တော့ မနက်ဖြန် လိမ်လည်
ဖို့ တရားစွဲမယ် ဒါပဲ”

“စွဲစမ်းပါ အဲဒီအချိန်ကို ကျွပ်တို့ကလည်း ကျေကျေနှပ်နှပ်
ကြီး ရင်ဆိုင်ချင်တာပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အမှုမဖွင့်ခင် ကျွပ်တို့က
အရင် ခင်ဗျားကို အမှုဖွင့်ရတာပေါ့ဗျာ။ ထောင်ထမင်းစားရင်းနဲ့ သိပ်
ကျွန်တော့တဲ့ အသက်ကိုထက်ပြီး မွေးလိုက်ဦး ဟုတ်ပြီလား”

ဂုဏ်နှင့်မာန် စကားပင်မဆုံးလိုက် ဦးနောင်လတ် ရဲတွေနှင့်
တိုးမည်စိုး၍ သူ့တပည့်တွေနှင့် သုတ်ချေတင်ပြီး လစ်တော့သည်။

ရဲတွေရောက်သည့်အချိန်မှာ ဦးနောင်လတ်တို့အဖွဲ့၏ အမြီး
ထောင် မပြင်ရတော့။

ကိုသက်ကာလည်း လက်ယာပြိုပြီးသားမို့ ပြဿနာဖြစ်မှာကို တစ်စက်ကလေးမှ နောက်မတွန့်သူ။

“သူတို့အိမ်ထဲ ဖောက်ဝင်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ့ပြီလား မိုးသီး”

“အခုတစ်လော ဒေါ်မြလေးတို့အိမ်မှာ ဂုဏ်မာန်အယောင် ဆောင်ထားတဲ့ကောင်နှစ်ကောင်ရယ် နောက်ပြီး မြို့က ဧည့်သည်တွေရယ် ရောက်နေကြတော့ လူစည်ကားနေတယ်။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မြလေး၏အချစ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်သိမ်းပိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သွေးရှူးသွေးတမ်း လှဲ့ပေးခဲ့သော စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်လည်ရယူရမည့်အခွင့်အရေးက ဟိုတုန်းကလောက် မလွယ်ကူ။

“ဒီကောင်တွေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မြလေးကို လာလိမ်နေတာ ပါလိမ့်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ရွာလုံးက လူဝင်စားအဖြစ်နဲ့ ပြန်ရှင်သန်လာတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်နေကြပုံပါ။ နောက်ပြီး ဆရာတော်ကအစ ဂုဏ်နဲ့မာန် လူပြန်ဝင်စားပြီး သူ့အမေဆီကို ပြန်လာတယ်ဆိုတာကို လက်ခံတယ်”

“တောက် ဒီကောင်တွေနဲ့ယှဉ်ဖို့ ငါ့ရဲ့အရွယ်တွေကို ပြန်လဲလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်ကွာ”

လက်တစ်ဖက်ပြတ် ဘဝနှင့် စိတ်သွားတိုင်း လှယ်မပါတော့

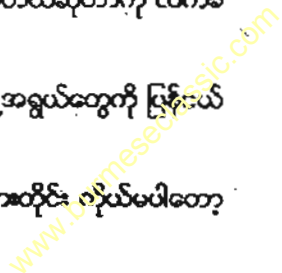
အခန်း (၂၃)

“သားတို့ ဒီရက်ထဲမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ကြပါနဲ့နော် မေမေလေ သားတို့ကို ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးရရင် တစ်ခါတည်းနဲ့ကို သေသွားလိမ့်မယ်”

“သားတို့လည်း သိပါတယ် မေမေ၊ ဒီလူကြီးက သူ့အကျင့်အတိုင်း တုတ်ရုခုတော့ အကောက်ကြီးမှာ သား သိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သားတို့ကို စိတ်မပူနဲ့ မေမေသာ ဒီရက်ထဲမှာ အိမ်မှာနေရင်တောင် တစ်ယောက်ထဲမနေပါနဲ့ ကြံရွယ်နေသွားမယ် မေမေကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပါနဲ့နော်၊ အဲဒီလူယုတ်မာက အိမ်ထဲဝင်လာဖို့လည်း ဝန်လေးတဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ဂုဏ်နဲ့မာန်ရယ်၊ ငါတို့လည်းရှိပါတယ်၊ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာရင် တိုတက်မှာလည်း အင်အားတောင့်ပြီးသားဆို”

သော ကိုယ့်ဘဝကို ခါးသီးစက်ဆုပ်လွန်းသည်။

“အာစရိရယ် ကျွန်တော်တို့ရှိပါတယ်။ အာစရိ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဘာလိုချင်လဲ ပြော ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖန်တီးပေးမယ်”

“ငါဖြစ်ချင်တာကို ပြောရရင်လေ မြကလေးကိုပိုင်ဆိုင်ချင် တယ်”

“အယ် ဒါ ဒါတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး အချိန်တော့ ယူရလိမ့်မယ် ခုချိန်မှာ အဘွားကြီးက အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင် ထွက်တာမဟုတ်ဘူး အာစရိရဲ့”

“ဟေ့ကောင် သောက်ပါးစပ်ကို ဆင်ခြင်စမ်း ဘာအဘွားကြီး လဲ မြလေးက ငါ့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ မအိုသေးတဲ့ နတ်မိမယ် လေးကွ၊ မင်းတို့သမီး အပျိုမတွေနဲ့တောင် အလှချင်းပြိုင်လို့ ရသေး တယ်၊ နားလည်လား ငါ့လွှဲကောင်တွေရ”

ဒေါ်မြကမ္မလာအား အဘွားကြီးဟု ပြောလိုက်၍ ဒေါ်သထွေ အုံကြွလာသည်မို့ ပိုးစိုးပက်စက် ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပြောတာ မှားပါတယ် အာစရိ”

“ငါ အခုဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေက အများကြီး မင်းတို့ ငါ့ကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေး၊ ဒီတစ်ပွဲအောင်မြင်ရင် မင်းတို့ကို ဘောက်ဆူးကောင်း ကောင်းချမှတ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဆိုတာကိုပြော”

“နံပါတ်တစ် ဆန်ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့မယ်၊ နံပါတ်နှစ် သူတို့ဂိုဒေါင်

မီးလောင်ပြီဆိုတာနဲ့ မြလေးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သူတွေ မီးလောင်နေတဲ့ ဝိုဒေါင်ဆီကို လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါက မြလေးအိမ်ကိုဝင် မြလေးကိုသိမ်းပိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ငါ လွှဲပြောင်းပေးထား တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်ခိုးယူလာမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်တဲ့တစ် ဇွဲက ဟိုဘီလူးနှစ်ကောင်ကို လှူမသိသူမသိ လုပ်ကြံလိုက်၊ ခြေစလက်စ တစ်ခါတည်းသတ်ခဲ့ ဘာသဲလွန်စမှ မကျန်စေနဲ့”

“ဟား ဒီအကြံမဆိုးဘူး၊ တစ်ချက်ခုတ်လိုက်တာ သုံးချက် လောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းဖြတ်သွားတယ်၊ ဒါ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြလေးရဲ့ အစ်မ ဒေါ်စိုးနိုးနဲ့ မြို့ကစည်းသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေး တယ်နော်၊ မီးလောင်ပြင်ကိုတော့ သူတို့မလိုက်လောက်ဘူး”

“ကျွတ် အဲဒါလောက်တော့ ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်တယ်၊ ဇမ္ဗူနဲ့ အခွင့်သင့်ရင် မြို့က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကိုတောင် မင်းတို့ အတွက် ဖန်တီးပေးလို့ရချင်ရမယ်”

“ဟား ဟား ဟီး ဟီး တ တကယ်နော် အာစရိ ကောင်မလေး တွေက မှည့်ဝင်းနေတာပဲ၊ စားလိုက်ရရင် ချိုစိမ့်နေမှာဗျ”

“စားရမှာပေါ့ကွာ မင်းတို့သာ ပီပီရီရီ ဖြစ်ပါစေ”

www.burmeseclassic.com

“ကဲ မာန် မင်း ဖုန်းထဲမှာ အသံသွင်းထားတဲ့ဖိုင်ကို ဖွင့်ပြလိုက်”

မာန် ဖုန်းကိုထုတ်ကာ အသံသွင်းထားသော ဖိုင်ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ဖုန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဦးနှောင်လတ်၏သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် အပြစ်တွေဝန်ခံနေသော အသံတွေကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်ခံခက်သော ဒေါသတရားတွေ တစ်ရပ်ရပ်တက်ကာ အရောင်တွေအမျိုးမျိုး ပြောင်း၍နေသည်။

“ထင်တယ် ထင်သားပဲ ဒီကောင် လုပ်ကြံလို့ ငါ့ယောက်ျားသေရတယ်ဆိုတာကို သိနေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ်မမိတော့ သက်သေပြစရာမရှိ ဖြစ်နေတာနဲ့ ဒီအချိန်ထိ ငြိမ်နေခဲ့ရတာ၊ ငါ့ယောက်ျား ငါ့သားနှစ်ယောက် ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြီးလို့ မကျေနပ်နိုင် သေးဘူး ဘဝသစ်နဲ့ ပြန်မွေးဖွားလာတဲ့ ငါ့သားနှစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမယ်”

အံ့တကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နှင့် ခြောက်နေသော ဒေါ်မြတမ္မလာ၏ရင်ထဲက အမှန်းတရားတွေဟာ နောင်ဘဝရှိခဲ့လျှင်တောင် မပြနိုင်ပါ့မလား။

“ဂုဏ်မာန် ဂုဏ်မာန် လုပ်ပါဦး လုပ်ပါဦး ငါ့ဖုန်းထဲမှာ မိစ္ဆာအထွတ်နေတယ်ကွ၊ အောင်မလေး သတ်တော့မယ် မီးတွေလည်း ရှို့ကြတော့မယ်တဲ့၊ ငါ့ကြောက်တယ် ငါ့ဖုန်းထဲက မိစ္ဆာကို ထုတ်ဖော်ဖို့ ထုတ်ဖော်”

အခန်း (၂၄)

“သားတို့ရယ် မေမေတို့ ဒီရပ်ဒီရွာကနေ ပြောင်းကြရကောင်းမလားလို့ မေမေ စဉ်းစားမိတယ်၊ နောင်လတ်ရှိနေသရွေ ဒီဒီရွာမှာနေနေရတာ မေမေတော့ ခေါင်းမကျရာဘူး သားတို့အတွက် မေမေစိတ်ပူနေမိတယ်”

“စိတ်ပူနေပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ဒီလူကြီးက သားတို့ကို ဘာမှထပ်လုပ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ သားတို့အပေါ်မှာ ကျူးလွန်ထားတဲ့ ပြစ်မှုတွေမှာ ဖော်ထုတ်လိုက်ရင် ဒီလူကြီး ထောင်ကျမှာ သေချာတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သက်သေမှမရှိတာ၊ သက်သေမရှိလို့လည်း သူ့အချိန်ထိ မေမေတို့မိသားစုကို ဒုက္ခပေးနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

စိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲနေသော မိခင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဂုဏ်မာန် ပြိုင်တူပြီးလိုက်ကြသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သက်သေယူပြီးပြီဆိုတာကို မေမေ့ကိုမှ မပြောရသေးတာ။

ခြံထဲ ပြေးဝင်လာသော တာရီးကြောင့် မိသားစုတွေ အရေးကြီးသောအကြောင်းအရာတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်းကို ရုပ်လျှောက်အိမ်ပေါက်ဝကို ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

“တာရီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ သား”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး မေမေ”

“ဟေ့ကောင် တာရီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဦးစိုးမြင့် မနေသာတော့ ခြံထဲဝင်လာသော တာရီးကို လှမ်းအော်ပြီး မေးလိုက်သည်။

တာရီး အိမ်ထဲပြေးဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ဂုဏ်နှင့်မာန်ရှေ့သို့ အလန့်တကြား ထိုးပေးရင်း

“ဒီဖုန်းထဲမှာ မိစ္ဆာတွေ ဝင်နေတယ် လူယုတ်မာ လူယုတ်မာတွေ နှင်ထုတ်ပေးပါ မြန်မြန်နှင်ထုတ်ပေးပါ”

ထူးဆန်းသော တာရီးစကားကြောင့် ဂုဏ်ကမ်းပေးနေသော ဖုန်းကို ကပျာကယာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဂုဏ်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင် နောင်လတ် ဒါ နောင်လတ်တို့ သရက်ခြံကြီးမို့လား ခင်ဗျားက သူတို့ခြံထဲ ဘာသွားလုပ်တာတုန်း”

“သရက်သီးသွားခူးစားတာ သူတို့ ငါ့ကိုမြင်မှာစိုးလို့ ဖုန်းကို ကွယ်ထားတာ။ သူတို့ ငါ့ဖုန်းထဲဝင်ပြီး စကားတွေပြောနေကြတယ်” တာရီး ဘာပြောနေသည်ဆိုတာကို အားလုံးသဘောပေါက်သွား

ကြသည်မို့ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာကြသည်။

“အဲဒါ ဗီဒီယိုရိုက်လိုက်မိတာ မင်းကိုယ်မင်းတောင် မသိဘူး မဟုတ်လား”

“ဗီဒီယို ဟုတ်လား။ ဘာလဲ ဒါ ဒါဆို သူတို့က မင်းသားတွေလား”

အရှူးတစ်ယောက်ကို ရှင်းပြနေလည်း ဘာမှထူးမည်မဟုတ်၍ ကြည့်လက်စ မြင်ကွင်းတွေကို ဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ တာရီး သူ့ဖုန်းနှင့်ဘာတွေထပ်ပြီး ရိုက်ထားသေးလဲပေါ့။

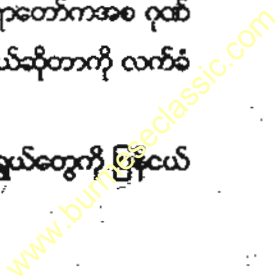
“သူ့အိမ်ထဲ ဖောက်ဝင်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ ပြုလား မိုးသီး”

“ခုတစ်လော ဒေါ်ပြုလေးတို့အိမ်မှာ ဂုဏ်မာန်အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ကောင်နှစ်ကောင်ရယ် နောက်ပြီး ပြိုကစဉ်းသည်တွေရယ် ရောက်နေကြတော့ လူစည်ကားနေတယ်။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒီကောင်တွေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြုလေးကို လာလိမ်နေတာ ဖါလိမ့်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ရွာလုံးက လူဝင်စားအဖြစ်နဲ့ ပြန်ရှင်သန်လာတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်နေကြပုံပဲ။ နောက်ပြီး ဆရာတော်ကအစ ဂုဏ်နဲ့မာန် လူပြန်ဝင်စားပြီး သူ့အမေဆီကို ပြန်လာတယ်ဆိုတာကို လက်ခံတယ်”

“တောက် ဒီကောင်တွေနဲ့ယှဉ်ဖို့ ငါ့ရဲ့အရွယ်တွေကို ပြန်ငယ်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်ကွာ”

“အာစရိရယ် ကျွန်တော်တို့နှိုပါတယ်၊ အာစရိ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဘာလိုချင်လဲ ပြော ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖန်တီးပေးမယ်”

“ငါဖြစ်ချင်တာကို ပြောရရင်လေ မြကလေးကိုပိုင်ဆိုင်ချင်လှယ်”

“အယ် ဒါ ဒါတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး အချိန်တော့ ယူရလိမ့်မယ် ခုချိန်မှာ အဘွားကြီးက အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင် ထွက်တာမဟုတ်ဘူး အာစရိရဲ့”

“ဟေ့ကောင် သောက်ပါးစပ်ကို ဆင်ခြင်စမ်း ဘာအဘွားကြီးလဲ မြလေးက ငါ့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ မအိုသေးတဲ့ နတ်မိမယ်လေးကွာ မင်းတို့သမီး အပျိုမတွေနဲ့တောင် အလှချင်းပြိုင်လို့ ရသေးတယ်၊ နားလည်လား ငါ့လစွီးကောင်တွေရဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပြောတာ မှားသွားတာပါ”

“ငါ အခုဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေက အများကြီး မင်းတို့ ငါ့ကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေး၊ ဒီတစ်ပွဲအောင်မြင်ရင် မင်းတို့ကို ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ ဘာဖြစ်ချင်လဲသာပြော”

“နံပါတ်တစ် ဆန်ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့မယ်၊ နံပါတ်နှစ် သူတို့ဂိုဒေါင်မီးလောင်ပြီဆိုတာနဲ့ မြလေးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သူတွေ မီးလောင်နေတဲ့ဂိုဒေါင်ဆီကို လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါက မြလေးအိမ်ကိုဝင်မယ် မြလေးကိုသိမ်းပိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ငါ လွှဲပြောင်း

ပေးထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်နိုးယူလာမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆွန်တဲ့တစ်ပွဲက ဟိုဘီလူးနှစ်ကောင်ကို လူမသိသူမသိ လုပ်ကြလိုက်၊ ခြစ်စလက်စ တစ်ခါတည်းသပ်ခဲ့ ဘာသဲလွန်စမှ မကျန်စေခဲ့”

“တောက် လူယုတ်မာ ထပ်ပြီး အကောက်ကြပြန်ပြီပဲ”

ဗီဒီယိုခိုင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အကြောင်းအရာတွေကြောင့် နှုတ်နှင့်မာန် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ကြပြီး

“ကျွန်တော်တို့တက်က လက်ဦးမှုရအောင် စပြီးလှုပ်ရှားရမယ်”

“အမလေး ပြဿနာက မသေးဘဲ ပိုပြီးကြီးဦးတော့မှာပဲ”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ကြားလိုက်မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းနှင့်အသံတွေကြောင့် ရင်တွေတလုပ်လုပ် တုန်ကာ အသက်ရှူကြပ်သလို ခံစားထားရသည်။

ကြံရွယ်နှင့်သျှင်မင်း ဒေါ်မြကမ္မလာကို ဖေးမကြရင်း

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ကြီးကြီးမေရယ်၊ တရားကိုနတ်စောင့်ပါအယ်၊ ခုလည်း ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ အချိန်တွေရှိနေသေးတာပဲ”

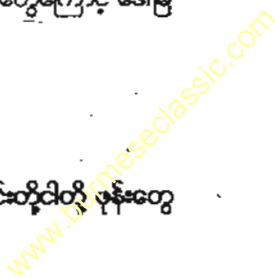
“ကြီးမေ ဆေးလေးသောက်လိုက်ပါဦး”

ကြံရွယ်နှင့်သျှင်မင်း၏အလိုက်သိ ချွေးသိပ်မှုတွေကြောင့် ဒေါ်မြအမ္မလာ စိတ်ကိုမနည်းထိန်းရင်း

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း”

ကိုသက် အကြံဝင်ပေးသည်။

“ကိုတာရိုး ဖုန်းထဲက ဗီဒီယိုခိုင်တွေကို မင်းတို့ငါတို့ ဖုန်းတွေ

ထဲ အကုန်ကူးထည့်ထားပြီး ဒီသက်သေခံတင် စခန်းမှာ ကြိုတင်အမှု ထားလို့ရပြီ”

“မောင်သက် ပြောတာမှန်တယ်၊ ငါတို့ ခုပဲ ရဲစခန်းကို အကြံကြံရအောင်”

“သွားရမှာပေါ့၊ ဝမ်းမြင့်ရာ ဒီကောင်တွေ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်မှ ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး။ အခု သက်သေခံရော အရင်သက်သေခံရော ပူးတွဲတင်ပြပြီး အမှုဖွင့်လိုက်ရင် ဒီတစ်သက် ထောင်ထဲက တွေ့ရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဂုဏ်နှင့်မာန် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တာရိုးဖုန်းထဲမှဖိုင် သူတို့တွေ့ဆုံဖုန်းတွေထဲကို ကူးယူလိုက်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော တာရိုး စိတ်ကျေနပ်အောင် သူ့ဖုန်းထဲမှ ဦးနှောင်လတ်တို့အဖွဲ့ ဘုမားကိုးမသိ ရိုက်မိသွားသော ဖိုင်ကို ဖျက်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ရော့ နှင့်ဖုန်းထဲက မိစ္ဆာတွေကို ရှင်းထုတ်ပေးလိုက်မရှိတော့ဘူး”

ဂုဏ် လှမ်းပေးသော ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး တာရိုး သေချာစေလျှောက်နှိပ်ကြည့်ပြီး

“တကယ်နော် တကယ် နှင်ထုတ်လိုက်ပြီနော်”

“တကယ်မရှိတော့ဘူး ဒါပေမဲ့ အဲဒီထဲမှာ ပြောထားတဲ့ ကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောရဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း ပြောဘူး ပြောဘူး လုံးဝပြောဘူး”

သူ့ပါးစပ်သူပိတ်ကာ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြောနေသော တာရိုး နော်က ဘာမှထွေထွေထူးထူး သိပုံမပေါ်။ ထိုသို့မသိတာကပင် တာရိုး တွေက အန္တရာယ်ကင်းသည်ဆိုတာကို ဂုဏ် တွေးမိလိုက်သည်။

ထဲ အကုန်ကူးထည့်ထားပြီး ဒီသက်သေခံတင် စခန်းမှာ ကြိုတင်အမှု ထားလို့ရပြီ”

“မောင်သက် ပြောတာမှန်တယ်၊ ငါတို့ ခုပဲ ခဲစခန်းကို အမှု ကြရအောင်”

“သွားရမှာပေါ့ စိုးမြင့်ရာ ဒီကောင်တွေ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ် မှ ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး၊ အခု သက်သေရော အရင်သက်သေတွေ ရော ပူးတွဲတင်ပြပြီး အမှုဖွင့်လိုက်ရင် ဒီတစ်သက် ထောင်ထဲက ထွက် ရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဂုဏ်နှင့်မာန် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တာရီးဖုန်းထဲမှဖိုင် သူတို့တွေ၏ဖုန်းတွေထဲကို ကူးယူလိုက်ပြီး အထိတ်တလန့် ငြစ်နေသော တာရီး စိတ်ကျေနပ်အောင် သူ့ဖုန်းထဲမှ ဦးနှောင်လတ်တို့အဖွဲ့ ဘုရား ကိုးမသိ ရိုက်မိသွားသော ဖိုင်ကို ဖျက်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ရော နှင့်ဖုန်းထဲက မိစ္ဆာတွေကို ရှင်းထုတ်ပေးလိုက် မရှိတော့ဘူး”

ဂုဏ် လှမ်းပေးသော ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး တာရီး သေချာစေ လျှောက်နှိပ်ကြည့်ပြီး

“တကယ်နော် တကယ် နှင်ထုတ်လိုက်ပြီနော်”

“တကယ်မရှိတော့ဘူး ဒါပေမဲ့ အဲဒီထဲမှာ ပြောထားတဲ့ ကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောရဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း ပြောဘူး ပြောဘူး လုံးဝပြောဘူး”

သူ့ပါးစပ်သူပိတ်ကာ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြောနေသော တာရီး စိတ် ဘာမှတွေ့တွေ့ထူးထူး သိပုံမပေါ်။ ထိုသို့မသိတာကပင် တာရီး တွက် အန္တရာယ်ကင်းသည်ဆိုတာကို ဂုဏ် တွေးမိလိုက်သည်။

ရဲတွေကတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြီး အန္တရာယ်ကင်းအောင် သူတို့ ကာကွယ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ မာနစကားကြောင့် သောကတို့ကင်းစင်သွားစဉ်

ဖြင့်

“အမလေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ် မောင်မင်းကြီးသားတို့ တုန်းမာပါစေ”

ရဲတွေကို ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ မေတ္တာပင်ပို့လိုက်သေးသည်။

“ဟိုအရင်တုန်းကလို ပြဿနာတွေလွန်သွားမှ ရဲတွေရောက် ဗလာပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲကွယ်”

ရေခန်းဗန်းသယ်လာသော ဒေါ်ကြီးစိုးမိုး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ စင်၍ ပြောသည်။

“အဲဒီလိုမဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒီညကစပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲ မှာလည်း ရဲနှစ်ယောက်တာဝန်ယူပြီး လာစောင့်ပေးနေမှာပါ။ နောက်ပြီး ဆန်ဖိုဒေါင်ကိုရောပေါ့။ ဒါမှ သူတို့လုပ်ရပ်ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိ မှာလေ ဘွားစိုးရဲ့”

“ဆရာတော်ကတော့ မိန်းကလေးတွေအားလုံး ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းမှာလာရှောင်နေလို့တော့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲတွေကမရှောင် ဘဲနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ ဟန်မယူကံနေဖို့ ပြောထားတယ်။ ဒါမှ တစ်ဖက်ရန်သူက လုံးဝမရိပ်မိဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးလာမှာ။ မိမိနဲ့ဆို သူတို့အကြံ ရိပ်မိလောက်ပြီ ဆိုပြီး နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားနိုင်တယ်တဲ့”

အခန်း (၂၅)

“စခန်းမှူးနဲ့တွေ့ခဲ့လား ဂုဏ်မာန်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ကိုသက် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

ဦးစိုးမြင့် အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“တွေ့ခဲ့တယ် နယ်ထိန်းပါ တစ်ခါတည်း အကျိုးအကြေး ပြောခဲ့ပြီး သက်သေပါ ပေးခဲ့ပြီ”

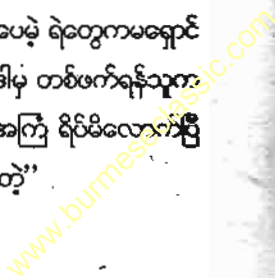
ဦးစိုးမြင့် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးပြီး

“ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူးကွာ”

“သား ဘာအခြေအနေထူးလဲ”

ဒေါ်မြကမ္မလာကို ခြံရံလျက် နွယ်သျှင်မင်းနှင့်ကြံရှယ်ရာ အခန်းထဲက ထွက်လာကြသည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ် မေမေ။ သူတို့ရဲ့အကြံအစည် ဘယ်နေ့မှာစပြီး အကောင်အထည်ဖော်မယ်ဆိုလျှင် ကြိုမသိနိုင်ပေ။

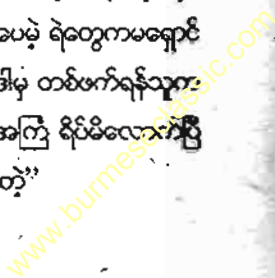
အခန်း (၂၅)

“စခန်းမှူးခွဲတွေ့ခဲ့လား ဂုဏ်မာန်”
 ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ကိုသက် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။
 ဦးစိုးမြင့် အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။
 “တွေ့ခဲ့တယ် နယ်ထိန်းပါ တစ်ခါတည်း အကျိုးအကြေး
 ပြောခဲ့ပြီး သက်သေပါ ပေးခဲ့ပြီ”
 ဦးစိုးမြင့် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးပြီး
 “ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူးကွာ”
 “သား ဘာအခြေအနေထူးလဲ”
 ဒေါ်မြကမ္မလာကို ခြံရံလျက် နွယ်သျှင်မင်းနှင့်ကြုံရွယ်သူ
 အခန်းထဲက ထွက်လာကြသည်။
 “အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ် မေမေ၊ သူတို့ရဲ့အကြံအစည်
 ဘယ်နေ့မှာစပြီး အကောင်အထည်ဖော်မယ်ဆိုတာ ကြိုမသိနိုင်ပေမ

သီလှနှစ်ကောင်

ရဲတွေကတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြီး အန္တရာယ်ကင်းအောင်
 သူတို့ ကာကွယ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”
 ဒေါ်မြကမ္မလာ ဟန်စကားကြောင့် သောကတို့ကင်းစင်သွားစဉ်
 မြင့်
 “အမလေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ် မောင်မင်းကြီးသားတို့
 တွန်းမာပါစေ”
 ရဲတွေကို ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ မေတ္တာပင်ပို့လိုက်သေးသည်။
 “ဟိုအရင်တုန်းကလို ပြဿနာတွေလွန်သွားမှ ရဲတွေရောက်
 လောပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲကွယ်”
 ရေခန်းစန်းသယ်လာသော ဒေါ်ကြီးစိုးမိုး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ
 ဝင်၍ ပြောသည်။
 “အဲဒီလိုမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဒီညကစပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲ
 မှာလည်း ရဲနှစ်ယောက်တာဝန်ယူပြီး လာစောင့်ပေးနေမှာပါ။ နောက်ပြီး
 ဆန်ဂိုဒေါင်ကိုရောပေါ့၊ ဒါမှ သူတို့လုပ်ရပ်ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိ
 မှာလေ ဘွားစိုးရဲ့”
 “ဆရာတော်ကတော့ မိန်းကလေးတွေအားလုံး ဒီရက်ပိုင်းမှာ
 ကျောင်းမှာလာရှောင်နေလို့တော့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရဲတွေကမရှောင်
 ဘဲနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ ဟန်မပျက်နေဖို့ ပြောထားတယ်၊ ဒါမှ တစ်ဖက်ရန်သူက
 လုံးဝမခိုမိဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးလာမှာ၊ နို့ခိုဆို သူတို့အကြံ ရိပ်မိလေးကံပြီ
 ဆိုပြီး နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားနိုင်တယ်တဲ့”

“မေမေကလည်း မရှောင်ချင်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒင်းခွဲကျွန်ုပ်တို့ ခန်းကို မေမေမျက်စိနဲ့ တစ်ဝကြီး ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညကစပြီး ကြိစ္ဆယ်နဲ့သျှင်မင်းက မေမေ အခန်းထဲမှာ အတူတူအိပ်ပေးကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြိစ္ဆယ်တို့လည်း အဲလိုပဲ စဉ်းစားထားပါတယ် ကိုဂုဏ်”

တိုက်ပွဲနစ်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည့်အရေး ကိုယ့်ဘက်ကလေး အသင့်အနေအထားဖြင့် ရန်သူကိုအလဲထိုးဖို့ ထိုင်စောင့်ဆိုသာ ကျန်တော့ သည်။

တာနိုးသာ ဗီဒီယိုခလုန်ကို နှိပ်မိသွားသွားဆိုလျှင် ဂုဏ်အား တို့အနေနှင့် ခုလိုကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုပင် လုပ်နိုင်မည်မထင်။

အခန်း (၂၆)

အမှောင်ထဲမှာ လျှောက်လာသော ဦးနှောင်လတ်၏ခြေလှမ်း တွေသည် ကျားနာတစ်ကောင်လို ရန်လိုခြင်းအပြည့်ဟု ပြော၍ရသလို ဒီည အချစ်တွေကို မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်မည့်ညဟုလည်း ယိုးစွပ်၍ ရပါသည်။

တစ်ဖက်မှ စပုရေဘူးကိုင့် ကျန်တစ်ဖက်က လေနတ်၊ ဒီည အဖို့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ရှေ့ကပိတ်ပင်တားမြစ်မည့် မည်သူမဆို သေပွဲဝင် ရာည့်နေ့ဖြစ်သည်။

နှောင်လတ်တာဝမှာ ထိုချင်တာကို မရရအောင်ယူခဲ့သည်ချည်း ဝင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ခေါက် တစ်ပတ်ခိုက်ပြီး ယူသွားခဲ့လျှင်လည်း ဘယ် တော့မှ အသာတကြည် ပေးရိုးထုံးစံမရှိ။ နည်းအမျိုးမျိုးသုံးပြီး ပြန်လူ ခွဲတာချည်းပင်။

အသက်အရွယ်အရသာ အိုလာပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တွေကလေး
ရုပ်ခန္ဓာကြီးလို အိုမင်းမသွားဘဲ မာကြောနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“အဟက် ထယ်လည်း သာဇာနေကြပါလား”

အိမ်ရှေ့ကို ချဉ်းကပ်ပြီး အိမ်ထဲမှ အခြေအနေကို ဝါးရှုံ့
တွေကြားထဲမှ လှမ်းပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

ခြံဝိုင်းထဲတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး တိုင်စကားပြောနေတာ လူစုံတက်
ပင်။ ရယ်မောနောက်ပြောင်နေကြသောအသံတွေက ဦးနှောင်လတ်
တော့ စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာဟုသာ ထင်မိသည်။

“သိပ်မကြာခင် မင်းတို့ရယ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ။ မင်း
တို့ရဲ့အမေကိုလည်း အကောင်းအတိုင်း မြင်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

တစ်ယောက်ထဲ ခပ်တိုးတိုး ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး ခါးကြားမှာထိုး
လာသော ပုလင်းပြားကိုယူကာ မော့လိုက်သည်။

ရင်ခုန်ဘက် ဆေးလေးကြိုဖို့ဝဲထားမှ ဒီညချစ်သူနဲ့အတူ ထီ
တိုက်တွေလို မျောချင်ရာမျောခွင့်ရမှာ။

ထိုစဉ် ရွာထိပ် မီးကင်းတဲမှ သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ်ချက်
တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဦးနှောင်လတ် မွဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ဟိုကောင်တွေ ဆန်ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ဖို့လုပ်ငန်း
စနေလောက်ပြီ။ သူတို့ကို မီးကင်းသံချောင်း ဆယ်ချက်တိတိခေါက်
ကျမှ လုပ်ငန်းစတင် ကြိုတင်အကွက်ချ စီမံပေးထားသည်မို့ ခုလောက်
ဂိုဒေါင်ပတ်ပတ်လည်ကို ဓာတ်ဆီတွေပက်ပြီးလောက်ပြီ။

ထိုသို့ ပက်ပြီးတာနှင့် ဆန်စက်အလုပ်သမားလည်းဖြစ် ကိုယ့်
လူလည်းဖြစ်သည့် မောင်ဝိုင်းကို ဆန်စက်မီးလောင်နေပြီဟု အထိတ်တ
လန့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လာပြေးပြောရမည်ဟု မှာထားသည်။

မောင်ဝိုင်းဆိုတာက ဆန်ဂိုဒေါင်ဘေးတွင် တဲလေးတိုးပြီးစနေ
သည့် ဂိုဒေါင်စောင့်အလုပ်သမား။

“အဟက် ငါ့နယ် သေခါနီးခိုကွာယူတယ်လို့တောင် ပြောရ
မလိုပဲ အသက်ကြီးမှ အချစ်ဆေးလေးဖော်ဖို့ ဒီလောက်တောင် ရင်တွေ
ခုန်နေရသလား။ တောက် ငါ့လခွီးမှပဲ ဟိုကောင် ငဝိုင်း သေနာကျ
ခုထိ လာပြေးမပြောသေးပါလား”

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် တစ်ယောက်ထဲပြောပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်
ခပ်သာသာဖိကာ ပြုံးမိပါသည်။

မြလေးရေ ဒီညတော့ ကိုယ့်ကိုကြည့်ဖြူစွာ ချစ်ခွင့်ပေးပါတော့။

ခြံဝရောက်မှ အထိတ်တလန့် ကျန်ခဲ့ရာသော ကြံရွယ်ခူးနှင့်သျှင်မင်းကို လှည့်ကြည့်ကာ

“ကြံရွယ် မေမေ့ကိုဂရုစိုက်ပါနော်၊ မေမေအခန်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ မီးလောင်တယ်ဆိုတာ သွားမပြောနဲ့”

“စိတ်ချသွားပါ ကိုဂုဏ်၊ ကြံရွယ် ကြီးကြီးမေကို စောင့်ရှောက် လိုက်ပါမယ်”

အနီးအနားတွင် စောင့်ကြည့်နေလိမ့်မည်ဖြစ်သော ဦးနောင် လတ် ကြားအောင် အချင်းချင်းအော်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးထွက်သွားပြီး ကြံရွယ်ခူးနှင့်သျှင်မင်း အိမ်ထဲဝင်သွား တော့မှ ဦးနောင်လတ် ခြံထဲသို့ သူခိုးခြေလှမ်းဖြင့် ဝင်ခဲ့သည်။

“အဟက် သွေးရှူးသွေးတန်းတွေဖြစ်ပြီး အိမ်တံခါးတောင် ပိတ်ဖို့ သတိမရတော့ပါလား”

ဖွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသော အိမ်တံခါးမကြီးကိုကြည့်ပြီး မိန့်မိန့် ကြီး ပြုံးကာ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ယောက်ျားသားတစ်ကောင်တစ်မြို့မှ မရှိသော အိမ်ကြီးမှာ ထိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

ဒါဟာ ဦးနောင်လတ် အကြိုက်ဆုံးအခြေအနေတစ်ခု။

“ဂျီ”

ဟနေသော အခန်းတံခါးကို ခပ်သာသာ တွန်းခွင့်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၇)

“မီးပျို့ ရိုဒေါင်မီးလောင်နေတယ်၊ ဆန်ရိုဒေါင် မီးလောင်နေ တယ်ဗျို့”

မောင်ပိုင်း၏သင်္ကြန်းသန်းခေါင် အမောတကောလေသံဖြင့် ပြေး ပြောလာသော မီးပျို့ဟူသည့် အသံကြားသည်နှင့် ဂုဏ်နှင့်မာန် တစ် ယောက်ျားကနာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး အချက်ပြလိုက်ကြသည်။ ဦးစိုးမြင့်နှင့်ကိုသက်လည်း ထိုင်ရာမှ ဝရမ်းသုန်းကားထကာ

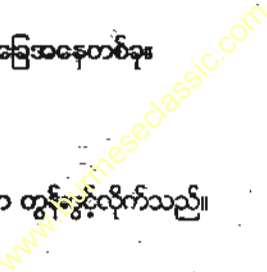
“မီးတဲ့ ဆန်စက်မီးလောင်နေပြီဆိုပါလား”

“ဟုတ်တယ် စိုးမြင့် မင်းနေခဲ့ ငါတို့သွားမယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ ငါတို့ပါ လိုက်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်းလေ ဒါဆိုရင် မြန်မြန်လာ”

ဂုဏ် ဟန်လှုပ်၍ပြောပြီး ခြံဝသို့ ဦးဆောင်၍ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ အခန်းသည် မီးရောင်မှိုနှိုနှိုသာ ထွန်းညှိထားသည်။

ဦးနောင်လတ် စိတ်ထဲတွင် ကြံရွယ်စူး ဟူသော ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ပါရှိလိမ့်မည်ဟုထင်ကာ လိုရမယ်က သေနတ်ကိုပင် အဆင် သင့်ချိန်ရွယ်ထားသည်။

ပစ်သတ်ဖို့မရည်ရွယ်ပေမယ့် အနည်းဆုံးတော့ ခြိမ်းခြောက်၍ အခန်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်နိုင်သည်။

တွေ့ပါပြီ ခုတင်ထက်တွင် မြကလေး ဘေးတစောင်းအနေ အထားဖြင့် ကျောပေးပြီး လှဲအိပ်နေသည်။ ခြေသံကိုလှုံအောင်ထိန်းပြီး ခပ်ဖွဖွလျှောက်လိုက်သည်။

အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးသော မြကလေးရယ်ဟု စိတ်ထဲက မချင်မရဲတွေ့ပြီး နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်ပြီး အနမ်းမိုးတွေ ခြွေရန် ခုတင်ပေါ်တက်လိုက်သည်။

အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ မှူးမေ့စေရန် ကြိုတင်ယူဆောင်လာသော ပုဝါတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

ပုဝါစဖြင့် နှာခေါင်းဝကို တွေ့မည့် အကြံအစည်သည် အထ မမြောက်သေးခင်မှာပင် ဒေါ်မြကမ္မလာ အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် နင် နင် နောင်လတ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အချစ်ရယ် ငါလေ နင့်ကိုတွေ့ဖို့ နှစ်တွေအများ ကြီး စောင့်ခဲ့ရတယ်ဟာ၊ ဒီနေ့တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ၊

နင့်ကိုလည်း အပိုင်သိမ်းမယ်၊ ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း ငြိန်လှ ရမယ်၊ ဒီအတွက် နင် ငြင်းဆန်အော်ဟစ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ နင်အော်ထားခဲ့ နင့်သားတွေကို ငါသတ်ပစ်မှာပဲ”

“နောင်လတ် နင့်ဘဝ နေဝင်ချိန်ရောက်နေတာတောင် နင့်ရဲ့ အတ္တနဲ့တဏှာမီးတောက်တွေက မငြိမ်းသေးပါလား ဟင်”

“နင့်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ မပိုင်ဆိုင်ရမချင်း ငါ့ရဲ့တဏှာရာဇာဓိပတိ တွေ ငြိမ်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ နင့်ကိုအကြမ်းမဖက်ချင်ဘူး၊ ငါ ပြုသမျှကို အလိုက်သင့်လေးပဲနေပေးနေော် ငါ နင့်ကိုအရမ်းချစ်ချင် လာပြီ”

ဆေးခွဲပြီး ယင်းထနေသော ဆေးသမားတစ်ဦးလို ဦးနောင် လတ် အသိစိတ်တွေ လွတ်သွားပြီး

ဒေါ်မြလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ခုတင်ထက်သို့ ဆွဲလှဲပစ်လိုက်သည်။ လက်တွေက ဒေါ်မြလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ ကို ဆွဲချွတ်ဖယ်ရှားဖို့ လုပ်တုန်း လင်းထိန်သော မီးချောင်းက ဖျတ်ခနဲ လင်းလာသည်။

“ဟင် ဘယ် ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်မြလေး ကိုယ်ပေါ်ကို ဖိကပ်အုပ်မိုးထားသော ဦးနောင်လတ် ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး လင်းထိန်သွားသော မီးရောင် ကြောင့် ဒေါသတကြီးမေးကာ လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့်ချိန်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားလက်ထဲက သေနတ်ကို ခုပဲချလိုက်ပါ ဦးနောင်လတ်”

“ဟင် ဘယ်သူလဲ မင်းတို့က ဘယ်ကကောင်တွေလဲ၊ မြဲ မြဲလေး ချိန်းလို့ ငါလာတာကွ၊ သူနဲ့ငါက ခုလိုမျိုး အမြဲတမ်း အတူတူ အိပ်နေကြ၊ ထွက် ထွက်သွားကြစမ်း”

“ခင်ဗျား ဘာမှအပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ နယ်ထိန်းရဲတွေ၊ ဆန်ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ ခိုင်းမှုနဲ့ ဒေါ်မြကမ္မလာကို မုဒိမ်းကျင့်မှု ပစ္စည်းလုယူမှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ဖမ်းရမယ်”

“ဘာ ပစ္စည်းလုယူမှု ဟုတ်လား၊ ငါ ငါ ဘာပစ္စည်းလုယူလို့ လဲ၊ မင်းတို့ကိုပြောပြီးပြီလေ၊ ခုလို တိတ်ဆိတ်တဲ့ညမျိုးတိုင်း ငါနဲ့မြကလေး ခုလိုချိန်းတွေကြတာပါဆို”

“ဟဲ့ကောင် နောင်လတ် နှင့်ပီးစပ်ကိုပိတ်စမ်း၊ ငါက နှင့်ကို ချိန်းရမယ် ဟုတ်လား၊ နှင့်မိမိတန်မရာ ခွေးစကားပြောတယ်၊ နှင့်ယုတ်မာ မှုတွေက ခုထိကိုမကုန်သေးပါလား၊ နှင့် ငါ့ကိုသေနှုတ်နဲ့ချိန်ပြီး ခြိမ်း ခြောက်တာလေ”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြင်ပြီးပါပြီ ဦးနှောင်လတ်၊ ခင်ဗျား ဒေါ်မြကမ္မလာကို စိတ်ကြိုက်အသုံးချပြီးရင် ပိုင်ဆိုင်မှုစာရွက်စာတမ်းတွေ ကိုလည်း အပိုင်သိမ်းမယ်ဆိုတာလေ”

“မဟုတ်ဘူး မင်းတို့မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လာမခွပ်ခွဲပါနဲ့”

“မခွပ်ခွဲပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်တွေဆန်စက်ကို မီးရှို့ ပြီး ဒေါ်မြကမ္မလာအိမ်ထဲဝင်ပြီး မဟုတ်တရုတ်လုပ်မယ့်အကြံအစည်တွေ

ကို သက်သေအဖြစ် ရထားပြီးပါပြီ”

နယ်ထိန်းရဲဖုန်းထဲမှ ဦးနှောင်လတ် သူ့တပည့်မိုးသီးတို့ကို ညွှန်ကြားနေသော ဝိဒီယိုဖိုင်ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

ဦးနှောင်လတ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒါ ဒါက ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

“မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါဘူး၊ ဒီအပြစ်တွေတင် မဟုတ်ဘူး ကျုပ်တို့ ဟိုးအရင်ဘဝတုန်းက ကျုပ်အဖေသတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှု ကျုပ်အဖေဆီကလုယူသွားတဲ့ မြေစာချုပ် ကျုပ်အမေကို အတင်းအဓမ္မကျင့်တဲ့အမှုတွေ ကျုပ်အမေဆီက ဆန်စက်ဆီစက်တွေကို မတော်မတရားနည်းနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်ယူထားတာတွေကိုပါ ကျုပ်တို့အသံ ဖိုင်သွင်းထားပြီးသား မှတ်မိလား၊ ဂုဏ်နဲ့မာန် ဝိညာဉ်အဖြစ်လာတဲ့ ညက လေ”

ဂုဏ်နဲ့မာန် အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး ဂုဏ်က ဦးနှောင်လတ် အပြစ်တွေကို တစ်ခုချင်းထုတ်ဖော်ပြောသည်။ ဦးနှောင်လတ် ထွက်ပေါက် ပိတ်နေသည်။

“အခု ခင်ဗျားတပည့်တွေကိုလည်း ဆန်စက်ကိုမီးရှို့ဖို့ ပြင် ဆင်နေတုန်း လက်ရဖမ်းမိထားပါပြီ၊ ခင်ဗျားလတ်အော်ခိုင်းတဲ့ မောင်ပိုင်၊ လည်း ဖမ်းထားပြီးပြီ၊ အခု ခင်ဗျားပဲ ကျန်တော့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ငါမဟုတ်ဘူး ငါမှန်တယ်၊ ငါ့ကိုဖမ်းဖို့မရဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ ရွှံ့တယ်ဆိုတာမရှိစေရဘူး၊ ဘီလူးနတ်ကောင် မင်းတို့ကို ငါ

အလွတ်မပေးဘူး။ ငါ အဖမ်းခံရရင်တောင် မင်းတို့ကိုသတ်ပြီးမှ အဖမ်းခံမယ်ကွ”

သေနတ်ကို ဂုဏ်နှင့်မာန်တက်သို့ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြောကာ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အ”

နယ်ထိန်းရဲ၏လျှင်မြန်သွက်လက်သော ကန်ချက်ကြောင့် ဦးနောင်လတ်၏လက်ထဲမှ သေနတ်လွတ်ကျသွားသည်။

“စိုးအောင် ဒီလူကြီးကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တော့”

ကန်ချက်ကြောင့် အပိုက်မိသွားသော ဦးနောင်လတ်၏လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ချုပ်လိုက်ပြီး တပည့်ဖြစ်သူ ရဲဒုတပ်ကြပ်စိုးအောင်ကို လက်ထိပ်ခတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရဲဒုတပ်ကြပ် စိုးအောင် အမိန့်ကိုနာခံကာ ဦးနောင်လတ်ကို လျှင်မြန်စွာ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။

“တောက် မင်းတို့အားလုံးကို ငါမကျေဘူး။ ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်။ မင်းတို့ကိုသတ်ပြီးမှ ငါ တောင်ထဲပြန်ဝင်မယ်”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသတွေဖြင့် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ ရဲဒုတပ်ကြပ် စိုးအောင် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လက်ထိပ်တန်းလန်းဖြင့် မိသွားသည်။

“နတ်သီတို့ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တော့ပါဘူး နောင်လတ်

ရယ်။ နင့်ဘဝကို ထောင်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်မိမ်းပါ။ ငါ့သားတွေက နင်သတ်လို့ နှစ်ခါပြန်ဘယ်တော့မှ မသေဘူး။ အမလေးကိုဝေငံရယ် ရှင်မတရားသေခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ခု ရှင်သားတွေချဲ့နှောင်ဘဝရောက်မှပဲ ဖော်ထုတ်နိုင်တော့တယ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုနှင့် တစ်ဘဝလုံး နာကျင်ခဲ့ရသည့်ဒုက္ခတွေက နည်းမှမနည်းခဲ့ပဲ။

“မေမေ စိတ်ကိုဖြေပါတော့။ ဒီလူယုတ်မာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို ထပ်ပြီးဒုက္ခပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့မိသားစုချဲ့ဘဝတွေ ငြိမ်းချမ်းပါပြီ”

ဂုဏ် မိခင်ဖြစ်သူ၏ပခုံးကို ဖေးမကာ ဖြေသိခွဲလိုက်သည်။

အားလုံး၏မျက်နှာတွေမှာလည်း ဝမ်းသာမှုတွေကိုယ်စီကိုယ်ငှာဖြင့် ထိန်လင်းတောက်ပနေကြသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာအဖို့လည်း ထိုမျက်ရည်တွေဟာ ဝမ်းသာ၍ကျသော မျက်ရည်တွေပဲဖြစ်ပါသည်။

အတွေးနှင့်အတူ သက်မတစ်ချက်ကို ခပ်ဖွဖွ ချလိုက်သည်။ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကြည့်ရှုရင်းနှင့်သျှင်မင်းလေးကလည်း ဘာပြောမည်ဆိုတာကို သိချင်နေပုံရသည်။

စိုးမြင့်နှင့်ဒေါ်ကြီးစိုးမိုးကလည်း ဒေါ်မြကမ္မလာ ဘာပြောမည်ဆိုတာကို သိချင်နေပုံပင်။

“ဘာပြောမှာလဲ...မေမေ”

“မေမေ တရားရှိပ်သာ ဝင်တော့မယ် သား”

“ဗျာ”

“မြန်းစားကြီးလား မေမေရာ”

“မြန်းစားကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ငါ့သားနှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးပြီးမှပါ”

ထင်မှတ်မထားသော စကားကြောင့် ဂုဏ်နှင့်မာန် မိခင်ဖြစ်သူကို တအံ့တကြဲ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မာန်ကတော့ ချစ်သူရှိနေ၍ လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဂုဏ်မှာက ချစ်သူမှမရှိသေးတာ။

ဆင်ခြေပေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့် မေမေစကားကို အရင်ဆုံး နားထောင်မှဖြစ်မည်ဟု တွေးပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား သားကြီး”

ဒေါ်မြကမ္မလာအမေးကြောင့် ဂုဏ် ကြည့်ရှုရင်းကို ဖာစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး

အခန်း (၂၀)

ခုက္ကနှင့်သောကတွေ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုဖြစ်သော မနက်ခင်းအစမှာ ဒေါ်မြကမ္မလာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စတစ်ခုကို ဖွင့်ပြောဖို့ စကားစလိုက်သည်။

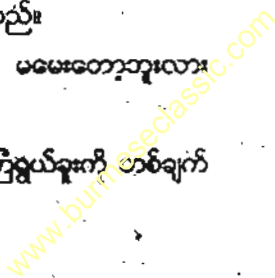
“သားတို့ကို မေမေ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ မေမေ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဘာလိုချင်လဲ ခုချိန်မှာ မေမေတောင့်တနေတဲ့အာသီသကိုပြော အားလုံးဖန်တီးပေးမယ်”

အလိုက်သိ လိမ္မာလွန်းသော သားတွေကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြကမ္မလာ၏ရင်ထဲမှာ သောကတို့ မြူတစ်မှုန်တောင် ရှိမနေတော့။

ဒီသောကတွေကို သားတွေ၏ဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စနဲ့ ရှင်းထုတ်ပေးခဲ့ပြီမဲ၊ တော်လိုက်ကြတဲ့ သားတို့ရယ်။

ကိုယ့်တက်ကာသာ သားတို့အပေါ်မှာ တာဝန်မကျေသေးတာပါ။

“မေမေ စီစဉ်ပေးမယ့်သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိမှမသိသေးတာ၊ ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ မေမေ့ဆန္ဒတွေကိုနားထောင်ပြီးမှ ငြင်းမှာပါ”

ပါးနပ်လွန်းသော သားဖြစ်သူကြောင့် ဒေါ်မြကမ္ဘာလှ အေးချမ်းစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“သားရယ် မေမေကရော ကိုယ့်သားအကြိုက် ဘယ်မသိပဲရှိပြီမလဲ၊ သားငယ်လေး မာန်ကိုတော့ ဟောဒီက သမီးလေးသျှင်မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး သားကြီးဂုဏ်ကိုတော့ ဟောဒီဘက်က သမီးကြီး ကြံရွယ်ခွင့် လက်ထပ်ပေးမှာပေါ့”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ပျော်သွားသူက ဂုဏ်ပုံဖြစ်သည်။ သို့သော် အပျော်တွေကို အရင်ဆုံး ထုတ်မပြဘဲ

“မေမေရယ် ကြံရွယ်ဆန္ဒကို မမေးဘဲ ဇွတ်စီစဉ်သလိုဖြစ်နေပါ့မယ်”

“သားကသာ ကြံရွယ်ကို ချစ်နေသလား မချစ်ဘူးလား အရင်ဖြေလိုက်၊ သားရင်ထဲမှာ ကြံရွယ်အပေါ် လုံးဝမချစ်ဘူးဆိုရင်တော့ မေမေ့ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းရတော့မှာပေါ့”

မြားဦးက ကိုယ့်တစ်လှည့်လာသည်မို့ ဂုဏ် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်နေသည်။

“ဖြေလေ သား မင်း ကြံရွယ်ကိုချစ်သလား”

စိတ်ထဲမှနေ၍ မေမေ့ကိုကျေးဇူးတွေ အခါခါတင်နေမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်စား မေမေက ရည်းစားစကားပြောပေးခြင်း အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီ။

“ဟို ကျွန် ကျွန်တော်က ကြံရွယ်ကို ဟိုးတွေ့စကတည်းက မေတ္တာရှိနေတာပါ”

မပြော၍မဖြစ်တော့ အရဲစွန့်ပြီး ပြောရတော့သည်။ ကြံရွယ်ရှက်သွားခြင်းပင်ပန်းရင်ရောင်မျက်နှာလေးဖြင့် ဂုဏ်ထံသို့ မျက်စောင်းခပ်လဲ့လဲ့ ထိုးသည်။

“သိနေတယ် မေမေက မေမေ့သားတွေ ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေး ဒါကြောင့် သားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မိန်းမတောင် ပြန်ပေးပြီးသွားပြီ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သားဂုဏ်နဲ့သားမာန်တို့ရဲ့မွေးမိတာတွေ ဒီရွာကိုလိုက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဗျာ ဖေဖေတို့ကို အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဒါပေါ့ သူတို့ရဲ့သားတွေ မင်္ဂလာပွဲကို သူတို့ပါ တက်ရောက်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ”

“ဟား ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မေမေရာ”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး သားရယ်၊ မေမေက မေမေ့တာဝန်တို့ ကျေရှုံ့လေးပါ၊ ကဲ မင်္ဂလာပွဲကို ဒီလထဲမှာပဲ အကြီးအကျယ်ဆောင်ပေးမှာမို့ သားတို့လှငယ်ချင်း တိုင်ပင်ကြပေါ့၊ ကဲ ယိုးတို့ နှိပ်စက်တို့ သက်တို့ရေ အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးလိုက်ကြဦးမှပေါ့၊ ကလေးတွေ

လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုင်ပင်ကြပါစေ”

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဆော်သြတော့မှ အားလုံး ဝမ်းသာစွာဖြင့် မျက်နှာတွေပြုံးစိစိလုပ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထကြတော့သည်။

သူတို့စုံတွဲနှစ်တွဲသာ ကျန်တော့သည်။ မာန်က အရင်စဉ်

“ကဲ သျှင်မင်း ကိုယ်တို့အခန်းထဲ သွားကြရအောင်”

“အို ဘာအခန်းထဲလဲ နေသွေးနော်”

“ဟာ ဘာလဲ တလွဲတွေးပြန်ပြီ ရှေ့ရေးတိုင်ပင်ဖို့ သွားမှာကို ပြောတာ၊ ဒီမှာဆို ဂုဏ်တို့လည်း ရှက်နေမှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့က အချစ်နဲ့ အသားကျပြီးသားဆိုတော့ သူတို့ကို အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးရမှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

သျှင်မင်း လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်ရာမှ ထခိုင်းတော့မှ သျှင်မင်း မချို့မချည်ပြုံးကာ

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ဂျူနီယာလေးတွေ အချစ်အကြောင်း ပြောကြပါစေ လာ လာ သွားမယ်”

ဂုဏ် တားရအခက် မတားရအခက်ဖြင့် ပြုံးပြီးပြီး ရယ်ကာ

“အေးပါ သွားကြပါ ငါက ခုမှ ကြံရွယ်ကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့် ပြောရမှာ”

မာန်နှင့်သျှင်မင်း အနားမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားကြသည်။

ဒီတော့မှ ဂုဏ် ကြံရွယ်နားသို့ တိုးကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ကိုယ် ကြံရွယ်ကို အရမ်းချစ်တယ် တစ်သက်စာပိုစီဆိုင်ပြီး

ရင် ကိုယ့်ကြောင့် ကြံရွယ် ဘယ်သောအခါမှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးလို့ လည်း တစ်ခါတည်း ကတိပေးတယ်”

ကြံရွယ် ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကတိကို လွယ်လွယ်မပေးနဲ့နော် ရှင်တို့ယောက်ျားတွေကလေ တခြံကွယ်ရင် တစ်မယ်မေ့တာ”

“စိတ်ချ အဲဒီတစ်ခြံကွယ်ရင် တစ်မယ်မမေ့ရအောင်လို့ ကိုယ် လေ ခြံနားကို ဘယ်တော့မှ မသွားဘူးလို့ ထပ်ဆင့်ကတိပေးတယ်ကွာ”

“ဪ ခြံနားသွားရင် မေ့မှာစိုးလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး အဟဲ ဟို ဟိုလေ ရှူး ရှူးပန်းမိမှာစိုးလို့”

“ဟယ် ကြည့်စမ်း သူတော်တော် ညစ်ပတ်တယ် ဟွန်း ရုပ်ကို က တိုင်တွေ့သေးပန်းတဲ့ရုပ်နဲ့”

နှုတ်ခမ်းစုကာ ခပ်ပျစ်ပျစ် ရန်တွေ့လိုက်သော ကြံရွယ်သူ့ကို အရဲစွန့်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ

“တိုင်တွေ့သေးပန်းတဲ့ရုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါးတွေ့ရင် ဟောဒီ လိုအပြေးနင်းတတ်တဲ့ကောင်ပါကွ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီပါးကိုပဲပြောတာနော် တစ်လွဲမတွေ့နဲ့”

“အို လွတ်ပါ”

“မလွတ်ဘူး နမ်းလို့မဝမချင်း မလွတ်ဘူး”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

RJ ◆

နတ်သမီး

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ အနမ်းတစ်ခုကို တစ်နာရီနှုန်းနဲ့ စိတ်ကြိုက်သာ နမ်းပေတော့”

ကြိစ္စယ်ခူး၏ရွဲပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဂုဏ် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်သံနောသော အသံဖြင့်

“ဪ အနမ်းမခံချင်ရှာဘူးကိုးကွ”

မျက်နှာကိုပင့်မော့ပေးထားသော ကြိစ္စယ် ရှက်မျက်စောင်းထိုးကာ

“ကဲ နမ်းစရာရှိ ပြန်ပြန်နမ်းတော့ သူများတွေ ဝင်လာဦးမယ်”

“ကဲ နမ်းပြီဗျာ၊ အမုန်းကိုတွေ့မှာနော်၊ ပါးပေါက်ထွက်သွားရင်တော့ ကိုယ်လည်း တာဝန်မယူဘူး”

ခပ်ရွတ်ရွတ် ပြောနေကြသော စကားတွေကို ဧည့်ခန်းအပြင်တွင် ချောင်းနားထောင်နေသော မာန်နှင့်သျှင်မင်းတို့ကလည်း အားကျမခံ အနမ်းတို့ပြိုင်တူ ချွေလိုက်ကြသည်။

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး

